

Cát Lan

Mùa Lá Bay

Chương 1

Có tiếng keng báo hiệu giờ ăn trưa, Pha lê mới chịu chun ra từ đồng gạch đỏ nát phía sau cô nhi viện Thanh Trúc. Cô bé muốn tìm cuốn truyện tranh có nhiều màu sắc mà cô đã đạt giải trong kỳ thi tốt nghiệp lớp 9. Lần đó, người ta trao quà lộn tên của cô với cô bé học lớp 6. Tuy

nhiên Pha Lê rất thích món quà đó, nên cô không màng đổi lại. Đó cũng là bức tranh tuyệt đẹp đã vẽ nên hình ảnh của tuổi thơ trong tâm trí của cô về cánh đồng quê mà cô mơ ước được một lần đặt chân đến.

Pha lê lớn lên từ cô nhi viện này với bốn bức tường xây kín phủ đầy rong rêu và những dãy nhà thấp lè tè có từ thế kỷ trước. Lâu lâu có một cơn gió ập tới là nó đổ đầy bụi. Hôm trước đã sập hết dãy nhà kho, nhưng chưa hết đâu, nó đã chôn vùi nơi cất giấu những quyển truyện rất hay về thế giới bên ngoài mà cô đã đọc được.

Nhưng cô suy nghĩ hoài về chuyện tồn tại của con người và những vật thể chung quanh. Hình như nó chỉ hiện hữu trong thời gian nào đó thôi, rồi tất cả điều biến mất, cũng như số phận của cô ở cô nhi viện. Cứ ít lâu là có một xơ được chúa gọi về ... nghĩa địa. Và mỗi lần có một em

bé được đưa vào là hôm sau có một đứa lớn bị đưa làm con nuôi của một gia đình giàu có nào đó. Nhưng chuyện Pha lê bị chọn đi là không hề, bởi cô đang được các xơ nhồi nhét hết phần kiến thức này cho đến môn học khác. Đưa cô đi rồi, lấy ai mà học?

Năm cuối, cô được học đàn Organ, bảy tuổi học thêu, chín tuổi học hoạ và sinh ngữ. Nhưng sống nơi đây mà không học là không biết làm gì hơn, và những thói quen đó đã được ăn sâu vào trong máu cơ thể.

Nhờ Mai Lan thấy bàn tay của Pha Lê bị bẩn nên la lên:

– Ê! Mày coi chừng bị ăn đòn đó. Tao đã nói là cuốn sách ấy bị rách mất rồi, nó có phải là “bí kíp võ công” gì đâu ... Nhưng này! Mày có định lên làm “chưởng môn của cô nhi viện này không mà dày công khổ luyện như thế? Nhìn thấy mày học mà tao no. Học nhớ vanh vách. Học như rô – bốt. Học như điên ...

Pha lê nghe nói, cô cũng hết sức ngạc nhiên, vì hình như các sơ ở đây chú ý đến cô nhiều nhất và cô cũng thích học. Thời khoá biểu của cô chỉ chút những giờ thực tập, từ trong nhà cho đến lớp. Con nhỏ Mai Lan thích truyện kiếm hiệp, nên lúc nào cũng nói đến “bí kíp võ công”, nhưng nó cũng lơ mờ gợi ý cho cô hiểu rằng:

cô được đào tạo để thực thi một công việc nào đó rất quang trọng. Mặc kệ, Pha Lê muốn lĩnh hội tất cả. Trau dồi kiến thức là một điều tốt cho mình. Không có trí thức thì không thể vươn lên được và cô cho đó là một cơ hội.

Sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học, Pha Lê được tuyển thẳng vào Đại học Quốc gia vì cô đã đoạt được giải ba trong kỳ thi học sinh giỏi toàn quốc.

Nhưng thay vì được tự do. Pha Lê lại ở mộ trú. Bài vở lúc nào cũng có một một xơ kiểm soát kỹ lưỡng như thời trung học. Hầu hết thời gian cô có ngoài thời khoá biểu ở trường là thư viện và tủ sách nhờ của mình. Pha Lê được lãnh học bổng và có một người tài trợ cho cô ăn học, cô không cần phải lo những chi phí đó. Vì thế, Pha Lê như một cô bé hơn là ở tuổi bước vào đời. Gương mặt cô ngây thơ xinh đẹp, đôi mắt no tròn, hai rèm mi cong vút, đôi gò má lúm đồng tiền và đôi môi cong hồn dỗi, phô hai hàm răng trắng như ngọc.

Mai Lan thì ngược lại. Đứng cạnh Pha Lê, Mai Lan luôn là con vịt bầu xấu xí, nhưng không vì thế mà hai đứa xa nhau, thậm chí còn chơi với nhau rất thân.

Nhưng Pha Lê là Pha Lê; còn Mai có nhiệm vụ khiêm tốn của mình, cô không thích học mà thích chăm lo bọn trẻ. Cô yêu tự do với khác vọng vào đời. Có một điều duy nhất mà hai cô luôn chung thủy là không bao giờ muốn rời xa đại gia đình này dù cho nó củ kỹ hay ọp ẹp đi nữa.

Chiều chủ nhật, sau giờ kinh nguyện, Pha Lê được gọi lên nhà khách.

Một người đàn ông đứng tuổi đang đợi cô với ly nước trên tay.

Pha Lê không khép nép nhưng cô không biết mở lời thế nào khi biết người đàn ông này là thân nhân, là tài trợ cho cô từ trước đến giờ.

Xơ nhắc nhở:

– Con chào ba nuôi đi!

– Chào ba ạ!

Tiếng “ba” trên môi Pha Lê thốt lên một cách ngượng ngập. Thế nhưng ông ta lại rất tự nhiên và nhìn Pha Lê với một thoáng hài lòng:

– Cô nhi viện Thanh Trúc Sắp khởi công xây dựng lại, kinh phí rất lớn,

do các nhà hảo tâm trong và ngoài nước tài trợ, vì vậy mà có một cuộc
sơ tán.

Nhưng Pha Lê đang làm luận án tốt nghiệp, con có cơ hội được đi du
học, Lúc này, ta muốn bảo lãnh con với gia đình một thời gian, con
nghĩ thế nào?

– Nhưng con có thể ở lại đây được mà. Con xin lỗi ông.

Xơ ngồi bên cạnh lên tiếng:

– Thật ra, nhót mình trong học tập là tốt, nhưng bấy lâu con chuyên tâm
như thế tưởng chừng quá đủ. Sở dĩ cô nhi viện này được nhiều người
biết đến là nhờ con. Nhiều lần con thi đậu ưu hạng đều được đưa lên báo,
nhằm để khuyến khích các trẻ em nghèo hiếu học. Với tư chất thông
minh như con, chúng ta rất tự hào con là một thần đồng toán học và
cũng giỏi đồng loạt các môn khác. Bây giờ, cô nhi viện đã thành công
trong việc đào tạo con, cũng nắm bắt được một số kinh nghiệm quý báu
trong việc giáo dục. Và sắp tới, nơi đây xây dựng và tổ chức lại. Con
cũng phải nghĩ tới tương lai của mình. Ông Cao Bình đây có thể đảm
bảo điều đó, nên con không phải do dự.

Pha Lê nhìn hai người kinh hãi. Thì ra, cô chỉ là một thí nghiệm của họ.

Cô được đăng báo nhiều lần nhưng chưa bao giờ cô được xem. Họ
dùng cô để quảng cáo nơi này. Có thể cho đây là một mục đích tốt đi
chẳng nữa thì cô vẫn thấy có một điều gì đó không đơn giản, không
thanh cao như cô đã từng hưởng một tuổi thơ hồn nhiên bao tháng ngày
qua, vậy bây giờ đến lúc cô phải ra đi.

Tất nhiên là cô nhi viện cần, cô có trách nhiệm phải quay về.

Pha Lê nhìn người đàn ông cao to trước mặt:

– Nhưng con rất vụng về. Con không biết tí ti về gia đình của ông, con rất ngại. Con cũng đã đến tuổi trưởng thành rồi, có thể tự ra ngoài mưu sinh. Con rất sợ phiền lòng.

Xơ quản lý nổi tiếng là người lạnh lùng, khi đã quyết định điều gì đó thì khó có thể thay đổi được.

– Đây là kết hoạch hai mươi năm về trước, và từng năm đã thực hiện đầy đủ.

Pha Lê nghe như trái đất nổ tung. Thì ra xơ vừa thực thi cuộc sống công bình bác ái và có cả một chương trình cho số phận của cô. Pha Lê này từng sống với một nguyên tắc và giờ đây cô phải hoàn tất những dự tính này.

– Con có thể hỏi sơ một câu này, được không ạ?

– Con cứ hỏi?

– Thế những đứa trẻ khác cũng có dự tính riêng khi được nuôi dưỡng như con không ạ?

Xơ quản lý trả lời ngắn gọn:

– Con là trường hợp đặc biệt. tuy nhiên, mỗi đứa trẻ lớn lên từ nơi đây, hầu như được chăm sóc chu đáo và được phân bổ công việc phù hợp.

Sao con không thử một lần.

– Pha Lê không còn cách nào khác, cô đành thưa:

– Vâng, con xin chấp thuận ạ.

Người đàn ông có vẻ hài lòng. Ông ta đứng lên cáo từ:

– Tôi xin phép xơ. – Quay sang Pha Lê, ông khẽ bảo – Con cứ để lại mọi thứ ở đây, kể cả quần áo. Rồi có lúc sẽ quay lại thăm mà. Con chỉ đem theo giấy tờ tùy thân và bài vở đang làm. Sáng mai, ta tới đón.

– Chào ông ạ!

Xơ quản lý đưa ông ra tận cửa rồi quay vào. Pha Lê chạy một mạch xuống nhà ngủ, trùm mền lại, khóc thút thít:

Mai Lan nhìn Pha Lê ngạc nhiên:

– Khóc ư? Vì sao khóc? Chuyện lạ đây mà. Nào! Nói cho bọn cô nương nghe, ai dám làm tiểu thư Pha Lê rơi nước mắt, ta sẽ cho sử chém ngay.

– Ta bị đưa ra ngoài rồi.

Mai Lan chép miệng:

– Có vậy mà cũng khóc. Tuy xa nơi này buồn thật, nhưng nhà người có học rất giỏi, sắp có bằng cử nhân, tương lai xán lạn, nên bây giờ người ta sắp xếp như vậy. Người lớn rồi, vâng dạ cho phải phép để đền công nuôi dưỡng, dạy dỗ của các xơ. Chừng khi ra ngoài, nếu nhà người ta sống không được với họ thì đi làm. Ta biết nhà người đâu có khế ước bị bán làm nô lệ cho ai đâu mà sợ. Pha Lê ngồi lên:

– Chuyện tày trời như vậy mà mi nói không có gì ư? Nơi đây sắp xây dựng lại rồi đó.

– Càng tốt! Tới chừng đó người ở lâu năm như ta sẽ là “ma đại tổng quản”.

cái “cung đình” này. Có người xây dựng nhà mới cho ở, sướng thấy mồ. Biết đâu nhà người đi rồi, họ lại “cung đỡ” ta. Chà! Có lý đó.

Như nói chưa đủ, Mai Lan bồi thêm một câu:

– Bây lâu nay người hưởng bổng lộc đủ rồi, giờ phải nhường cho người khác thôi.

Pha Lê không chịu nổi cái cách nói chuyện như thể bất cần của nó. Cô

bực dọc:

– Mi có chịuu tất cái đài châm biếm lại cho ta nhờ một chút có được không?

Bây giờ ta đang muốn ở một mình.

– Mai Lan chống nạnh như thách thức:

– Người ta đồng ý rồi, đúng không? Vậy đừng có khóc và cũng đừng xua đuổi nhỏ bạn này. Để gì mai một mình gặp nhau.

Ngừng một chút, Mai lan cất giọng đanh đá:

– Rồi khỏi cô nhi viện này rồi, người chẳng khác gì con gái đi lấy chồng. Có về đây chơi cũng chỉ là khách mà thôi. Cô nhi viện đi dễ khó về mà bạn. Hát bài “vĩnh biệt mùa hè” là vừa rồi đó.

Pha Lê ngẩn nhìn Mai Lan với một chút nghi vấn:

– Mi có phải là bạn thân của ta không? Tại sao mi lại vui khi ta buồn muốn chết nè.

Mai Lan buông thông hai tay ra vẻ vô tội:

– Có nhà người ở đây, ta còn nhờ chỉ bài chút đỉnh, bằng không có đứa nào cho ta nói quàng xiên cũng đỡ buồn. Nhưng ta biết, người bản lĩnh lắm mà. Tuy bề ngoài hiền lành như thế nhưng thật là nghịch. Ngâm ngâm như người, ai nhìn cũng lầm nhưng chỉ có ta là không hề nhầm lẫn. Để rồi xem, họ phải sợ người dài dài.

– Làm thầy bói được rồi đó, Mai Lan!

Dù cách nói chuyện Mai Lan bình thường, nhưng nó là đứa khéo che đậy tình cảm, không dễ dàng gì bộc lộ nổi lòng qua tính cách. Pha Lê vẫn thấy nó buồn từ mấy hôm nay. Có lẽ nó hay tin trước cô nhưng không muốn mở lời.

– Tao không biết ai trong gia đình mới đó ngoài ông ấy, mà người này
tao chỉ gặp mới có một lần thôi.

– Mặc kệ! Tụi mình vốn bất hạnh từ thuở nhỏ, giờ có gian nan cũng
không biết sợ.

Giờ cầu kinh tối qua, Pha Lê ngồi yên thật lâu, sau đó đi về phòng, cô
nhờ Mai Lan cắt giùm mái tóc. Mai Lan dùng lược chải xuôi tóc dài và
dày vừa mượt mà vừa đen tuyền rồi ngồi yên ngắm:

– Cắt uống quá! Mớ tóc này tết lại quấn tóc mượn cho một người nào
đó.

Nhưng tao chỉ biết cắt theo kiểu búp – bê mà thôi.

Nghe nó than thở, Pha Lê mỉm cười:

– Đồng ý!

Mai Lan chuyên cắt tóc cho mấy đứa nhỏ ở viện này, nhưng bây giờ
phải cắt một mái tóc như thế này, uống quá! Thôi thì cứ để cho Pha Lê
một kỷ niệm cuối cùng nơi đây. Sau khi ngắm kỹ, những nhát kéo của
Mai Lan đi một vòng.

Trong khi Mai Lan chăm chú sửa tóc lại cho Pha Lê, một đứa bạn khác
lại tết bộ tóc vừa rơi ra thành một búi tóc gọn gàng.

Mười lăm phút trôi qua, Mai Lan toát mồ hôi hột mới hoàn thành
được mái tóc búp – bê đáng yên cho Pha Lê. Ôi! Có nằm mơ cũng
không ngờ mình trở tài hay đến thế. Trong Pha Lê trẻ hơn vài tuổi và
xinh xắn một cách lạ lùng. Có lẽ kiểu tóc này phù hợp cho Pha Lê nhất.
Chính Mai Lan cũng không ngờ mình làm được như vậy. Hai đứa bật
cười rũ rượi.

Một lúc sau, Pha Lê nhận xét:

– Có lẽ mi đi học cắt uốn tóc đi thôi, mi có năng khiếu đó.

Mai Lan nhún vai:

– Ai cho ta đi học mà học. Ta đâu phải như nhà người đâu, được ưu tiên mọi chuyện.

Pha Lê đứng nâng niu bộ tóc vừa mới tết lại và loay hoay tìm một cái hộp giấy bỏ vào. Cô ghi lên đó bằng chữ:

“Cô nhi viện Thanh Trúc, ngày ... tháng ...

năm ... Pha Lê 20 tuổi”. Rồi bỏ vào cái hộp tử nhỏ nhắn cô dán tên mình. Loay hoay một lát, cô sắp xếp mọi thứ cho gọn gàng và giữ đúng lời người ba nuôi nói, bỏ lại hết những gì nơi đây, đồng nghĩa với gửi gắm lại hết những kỷ niệm trong trắng đơn sơ ngày mới lớn cho cô nhi viện, một mái nhà xiêu vẹo hoang tàn nhưng lại không thể nào quên.

Pha Lê thu dọn xong, cô nằm nhìn lên trần nhà:

– Mi đừng có nhiều chuyện nữa. Ngày mai trước khi đi, ta sẽ xin xor cho mi đi học uốn tóc theo năng khiếu. Nhưng mi phải cố mà học đó, đừng có đập vẹo kéo như mọi lần nữa.

Mai Lan bĩu môi:

Chùng nào xin được hăng hay. Tao sẽ học hết những gì có liên quan đến ...

cắt, bởi tao ngu không học chữ được nữa. Cái gì mà tao không thích, tao sẽ không ham và ngủ gục liền. Nhưng mấy xor không dễ gì chịu cho mình học nghề trang điểm đâu nhỏ. Mấy xor nói học như thế chỉ để sửa soạn mà thôi. Không khéo mày làm tao bị phạt nữa đo.

Pha Lê nhướn mi mắt như muốn nói:
để rồi xem.

Hai đứa chuyện trò một lát rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Buổi sáng tinh sương, tiếng chuông vang nhẹ trong gió nhưng đủ đánh thức cả cô nhi viện trời dậy cầu kinh. Hôm nay, Pha Lê lên đàn. Tiếng hát của nhóm cô nhi ngân nga cầu nguyện cho những ân nhân gần xa, cầu cho thân nhân đang lưu lạc tha hương, cầu cho kẻ ngoại đạo và lương dân chưa nhận biết việc thiện, và cuối cùng họ dâng một ngày học, làm việc tốt lành cho bản thân mình trước đấng tối cao đang theo dõi họ trong im lặng.

Mọi người đã về hết, nhưng Pha Lê còn nán lại, Ánh mắt cô dõi lên khóm hoa sao nhái màu vàng nghệ mà lúc còn nhỏ, cô hay ép chúng vào trang tập để in hình cánh hoa. Cô thương khóm hoa mười giờ nhỏ nhoi, hiền lành và đằm kia những cánh hoa đậm bụi tươi cười trong nắng. Cô nhi viện nghèo nên chẳng có hoa quý, nhưng cô vẫn thương chúng vì chúng luôn hiện diện bên cô từ ngày này qua ngày khác.

Tự dưng Pha Lê buồn rơi nước mắt khi nhớ lại lời của nhỏ Mai Lan. Không phải xơ không thương tụi nó mà chỉ vì ưu tiên cho cô. Vì sợ biết nó không học được, điều kiện để học lại thiếu kém, nên chỉ dành cho những người có năng khiếu thật sự.

Chính vì sự nuôi dưỡng tận tình đó nên Pha Lê đã cố gắng. Cô cũng biết để đào tạo ra một con người không phải dễ. Trách sao các xơ không nên dự tính cho tương lai của mỗi đứa. Sống tập thể như thế này, việc tôn trọng nguyên tắc là trên hết.

Pha Lê vừa về tới phòng ăn, cố định ngồi vào phòng ăn thì nhớ Mai Lan đã xuất hiện trước ngưỡng cửa.

– Có cần phải ăn bữa sáng thanh đạm này không? Bởi vì ông Bình “cao

cổ”.

đã đến.

Pha Lê cười:

– Nếu ông ấy xin nhắm mi, thì có ngày bị lên máu mà chết.

Mai Lan nhượng mảy thì thầm:

– Tưởng ông ta sang đây, chắc cũng là một đại phú gia. Nhưng mảy! Không lẽ người ta đi mà ta chia tay lặng lẽ như thế. Nhưng bây giờ tụi mình nghèo quá, ta chỉ có cuốn “bí kíp võ công” tặng người thôi. Công ta sưu tầm từ bấy lâu nay.

Nếu có chuyện gì bí quá, nhớ lấy ra xem nhé! Mong quyển sổ này là kim chỉ nam dẫn đường cho mi đó.

– Cám ơn.

– Tạm biệt!

Pha Lê đến phòng các xơ từ giã rồi lên nhà khách. Ông Cao Bình nhìn cô hài lòng:

– chúng ta đi thôi!

Pha Lê nhìn thấy một phong bì to được trao tận tay xơ quản lý trước khi ông Cao Bình ra xe. Thấy Pha Lê nhìn, xơ giải thích ngay:

– Đây là tiền của ông Cao Bình tặng cho cô nhi viện. Con đi bình an.

Nhớ bảo trọng!

Pha Lê cúi đầu:

– Con cám ơn xơ vì tất cả.

– Con đi đi.

– Dạ.

Ra khỏi chiếc cổng màu xám gỉ sét, Pha Lê mới nhìn thấy chiếc xe hơi

màu cà phê sữa mới toanh đậu phía trước. Ông Cao Bình ra hiệu cho xe chạy đến một nhà hàng sang trọng. Ông hướng dẫn Pha Lê ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ và gọi cho cô món bò bít – tết và lon Coca. Ông ta nhìn

Pha Lê mỉm cười:

– Con cứ dùng đi!

– Con xin phép ạ.

– Không cần mỗi cái mỗi xin phép như thế. Nói chung, tính cách giáo dục con trẻ theo khuôn khổ là một điều rất tốt. Tuy nhiên những đứa trẻ ở nhà không được ngoan như vậy, vì phần đông chúng luôn được cha mẹ nuông chiều.

Nhưng bây giờ con phải tập làm quen với thế giới rộng lớn bên ngoài, nhiều khi làm việc đến không có thời gian để ăn nữa. Vì thế mà những chuyện lễ nghĩa cũng phải đơn giản bớt.

Thấy Pha Lê cứ ăn khoai tây chiên, ông Bình dùng dao cắt thịt bò thành nhiều miếng nhỏ và đẩy sang cho cô:

– Ăn đi con!

Tiếng “con” ngọt ngào với một chút ảm áp khiến Pha Lê tự nhiên hơn.

Cô vừa ăn vừa lắng nghe ông nói:

– Nhà mình chỉ có ba người. Một đứa cháu họ làm bác sĩ tên Phan, đứa con gái tên Ngọc Bạch và bà nhà là Ngọc Tuyết, nhưng vì chúng bệnh tim nên không được khoẻ. Rất tiếc là ta làm kinh doanh mà không ai theo ngành này, khiến ta lo quá. Nay ta chợt nhớ đến con nuôi mà một người bạn gởi gắm trước khi đi xa đã thành nhân, nên vội đến rước con về, cho con có dịp học hỏi trên thực tế. Con là một đứa hiếu học, thông minh và được các xơ đào tạo tốt, cho nên ta rất tin tưởng. Thế nhưng

nhìn con như một cô bé. Phải ăn nhiều vào cho chóng lớn mới được. Ông Cao Bình đứng lên ngay khi Pha Lê ăn xong. Ông đưa cô đến một siêu thị, nhờ người bán hàng chọn cho cô một số quần áo đủ dùng và một số vật dụng cá nhân. Ông gọi điện cho công ty đem đến địa chỉ nhà một chiếc xe gắn máy và một chiếc máy vi tính xách tay, rồi đi đến một cửa hàng bán điện thoại di động.

Vừa nhìn thấy Ông Cao Bình, một nhân viên lễ phép chào:

– Giám đốc mới đến!

Ông Cao Bình chọn lấy một cái điện thoại rồi quay sang Pha Lê chỉ cách sử dụng:

– Cửa hàng nhà mình đó. Con cầm lấy!

Ông nhìn Pha Lê rồi giới thiệu một vài nhân viên:

– Đây là người thân tính của ta. Mai một cô ấy đến thực tập, nhớ hướng dẫn đàng hoàng đấy.

– Vâng ạ.

– Bây giờ mình về nhà.

Ông Bình vỗ vai người tài xế:

– Hôm nào Pha Lê có rảnh, anh hãy hướng dẫn nó học lái xe hơi nhé.

Đưa cho nó đi thi lái bằng. Một nhà kinh doanh phải tự mình làm được mọi việc trước khi sai bảo người khác.

– Dạ.

Pha Lê nhìn lên và thấy anh ta quan sát cô qua kiến chiếu hậu. Đó là một thanh niên trẻ tuổi, nhưng anh ta đau mắt hay sao mà mang kiến mát lái xe hơi.

Thấy cô nhìn, anh ta cười cười rồi nhìn thẳng về phía trước.

Chẳng mấy chốc, một nhà cao tầng sang trọng với sân cỏ, bồn hao hiện đại hiện ra trước mắt. Cánh cổng mở, chiếc xe tiếng thẳng vào. Ông Bình vào nhà trước.

Pha Lê loay hoay mà không mở được cửa xe. Anh tài xế thấy liền thò tay bấm cái nút nhỏ rồi nói với cô:

– Nhà này có cô chủ khó ưa lắm đó. Cô phải chuẩn bị tâm lý trước. Phải đừng chấp cô ta mới làm nên việc lớn được. Nhà này có năm người giúp việc, cô không nên mớ tay vào.

– Thế anh tên gì?

– Phú.

– Cám ơn anh.

Hình như mọi người đang chờ đợi Pha Lê ở phòng khách. Liên đó, ông Bình làm một màn giới thiệu. Tiếng ông vang sang sảng:

– Pha Lê là con của một người bạn đã trao cho ba công việc kinh doanh trước khi qua đời, nhưng ông ta có dặn là phải giáo dục con gái một cách nghiêm khắc cho nên người. Vì vậy, Pha Lê được ông gởi vào trường nội trú. Nay Pha Lê đã đến tuổi trưởng thành, với tư cách là con nuôi của ta, nên nó có mọi quyền lợi như những người trong gia đình.

– Ngọc Bạch nhìn Pha Lê rồi bật cười.

– Ba đem ở đâu về một con mèo ưt thật xinh với lý do thật hay.

Nhưng cần gì ba làm kinh doanh mà phải mang ơn người ta, nội của hồi môn của bên ngoại, con ăn ba đời cũng không hết.

Ông Bình thẳng thắn:

– Ngồi không của núi ăn cũng mòn lở. Trước đây, mẹ con kêu ba bán gia sản, gởi tiền vào ngân hàng ăn cho sướng, nhưng ba không chịu.

Nếu không bây giờ ba phải ân hận rồi.

– Bà Tuyết ngồi im lắng nghe, bà liếc Pha Lê một cái rồi lẩm bẩm:

– Pha Lê ư? Tên gì kỳ cục! – Rồi bà nhìn sang ông – Cần gì mà phải nói dài dòng. Tài sản của cha mẹ tôi đã trao cho ông quản lý. Lờn ông nhờ, lỗi ông chịu, miễn ông lo cho cuộc sống mẹ con tôi đầy đủ là được rồi. Nhưng giấy tờ thì tôi giữ và không bao giờ tôi đồng ý cho ông lấy nó từ tay tôi để vay vốn hay thế chấp. Người thừa kế di chúc là Ngọc Bạch, ông nghe rõ rồi chứ. Còn việc ông đem con nhỏ này về chọc tức cho con Ngọc ham học, tôi không có ý kiến. Thật ra, mình chỉ có một đứa con, cho nó sống theo ý nó vẫn hơn như tôi phải vâng lời cha mẹ lấy ông. Việc kinh doanh, tôi không màng, dây vào chuyện đó đa đoan lắm. Tôi về phòng đây.

Ngọc Bạch lẩm nhẩm tính:

– Anh tài xế là một, bà bếp là hai, chú Ba làm vườn với thím phu quét dọn là bốn, nhỏ con nuôi này là năm. Anh Phan với ba mẹ tôi và tôi, cả thầy là chín người ... Có hơi đông đó, nhưng không sao. Chưa đủ chục mà. Rồi mai mốt ba tôi tha ở đây về con mèo nhỏ nữa. Ôi, vui ghê!

Chỉ cần cần mười phút là Pha Lê có nhận xét ngay.

Một bà vợ ỷ của, một cô con gái thích nhặt báng ba mình, mĩa mai người làm khiến Pha Lê thấy nó ngọt nhạt làm sao. Nhưng cái cách của họ là không để ý đến cô, khiến cô nghe dễ thở hơn.

Pha Lê được thím ba hướng dẫn lên phòng nằm ở cuối dãy hành lang với đầy đủ tiện nghi, cạnh bên là căn nhà kho rồi tới vườn hoa muôn màu sắc. Chuyện ông Bình muốn cô học làm kinh doanh khiến cô thích thú. Và ngày nay, ông đã sắm cho cô nhiều đồ mới. Lập tức cô đi tắm

rồi thay đồ mới ngay.

Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa. Pha Lê lên tiếng:

– Mời vào!

Thím ba trao cho cô cái mâm nhỏ, rồi bà dặn dò:

– Trong tủ có cái bàn ủi và cái ấm, cô cứ lấy ra mà dùng. Cầu dao ngắt điện ở phía trên. Có sự cố gì, cô bấm chuông báo động ngay.

Theo tay thím Ba, Pha Lê mới thấy cái chuông bé tí ngay công tắc điện.

Cô nhìn mâm cơm rồi ngần ngại:

– Mai một thím đừng bụng tới nữa, để con xuống bếp ăn.

– Không được, tôi phải làm theo lệnh chủ. Nếu hôm nào cô đi học về trễ thì tôi sẽ chừa phần. Nhà này không có thói quen ăn chung.

– Dạ.

Thím ba đi rồi, tự dung Pha Lê cảm nhận có điều gì đó thật khác lạ nơi mái nhà này, nhưng cô mới chân ướt chân ráo tới đây nên chưa được biết. Rong ruổi hết một ngày qua, gia đình cũng chấp nhận sự hiện diện của cô cho nên Pha Lê chỉ có một việc là ăn cơm rồi học bài và vâng theo lệnh ba nuôi. Cuộc sống tốt sáu thế nào cô chưa định được, nhưng ngày nay như vậy là quá đủ, cô cần nghỉ ngơi một lát.

Mỗi sáng, Pha Lê thức dậy sớm theo thói quen. Thím Ba trao cho cô chiếc chìa khoá riêng để mở cửa đến ngôi nhà thờ gần đó. Có mình cô là dậy sớm nhất. Khi đi lễ về, cô tập thể dục, soạn bài, xuống bếp tìm cái gì ăn rồi chuẩn bị đi học. Thông thường, cô được xỏ quản lý phát tiên hàng tuần, nhưng bây giờ thím Ba là người trực tiếp đưa cho cô, vì thế hôm nào cô học nguyên ngày, cô ở lại kiến trúc xá với bạn.

Hoá ra, không phải ăn cơm chung với cả gia đình là một chuyện hay.

Cô không phải ngại với thành viên trong nhà vì ngay từ giây phút đầu tiên, cô chuẩn bị tâm lý rằng mình không được họ niềm nở, nhưng bây giờ thì ổn rồi.

Một tuần trôi qua thật nhanh. Pha Lê học chăm. Ban ngày và tối, cô đều vùi đầu vào sách cho đến khuya mới xong. Bên bàn học, hai bóng néon toả sáng nhưng bóng dưng có ra ban công hóng gió. Nhìn cảnh vật bàng bạc dưới ánh trăng non, cô nghe nỗi nhớ ùa về. Cô nhớ nhỏ Mai Lan, nhớ cô nhi viện với dãy nhà thấp lè tè đông vui.

Một cơn gió thoảng qua với nỗi nhớ lan man từ chuyện này cho tới chuyện khác. Chuyện của cô nhi viện chứa từng gương mặt ngây ngô, hay tranh giành nhau quyển sách, cái kẹo, đĩa nào lấu tấu thì phạt quỹ gói ... Pha Lê không hay mình đã ra vườn hoa từ lúc nào.

Bỗng dưng có một người thanh niên xuất hiện trước mặt cô. Trên tay anh ta là một quyển sách dày cộm. Nhưng ánh trăng này không đủ sáng để đọc, anh ta được đi dạo như mình và cô cũng đoán ra người này là ai.

Anh ta nhìn cô với vẻ ngạc nhiên lạ lùng:

– Cô từ đâu chui ra thế?

– Từ phòng tôi. – Pha Lê chỉ vào nơi sáng ánh đèn.

– Thế, cô ở trọ à?

– Gần như thế.

– Còn đi học không?

Pha Lê gật đầu. Anh ta hỏi tiếp và không ngừng quan sát cô. Pha Lê đang mặt bộ đồ “soie” màu tím, cổ lá sen, trông cô thật dễ thương.

– Đã tốt nghiệp tú tài chưa?

– Dạ rồi.

– Sao tôi rồi còn lẩn quẩn nơi đây?

Anh làm ra vẻ người lớn, bắt nạt cô. Mà anh ta lớn thật, khoảng ba mươi là ít.

– Dạ, tôi thích nhìn đêm yên tĩnh như thế này ạ.

Rồi Pha Lê ngẩng lên:

– Anh có phải là bác sĩ Phan không ạ?

– Cô biết tên tôi ư? tôi ở đây chăm sóc cho dì Tuyết, tiện thể gần chỗ làm.

Hơn nữa, sông nơi này thật thoải mái.

Pha Lê nhìn anh, khuôn mặt vuông vắn, thanh tú và có một chút kiên nghị, trầm tư. Thế Phan cũng không ngừng quan sát cô gái. Anh ngầm đánh giá cô không phải đến đây để tìm việc, ngày hai buổi ăn và ngủ mà ở cô bé này toát ra vẻ sâu lắng và có một gương mặt dễ nhìn.

Bỗng dưng Pha Lê cúi đầu chào:

– Xin phép ạ!

Rồi cô bước thông thả, không có gì vội vàng. Cử chỉ của cô thật là lễ phép.

Ôi! Ở đâu ra một cô bé như thế. Những việc còn này, Thế Phan chẳng quan tâm, anh đang nghiên cứu một chương trình khoa học với những suy nghĩ miên man từ những triệu chứng khác nhau của bệnh tim. Hình ảnh cô bé thoáng qua rồi mất hút.

Chương 2

Tháng cuối cùng cô ở giảng đường đại học cho Pha Lê cảm xúc. Các bạn cùng khoa than thở, lo lắng, đứa nào đứa nấy đều chú tâm học bài thi. Luận văn tốt nghiệp của Pha Lê vừa hoàn thành nhưng không vì thế mà cô lơ là. Cô đang ước gì mình được học thêm lên Cao học. Pha Lê biết có nhiều người thích nhìn cô, gởi cho cô những tấm thiệp dễ thương, và bọn họ dường như kính trọng cô vì cô có một tin đồn rằng cô là một nữ tu. Pha Lê gật đầu với câu nói đó trong cái xuýt xoa tiếc nuối của các bạn:

- Người đẹp như thế lại đi tu.
- Hãy suy nghĩ lại đi em!

Và Pha Lê luôn đáp lại bằng nụ cười.

Chiều nay, sau khi tan học, giáo sư Hoan gọi cô lên văn phòng. Ông đã xem luận văn tốt nghiệp của cô và khen mây lời. Tuy nhiên theo ý ông cần bổ sung, và Pha Lê ghi nhận ngay. Thái độ của cô khiến ông hài lòng. Pha Lê cảm ơn rồi ra xe về.

Vừa đến nhà, Pha Lê kinh ngạc những cánh cửa phòng khách lớn mở

tung.

Hình như nhà có khách. Cô đi nép bên hông phòng.

Ngay lập tức có tiếng gõ cửa. Thím Ba gọi to:

– Pha Lê! Con tắm rửa rồi lên nhà ông chủ bảo. Hôm nay là sinh nhật ông.

Pha Lê hết hồn:

– Nhưng con không biết nên chẳng mua quà.

– Không sao! Nhớ lên ngay đó. Chỉ là bữa ăn gia đình thôi.

– Dạ.

Mười phút sau, Pha Lê có mặt với mái tóc ướt sũng. Cô chọn chiếc quần tây đen và áo thun màu tím sậm. Vóc dáng của Pha Lê nổi bật thon thả. Gương mặt xinh đẹp với làn da trắng mịn màng. Cô vừa xuất hiện nơi ngưỡng cửa, lập tức ông Cao Bình vẫy tay:

– Lại gần đây cháu!

Trên chiếc bàn cao đặt ở giữa nhà là vô số quà mừng. Bà Tuyết, Thết Pha, Ngọc Bạch và những người làm trong gia đình đều có mặt vây quanh ông với nụ cười tươi tắn.

Ông Bình thổi hai cây đèn lớn rồi cắt bánh, mở quà. Ông Cao Bình rất vui, trao tận tay mọi người một miếng bánh nhỏ. Hình như cả nhà dùng cơm với nhau rồi.

– Còn thiếu một phần quà. - Ngọc Bạch lên tiếng.

Pha Lê không khỏi lúng túng, nhưng lập tức ông Cao Bình gợi ý cho cô:

– Không sao! Con lại đàn tặng ta một bản nhạc là được rồi.

Pha Lê nhìn thấy cây đàn từ ngày đầu tiên, nhưng cô không dám sử

dụng.

Loại đàn này chỉnh nút điều khiển khác với cây đàn ở cô nhi viện. Nhưng qua các chương trình sinh hoạt ở trường, cô cũng thường lên đàn cho các bạn hát, nên hôm nay không có gì là lúng túng.

Cô ngẩn nhìn mọi người và nói:

– Con xin tặng ông bà và các anh trong gia đình một bản nhạc ạ.

Tiếng nhạc trôi lên dồn dập, vui nhộn khiến không khí trong phòng tung bừng hẳn lên. Gương mặt mọi người sống động hơn và vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt.

Bà Tuyết gật gù khen hay. Pha Lê cảm ơn rồi lại một góc ăn bánh kem.

Ông Cao Bình báo tin cho cả nhà biết là có một người cháu của ông vừa tốt nghiệp Thạc Sĩ kinh tế từ nước ngoài sắp về tới.

Ngọc Bạch nhẩm tính, cô cười khanh khách:

– Nhà mình có đủ chục rồi ba, hy vọng là ba không thêm người nào nữa chứ.

Ông Cao Bình quay sang cô gái cưng:

– Sao con lại nói như thế? Chẳng phải là con từng than buồn khi ở nhà một mình đó ư?

Ngọc Bạch nũng nịu:

– Đúng là con có nói như thế, nhưng người nào ba đem về cũng chúí đầu vào học bài, Chán chết!

– Thì con cũng học.

Ngọc Bạch giãi bày:

– Nhưng con muốn có người để chơi chung hà. Con bé này đi từ sáng đến tối mới về. Con không học suốt như thế được. Ba! Ba tìm việc cho

con đi.

– Nhà có việc không chịu làm, lại đòi đi đông đi tây làm gì?

– Nhưng làm việc cho ba chán chết.

Ông Cao Bình nhìn con gái một cách thú vị:

– Con là thiên kiêu tiểu thư, muốn làm thì làm, không làm thì nghỉ.

Lâu lâu muốn yếu sách cái gì đó nên đòi đi làm, chừng được vài bữa lại diện lý do.

Ngọc Bạch giã nảy lên:

– Chừng mai một anh Hải về, ba lại nói con cho anh ấy nghe như vậy đó. Cái cách nói của ba như muốn giết người ta.

– Con còn nhớ đến nó à?

– Lúc nhỏ, anh cưng con nhất.

– Nhưng nó sẽ không hài lòng khi thấy con bỏ học, đi theo chúng bạn ca hát suốt ngày.

– Nhưng ước nguyện của con là muốn trở thành ca sĩ. Ba không nghe người ta nói ca sĩ có thu nhập rất cao sao.

Ông Cao Bình lại cười:

– Nhưng con hát giúp vui không lấy tiền mà.

Ngọc Bạch sôi nổi:

– Con đang tập luyện và rất thích hát giao lưu. Con có thể nhảy một lúc năm bài mà không biết mệt. Bây giờ con đang khổ công luyện giọng, mai một mời nổi tiếng được.

Bà Tuyết chen vào:

– Ca sĩ bây giờ không còn mặc áo dài hát như trước nữa. Mẹ thích con hát bài ca truyền thống hơn là hát nhạc tây, nhạc tàu ... nghe không lọt

lỗ tai. Lại còn ăn mặc hở lưng, hở rốn. Kinh dị!

Ngọc Bạch không thấy quê khi bị phê bình như vậy, cô còn “à” lên một cách khoan khoái:

– Về khoản này ba mẹ cho con xin đi. Người ta nghiên cứu muốn chết mới ra được kiểu áo đó. – Rô cô quay sang Thế Phan, đập vào anh một cái – Anh ngồi đó mà ngủ hả? Sao không bên em một tiếng nào.

Thế Phan cười, như không thể chấp nhận:

– Em trấn áp cả quần hùng, có thua ai câu nào đâu.

Ngọc Bạch lắc đầu vô phương cứu chữa, cô đặt tay lên trán anh:

– Này, ông anh họ! Có gặp riêng Pha Lê lần nào chưa? Học trò của anh đó.

Thế Phan không chịu, anh giơ tay xin ý kiến:

– Em nói chuyện một lúc mấy đài, ai nói cho lại. Bắt chuyện nọ sợ chuyện kia. Pha Lê làm sao là học trò của anh chứ. Nhưng đang nói về Hồ Hải, rồi chuyện ca sĩ, bây giờ đến chuyện Pha Lê.

Ông Cao Bình thêm vô một câu:

– Nói chuyện như thế là lung tung quá phải không?

Ngọc Bạch giậm chân la lên:

– Ba ơi! Anh ấy là cháu của mẹ chứ đâu phải cháu của ba đâu mà ba bênh.

Mai một anh Hồ Hải về, ba bênh kịch liệt là anh ấy lên mặt với con.

Bà Tuyết bật cười:

– Cháu của mẹ là cháu ruột rà. Còn cháu của ba mà bà con mấy đời, ông trời với cũng không tới.

Ông Bình lầm bầm:

– Tới hay không là ăn thua mình.

Bà Tuyết quay sang Pha Lê đang ngồi im lặng:

– Nghe nói cháu không có người thân, nên ông nhà nhận làm con nuôi.
Thế sao không kêu ông ấy bằng cha cho ông vui, nhân ngày sinh nhật
này.

– Da, thưa ba.

Ông Cao Bình gật đầu:

– Phải thưa mẹ nữa chứ.

Quay sang bà Tuyết, Pha Lê vòng tay ngoan ngoãn:

– Thưa mẹ.

Thái độ áp úng miễn cưỡng của Pha Lê trông rất tức cười. Hơn một
tháng nay Pha Lê ở đây nhưng không làm phiền ai cả.

Ông Bình đứng lên kết thúc câu chuyện tối nay:

– Ngày mốt, cả nhà đi đón Hồ Hải, kể cả Pha Lê.

– Dạ.

Thế nhưng tháng mười hai sắp qua mà không ai nói đến chuyện Hồ Hải
trở về. Ngọc Bạch quên bẵng luôn chuyện ấy suốt mùa giáng sinh. Pha
Lê có thấy Ngọc Bạch hát một lần, giọng trầm ấm, phong cách biểu
diễn tự tin. Hơn nữa, Ngọc Bạch có bước nhảy rất đẹp và ngoại hình
khá hấp dẫn. Cô giống như một người mẫu thời trang. Ngọc Bạch lại có
ưu thế là không bị áp lực bởi đồng tiền cho nên cô đi đứng vô tư, không
cần phải nhờ vả ai nếu như cô không thích Sang chủ nhật, Ngọc Bạch
vừa ra ngoài là chuông điện thoại reo lên từng chập. Pha Lê đứng gần
đó nên bắt máy:

– A lô.

– Ngọc Bạch phải không?

Pha Lê cất giọng nhỏ nhẹ:

Thưa, không phải a. Chị ấy vừa mới ra ngoài. Xin lỗi, anh là ai vậy?
Tôi từ nơi rất xa gọi về. Cô nói là tôi đang bay, sẽ đến Sài Gòn vào lúc
một giờ trưa nay nhé!

– Vâng. Anh có phải là Hồ Hải không?

– Đúng rồi. Còn cô?

– Tôi tên Pha Lê, cũng vừa đến nơi đây ở.

– Cô nhớ nói lại với chú thím tôi nhé.

Nói rồi, Hồ Hải cúp máy. Pha Lê vào bếp nói ngay với thím Ba chuyện
này, và chẳng mấy chốc, cả nhà đều hay tin.

Pha Lê muốn hôm nay về thăm cô nhi viện, đem cho Mai Lan mấy
quyển sách dạy trang điểm nghệ thuật, một ít quần áo mà cô thấy không
phù hợp với nơi đây nữa.

Chắc là nhỏ Mai Lan mừng lắm. Nói với thím Ba một tiếng, Pha Lê đi
ngay.

Cô nhi viện Thanh Trúc chỉ còn là một đồng gạch vụn. Các em nhỏ sơ
tán đi khắp nơi, nhưng nhỏ Mai vẫn còn ở đây.

Thấy Pha Lê về với một mớ kẹo, các sơ thăm hỏi:

– Con sống bên ngoài có nhớ đây không?

– Dạ, rất nhớ ạ.

– Thế, gia đình ấy có đối xử với con có tốt không?

– Dạ, tốt ạ.

– Xơ được biết là con vừa hoàn thành luận án tốt nghiệp xuất sắc.

– Dạ, con cũng được cái thầy hướng dẫn thêm.

– Vậy thì tốt. Nghe ông Cao Bình nói là con sẽ cho con tiếp tục học cho đến khi nào con không thích thì thôi.

– Nếu như vậy thì mừng quá.

Con ở lại dùng cơm nhé!

– Con ở tới chiều mới về. Con sẽ phụ việc cho Mai Lan ngày này ạ.

– Ừ. Muốn làm cái gì thì tùy. Thôi, con đi đi!

– Con chào xơ ạ.

Nho Mai Lan đang tắm. Pha Lê đi một vòng quanh cô nhi viện. Hai bên vòng rào, những dây leo màu xanh nở đầy hoa ...

Một cái đập mạnh vào vai cho biết Mai Lan đã tới. Pha Lê trao ngay cho nó gói đồ. Mai Lan mở ra xem ngay rồi la lên:

– đồ đẹp sao người không mặc?

– Cũng có dùng rồi. Mi có thích không?

– Thích chứ. Đây mai mốt nơi đây là cả thiên đường đó.

– Tao phải nhường cho những em khác. Tao ở đây suốt quãng đời học tập rồi.

– Nhưng người thành tài thì về đây làm việc.

– Đã có các xơ lo. Nhưng dù có ở đâu thì tụi mình vẫn thường xuyên liên lạc.

Ta cho mi số điện thoại này, có gì thì liên lạc.

Mai Lan nhìn Pha Lê một thoáng rồi nói:

– Người vẫn y như vậy, không có gì thay đổi. Nhưng trước khi về, ghé tiệm cắt tóc đi. Nó lại dài quá khổ rồi đó. Dụng cụ ta để ở đâu, ta cũng không nhớ nữa.

Pha Lê có vẻ buồn:

– Tính ra, mấy đứa tụi mình rất thương nhau và thương kỷ niệm ngày xưa nữa.

– Có một bản nhạc “ Ngày xưa ơi” đó.

– Ngày xưa ăn vụn bị phạt quỳ gối muốn gãy chân.

– Các xơ bây giờ dễ hơn lúc trước. không có roi mây treo trên vách đó,
Pha Lê.

Pha Lê không nói, nhưng mỗi lần ra đi này cô không buồn cho lắm vì nhờ đến số tiền của ông Cao Bình trao cho xơ quản lí. Ít ra, sự ra đi đó góp được một phần nhỏ nào vào việc chi dụng nơi đây. Thế mà có lúc cô oán trách các xơ đã quá khắt khe trong việc nuôi dưỡng cô.

Pha Lê ngẩng lên, nước mắt rung rung. Nhỏ Mai Lan thở dài:

– Người giống như mít ướt sút cùi, muốn khóc là khóc. Thôi, mai một đi tu đi.

Nhưng rồi nhỏ lại bác bỏ ngay:

– Người đẹp như người đi tu uống quá. Thôi, ráng cố gắng học cho có cơ hội vươn lên với đời. mai một xem anh chàng nào khá giả thì “rinh” bớt cho tao.

Chẳng hạn như người ta thương người mà tới chừng cưới, người lại đòi cho tao.

– Trời đất! Như vậy làm sao mà sống.

– Trong tiểu thuyết đó, thiếu gì.

Pha Lê sờ trán Mai Lan:

– Có bệnh không vậy, Mai Lan? Nói tao nghe, tao mua thuốc cho mi uống.

– Bệnh hoang tưởng.

– Còn thích truyện kiếm hiệp nữa không?

– Rất thích. Tao muốn mình có võ công thật giỏi, là cô nương thật đẹp, tung hoành ngang dọc trên giang hồ, mỗi lần chưởng là long trời lở đất.

Không thể sống mà không có ước mơ, đúng không?

Pha lê cười cho cách mơ của Mai Lan:

– Tao thì không như thế. Tao thích truyện cổ tích hơn. Chuyện “chiếc đĩa thần”, gõ vào mâm son cho thức ăn ngon ngọt. chuyện nửa đêm dám dời cả ngôi nhà đẹp sang thành phố khác, và nhất là mình có một viên ngọc ước.

Mai Lan cướp lời:

– Ba viên ngọc chứ sao một viên được. Tới ba điều ước lận mà. như thế thì tao thà làm công chúa ngủ trong lâu đài sướng hơn.

– Nhưng mi tìm đâu ra cho ta chàng hoàng tử đẹp trai để đánh thức công chúa dậy đâu. Thời buổi bây giờ khó mà có được một người lí tưởng như thế.

– Vậy thì đừng có mơ nữa. hãy cố gắng thực hiện những ý muốn của mình bằng cách cố gắng học và làm có tiền để phục vụ cuộc sống.

– nói chuyện với người thích thật.

– Vậy thì nói cho đã đi, chiều nay tao về.

– Nhớ cắt tóc cho đẹp đó.

– Dạ, bẩm cô nương nghe rồi ạ.

– Không cắt kiểu nào khác ngoài búp - bê nha. Còn chuyện theo một, để cho tao.

Hai đứa bật cười giòn giã. Pha Lê chơi suốt ngày tại cô nhi viện. Trước khi ra về, xở quản lý nói cho Pha Lê biết là khi nào nơi đây xây xong,

bà lại đổi đi nơi khác Pha Lê thở thốt:

– Sao lại như vậy ạ? Công lao của xơ từ đó tới giờ không biết là bao nhiêu.

Xơ như người mẹ, ôm trên tay đàn con thơ dại. Thế mà khi đâu đó nên vóc nên hình, xơ lại đi nơi khác.

– Nơi đó còn hoang vu hơn nơi đây nữa:

Mọi việc lại bắt đầu từ đầu. Nhưng con đừng lo, xơ đã có kinh nghiệm. đời sống phục vụ là như thế đó.

– Con chào xơ ạ. Con mong xơ luôn giữ gìn sức khỏe.

– Cám ơn con.

Pha Lê nghe lòng nhẹ nhõm hơn vì sắp tới, nơi đây được xây dựng quy mô, như thế các em bắt hạnh có một nơi nương tựa, bù lại với những mất mát mà cuộc đời đã mang lại cho chúng. Dù mai này cô có đi đến đâu, cô vẫn nhớ về thời thơ ấu của mình và những kiến thức cơ bản các xơ cầm tay dẫn lối cho cô đi đến tương lai hôm nay.

Tối sáu giờ chiều, Pha Lê về đến nhà. Cô đẩy xe thật nhẹ vào phòng và đi tắm ngay. Mái tóc cắt ở tiệm trông rất ngộ nghĩnh và tất nhiên là đẹp hơn nhỏ Mai Lan rồi. Nó nói không phải lúc nào nó cũng làm được như vậy. Pha Lê ngắm nhìn trong gương rồi lên giường ngủ ngay. Cô đã thấm mệt.

Buổi sáng, cô đến thư viện tìm một số sách cần thiết đem về nhà đọc.

Cửa sổ đằng sau rất lớn, nên phòng riêng của cô thoáng mát và cô thường đóng cửa trước lại. Cho nên nhiều lúc cô ở nhà mà không ai hay, chỉ có thím Ba để ý mấy lần mới biết tạt của cô.

Có một tuần, thím Ba nhìn cô rồi nói về tư lự:

– Cháu rất giống một người bạn rất thân của ông chủ. Nhưng cháu
hoàng thiện và đẹp hơn. Chỉ có điều người đàn bà đó biết cách sửa soạn
lắm và có một kết cuộc không may.

– Vì sao ạ?

– Bị tạt axít.

– Nhưng người đó có lỗi gì ạ?

– Bà ta có với ông chủ một đứa con.

Pha Lê không hỏi tò mò:

– Thế vết thương có nặng lắm không ạ?

– May mà không bị đui mắt. Người đàn bà đó được đưa qua Mỹ trị. Từ
đó bật vô âm tín. Những người đẹp thường là khổ hơn người khác.

Hồng nhan bạc mệnh.

– Hình như thím có quen với người phụ nữ đó?

– Phải. Là bạn.

Pha Lê không dám hỏi gì thêm nữa, lòng cô cũng buồn cho câu chuyện
trên.

Tự nhiên cô rùng mình khi nhớ đến cử chỉ của bà chủ nhà này. Có lúc
cáu gắt, có lúc dịu ngọt. Thế nhưng cô vẫn đọc được sự giả tạo trong nụ
cười, lời nói của bà. Nếu không nghe thím Ba vô tình kể, có lẽ cô cũng
đã lầm. Vì ngoài kinh nghiệm học tập, cô chẳng có chút khôn ngoan
nào. Nhưng như thế có nghĩa những người sống trong căn nhà này đều
không đơn giản.

Hình như thím Ba cũng muốn gửi gắm cho cô điều gì đó qua câu
chuyện. Và điều đó làm cho cô băn khoăn hết mấy ngày.

Chương 3

Hồ Hải đưa tay vẫy Ngọc Bạch, anh đã nhận ra cô ngay phút đầu tiên. Bộ lông thất dây to bản màu nâu có hình con thỏ trước bụng của cô gây cho anh sự chú ý. Cô em họ vẫn như ngày nào, thông minh, xinh đẹp đầy nghịch ngợm, chỉ tiết rằng lần này về nước rồi anh không qua bệnh nữa. Nếu không, anh sẽ làm mai Ngọc Bạch cho một người bạn có nhiều cá tính giống như cô.

Sau khi làm thủ tục, Hồ Hải cùng mọi người lên xe về nhà.

Ngọc Bạch liền thoáng:

- Anh đẹp trai đến nỗi em không nhận ra anh nữa.
- Còn em xinh đến nỗi anh vừa nhìn thấy là biết ngay cô em họ của mình.

Hồ Hải chồm về phía trước:

- Chú thím vẫn mạnh khỏe, công việc ổn định chứ?
- Vẫn bình thường. – Ông Cao Bình trả lời – Tuy nhiên chú muốn con học xong rồi về, ngẫu ngao bên đó làm gì. Biết bao nhiêu việc đang cần bàn tay của con.

Hồ Hải cười tươi:

– Như vậy là con có đất dụng võ rồi.

Bà Tuyết chen vào:

– Con ráng mà theo ông lên làm giám đốc. Nhà này hướng nghiệp không giống nhau nên cháu họ mới có điều kiện như thế.

Câu nói có một chút gì đó xách mé mà Hồ Hải không nhận ra. Anh

quay sang Thế Phan:

– Chắc anh đang nghiên cứu một vấn đề nào đó quan trọng lắm, cho nên tôi thấy anh có chút căng thẳng.

Thế Phan gật đầu:

– Cậu nói đúng đó.

– Anh hay thật! Trên thương trường đấu tranh nhau ầm ầm, thế mà anh vẫn bình chân như vại.

– Chẳng phải mỗi người theo một ý tưởng riêng ư?

Ông Cao Bình chen vào:

– Làm bác sĩ là một công việc cao cả. Ngoài y thuật giỏi ra, cần phải chuyên tâm với nghề, phải nghiên cứu học hỏi. Thật ra, dưỡng rất quý cháu nhưng biết làm sao được ngành của dưỡng và cháu khác nhau.

Câu nói của ông Bình có vẻ như muốn giải thích sự ưu ái với Hồ Hải.

Nhưng Thế Phan cũng đáp lại thẳng thừng:

– Dưỡng yên tâm đi! Cháu không hề ganh ghét với Hồ Hải. Làm kinh doanh mà năng nổ như cậu ấy là tốt.

Lý ra Thế Phan không cần nói như vậy, nhưng trước sau gì anh cũng tỏ ra quan điểm của mình. Dì Tuyết cũng có người thừa kế là cô con gái cưng nên không màng vào việc kinh doanh của ông Bình. Hơn nữa, dì

có cách riêng, không muốn làm bận lòng con cháu khi phải đối đầu với ai, bằng cách nào, kể cả chồng mình.

Còn ông Bình thì không như thế, ông làm chuyện đại sự, nên cần tìm nhân tài trong lá ỏ. Vì thế mà ông mới đào tạo hai con người như Hồ Hải và Pha Lê.

Xe về đến nhà, tiệc rượu đã sẵn sàng. Bây giờ Pha Lê phải dọn phụ thím Ba.

Công việc có chút bẽ bộn, cần nhanh tay một chút.

Pha Lê không để ý đến Hồ Hải là ai. Mà anh là nhân vật quan trọng thế nào cũng không liên quan tới cô. Pha Lê xác định nhiệm vụ của mình là phải học cho tốt và tiếp tục học như lòng nguyện ước.

Sau khi tắm rửa, chỉnh trang y phục, Hồ Hải bước ra phòng ngoài. Đập vào mắt anh là hình ảnh một cô gái thanh mảnh, rất giống một nữ sinh trung học.

Tóc búp – bê, mặc chiếc áo thun trắng, váy màu xanh đậm nửa chân vô cùng xinh xắn. Tự dưng anh nhớ đến giọng nói có mang một chút âm hưởng của dân Huế hôm gọi điện thoại báo tin.

Suốt bữa ăn, Ngọc Bạch hỏi anh luôn miệng, còn anh thì toàn trả lời.

Pha Lê vừa ăn vừa mỉm cười. Cô thấy anh chàng “nở” tàn xác pháo. Một lúc ngẩn lên, cô đều bắt gặp ánh mắt đồng tình của Thế Phan. Như đã hiểu, hai người cùng cúi xuống ăn nhanh và cố gắng ngồi nán lại cho hết câu chuyện của Hồ Hải.

Một tuần yên ả trôi qua, mỗi người tiếp tục ăn riêng tại phòng nên mấy khi có dịp gặp nhau. Trưa nay, Hồ Hải nhờ thím Ba nói với Pha Lê là anh chờ cô ngoài hoa viên.

Hồ Hải ngồi trên ghế xích đu, đầu hơi ngả về phía sau, mắt lim dim như sắp ngủ, một nụ cười lơ lửng trên môi. Anh tin rằng Pha Lê không thể từ chối khi anh tạo điều kiện cho cuộc gặp riêng này. Thế nhưng Pha Lê đi nhẹ như con mèo, cô vừa nhìn thấy anh là trở về phòng ngủ ngay.

Thím Ba hỏi vọng vào:

- Sao con lại vô đây? Chẳng phải cậu ta chờ con ngoài hoa viên ư?
 - Anh ta ngủ, mà con cũng phải ngủ một chút để chiều nay con đi học.
- Thím Ba đừng có kêu con nữa nhé. Khi nào anh ta hỏi thì nói như vậy.
- Hồ Hải tiếp tục ngồi chờ gần một tiếng đồng hồ rồi quay vào hỏi thím

Ba.

Anh không tin là Pha Lê từ chối, vì từ trước đến giờ, anh chưa bị ai khước từ bao giờ.

Hồ Hải có vẻ rảnh rang, nên khi Pha Lê vừa đẩy xe đi học, anh chợt xuất hiện án ngữ trước đầu xe.

- Anh gọi em có chuyện gì?

Pha Lê ngại khi thấy anh ta đồ lì ra đó. Còn cô thì sợ trễ học.

Giọng Hồ Hải ngọt ngào, gây cho người đối diện cảm giác được tôn trọng:

- Không có gì, anh chỉ muốn làm quen và giúp đỡ em, thế thôi.

Cái nghiên đầu của anh ta lịch sự không chê vào đâu được. Hồ Hải hình như xoáy vào cô. Cô đọc được sự ngưỡng mộ trong mắt anh. Cử chỉ đó làm cô bối rối và tìm cách thoái thác ngay.

- Sắp tới giờ em đi học rồi.

Hồ Hải khoát tay, bảo cô đi.

- Không sao, rồi mình còn gặp nhau dài mà.

– Em đi nha!

Tự dung, Pha Lê thấy một khi bị người khác chú ý, cô đã quen với công việc âm thầm của mình và ghét cái kiểu nói nhiều như vậy. Nhưng bây giờ anh ta không phải là khách mà cô có thể trốn tránh. Anh ta có thể xuất hiện trước mặt cô bất kỳ lúc nào.

Pha Lê không muốn đối đầu với Ngọc Bạch cho nên tốt nhất cô tránh anh ta ngay từ phút đầu tiên.

Cô cũng không muốn nói dối lá suốt ngày phải ra ngoài học. Chương trình của cô vừa mới hoàn thành. Tuy chưa lãnh văn bằng, nhưng cô đã biết được kết quả, và bây giờ cô nhận thấy mình cần trao dồi sinh ngữ thêm. Tự dung, cô nhớ đến mấy quyển sách dày cộm của Thế Phan hay xem. Có lần cô liếc qua thấy toàn là tiếng Pháp. Thật ra, vốn sinh ngữ của cô cũng phải tồi. Cô đã được các xơ rèn từ nhỏ, và cô rất say mê văn học Pháp.

Pha Lê nhận thấy, trong nhà này, cô chỉ có trao đổi được với Thế Phan, dù hiện tại anh không hề biết việc học của cô, nhưng ít nhất tính cách của Thế Phan có thể nói chuyện một cách nghiêm túc được. Nhưng Hồ Hải thì không thích ngôi nhà này sống yên lặng, hẳn ta cứ thích um xùm lên và hay tranh luận với ông Bình. Quan niệm của ông là muốn gây sự chú ý của các công ty nước ngoài, để họ đầu tư vào. Hồ Hải thì luôn giải thích mặt lợi và hại của nó. Và chiều nay, nhà lại có tiệc. Vì đã được thông báo trước, nên Pha Lê, Thế Phan và Ngọc Bạch đều phải có mặt.

Thức ăn được nhân viên nhà hàng phục vụ cùng với rượu ngoại đắt tiền.

Những người trong nhà đồng loạt mặt áo sơ mi trắng có thêu một cánh hồng trên cổ áo.

Ngọc Bạch xì một tiếng rồi chê ngay:

– Áo gì mà quê dễ sợ! - Rồi cô lại chú ý trang điểm.

Thấy Pha Lê đi ngang qua cô, cô liền kêu lại:

– Này! Lại đây chị dặm cho một chút phấn.

Pha Lê cười hiền:

– Em không quen. Chị cứ trang điểm cho mình đẹp là được.

Ngọc Bạch quay phắt lại ra vẻ bực mình:

– Này! Không biết thì làm cho biết tao không rảnh đâu nhỏ.

– Dạ.

Pha Lê bỏ sang phòng khách. Ngọc Bạch trề môi rồi đi ra phòng khách.

Hồ Hải nhìn cô mỉm cười:

– Em cắm hoa đi! cửa hàng hoa mới đem tới đó.

Ngọc Bạch lắc đầu:

– Sao anh không kêu người ta cắm luôn.

– Ồ! Anh đâu có biết.

Pha Lê nhìn những cánh hồng xinh tươi, cô cầm lên một cách điệu dàng.

Ngọc Bạch hát hàm:

– Mà cầm lên là phải cắm đó.

Pha Lê chỉ hỏi lại chứ không phản đối:

– Cắm trong lọ này hả chị?

– Ừ.

Pha Lê nhìn bao quát căn phòng, rồi cô cầm dao lên cắt tỉa những cánh

hoa dài, ngắn khác nhau cho phù hợp. Chỉ trong mười phút, lọ hoa đã
hoàng thành một cách duyên dáng.

Hồ Hải khen ngay.

– Em thật có khiếu đó.

Pha Lê vội vàng thu dọn những mẫu thừa và đem cất dao vì đã có vài
người khách lục tục kéo tới. Thật ra, cô không học cắm hoa, nhưng cứ
phụ các xơ chung bông riết rồi cũng biết.

Khách đến đông đúc, có cả khách nước ngoài. Họ dẫn theo cả vợ con.
Cùng một lúc, Hồ Hải không sao dịch hết được, thế là Thê Phan và Pha
Lê cùng phải trò chuyện với họ.

Buổi tối hôm đó, Ngọc Bạch lôi Pha Lê theo cô:

– Này! Có anh chàng này đẹp trai dễ sợ, nhưng cứ ra dẫu, có cái tao
hiều, có cái tao mù tịt.

– Anh ta bị gì à?

– Bị gì là bị gì? - Rồi như hiểu ra, Ngọc Bạch vỗ mạnh vai Pha Lê một
cái đau điếng – Mày nghĩ gì vậy? Anh ta không phải câm mà ra dẫu,
chỉ tại tao không biết nói gì thôi.

Pha Lê bật cười, đi theo Ngọc Bạch đến chỗ anh chàng nọ. Qua vài câu
xã giao, Pha Lê biết ngôn ngữ của anh là tiếng Pháp, nhưng vì công
việc nên anh ta sử dụng tiếng Anh ngữ cho tiện. Cách dịch của Pha Lê
vừa nhanh lại dí dỏm, khiến anh ta có những tràng cười thoải mái.

Khi Pha Lê quay lại tìm Ngọc Bạch thì thấy cô đã vào bàn ngồi ăn với
một thanh niên ăn mặc sang trọng. Họ nói chuyện tâm đắc đến nỗi quên
đi cục diện xung quanh.

Khi người khách cuối cùng ra về, Pha Lê nghe mỗi như đôi chân. Múc

vội tồ xúp bong bóng cá, vô đi vội ra vườn hoa. Nhưng ngồi chưa được bao lâu, cô cảm thấy ngột ngạt dù khí trời rất thoáng mát, vì nơi đây không chỉ có một mình cô. Có một bóng trắng đằng trước. Pha Lê nhận ra ngay:

– Anh Thế Phan!

Anh đứng dậy đi về phía cô:

– Mất hết một buổi tối yên lặng.

Rồi Thế Phan nói như tâm sự:

– Sở dĩ anh lưu lại chôn này vì muốn lo cho dì Tuyết. Bệnh tim của dì có thể chờ nặng bất kỳ lúc nào. Dì đối với anh rất tốt, tuy không hẳn là dì lo cho anh ăn học, nhưng khi nào cần mà gia đình anh không thể chu cấp là dì sẵn sàng cho ngay. Vì thế, anh rất quý thời gian. Nó chóng qua đến nỗi anh chưa thấy mình làm được gì.

Pha Lê ngược lên nhìn anh:

– Nhưng anh cần phải thư giãn chứ.

– Đúng là như thế. Nhưng thư giãn không có nghĩa là phải ôm đồm những buổi tiệc.

– Anh không thích tiệc tùng à?

– Đôi khi giao tiếp cũng cần phải có, nhưng tiệc của bọn anh có tính cách khác, nhẹ nhàng hơn.

Đám mây xám trôi qua, trăng sáng hơn một chút đủ để nhìn thấy mặt nhau.

Pha Lê ý tứ ngồi khép chân lại và xích ra một chút khi chợt thấy khoảng cách của Thế Phan rất gần với mình.

– Em làm sao vậy?

Thế Phan ngạc nhiên khi thấy cô rất ý tứ. Pha Lê đã đứng lên kết thúc câu chuyện – Mai một, em không tham gia những buổi tiệc như thế này nữa. Em vào trong đây.

Thế Phan nhìn theo cái dáng mảnh khảnh của Pha Lê trong im lặng. Nơi đây có hai cô gái nhưng lại có tính cách khác nhau. Ngọc Bạch thì ồn ào sôi nổi, ruột để ngoài da, thương ai ghét ai thấy là biết liền và rất đỗi tự nhiên. Còn Pha Lê thì trái lại, cô có tính cách hơn người. Khi tiếp chuyện với ai, cô không để cho người ta đoán ra cô đang nghĩ gì và thế nào.

Không biết dưỡng Bình tìm ra cô bé này ở đâu? Anh chỉ biết một điều là cô được nhận làm con nuôi của gia đình này, được ưu tiên trong việc học để sau này làm việc cho công ty nhà. Góc gác của Pha Lê, cái đó còn thuộc về bí mật.

Pha Lê về phòng. Nhìn lên bàn thấy có mấy thứ thức ăn thơm ngon mà khi nãy quá bận cô không thể ăn được. Chiếc mâm nhỏ này của nhà bếp, chắc là do thím Ba đem vào cho cô. Pha Lê ăn thêm hai chén nhỏ rồi thu dọn. Cô rón rén rửa hai cái chén nhỏ và dọn mấy thứ đồ ăn lại rồi lên phòng. Nhưng chỉ một lát sau, cô nghe khó chịu và ra ngoài ới hết. Không biết có trúng gió hay trúng thực? Nằm một lát, Pha Lê lại mò xuống bếp lấy một ít muối cho vào miệng ngậm. Đó là bài thuốc của người xưa, cô làm thử cho khỏi phải đánh thức ai, rồi ngủ thiếp đi. Khi Pha Lê thức dậy đã nghe trong phòng có tiếng lao xao. Hình như có ai đó chích vào mũi cô đau điếng, nhưng Pha Lê nhức đầu quá không gượng dậy nổi.

Đến chiều, Pha Lê có trời dạy làm vệ sinh cá nhân. Cô nghe cổ họng

mình đắng ngắt, nhưng cũng ráng thay đồ rồi nằm xuống ngủ vùi.

Thím Ba vào phòng lay tay cô:

– Pha Lê! cô ngồi dậy uống hết ly sữa này rồi uống thuốc.

Pha Lê theo lời thím Ba. Thím Ba vừa đi có tiếng gõ cửa. Thế Phan bước vào. Anh lại sờ trán cô, rồi lấy đo nhiệt độ cho cô. Anh lấy chiếc ghế ngồi xuống bên giường ân cần:

– Sao rồi cô bé?

– Em đã đỡ hơn rồi.

– Sao không kêu anh ngay lúc đó?

– Em không dám.

– Chết có ngày đo. Em uống thật nhiều nước vào và cố gắng ăn cho lại sức.

Rồi Thế Phan lấy giấy viết ghi cho Pha Lê số điện thoại di động của mình với lời dặn dò:

– Nhớ có gì thì gọi cho anh nhé – Em cảm ơn. Anh cho em gửi tiền thuốc ạ.

Thế Phan vừa đi quay lại nhìn mặt:

– Em nói cái gì?

– Dạ

Pha Lê thấy anh nổi giận nên không dám nhìn, cô cuối đầu ngại ngùng.

Giọng Thế Phan lạnh lùng không kém:

– Em đừng quên anh là bác sĩ trong cái nhà này. Anh có một khoảng tiền được trả cho chi phí thuốc men cho mọi người trong gia đình. Có điều anh quan tâm tới em vì thấy em tội nghiệp, một thân một mình. Ngày nay anh đi trực nhưng cứ thắc thỏm không yên. Nên biết số điện

thoại của em, anh đã trực tiếp nói chuyện rồi. Anh ghét mấy người khách sáo.

Thế Phan nói một hơi dài rồi bỏ đi.

Pha Lê có suy nghĩ. Thật ra, anh không phải là người dễ gần. Tuy chung nhà nhưng hai người ít có dịp trò chuyện với nhau. Pha Lê biết mình không phải, chắc là anh giận rồi và không tới thăm cô nữa đâu. Pha Lê đoán đúng. Mấy ngày sau đó, thím Ba trực tiếp mang thuốc và thức ăn đến cho cô, nhưng Thế Phan thì không thấy tới. Một tuần lặng lẽ trôi qua, Pha Lê đã đi học trở lại. Đạo này, ông Cao Bình và Hồ Hải thường xuyên vắng nhà nên Pha Lê cũng nghe bình yên đôi chút.

Trưa nay, Pha Lê vừa đi học về đã nghe thím ba gọi:

- Pha Lê! Con mang mâm cơm này lên phòng Thế Phan giùm thím đi.
- Thím Ba ngập ngừng – Bà nhà đi nhà thương mấy bữa nay, giờ thì thím phải vào trong đó.

Pha Lê bung mâm cơm đi ngay. Cô cảm thấy hối hận vì sự vô tình của mình, ở trong nhà mà không biết gì cả. Pha Lê lên tầng trên, thấy cửa mở nên không gõ, cô đẩy vào.

– Anh dùng cơm.

Thế Phan vừa thay áo xong, anh quay lại:

- Mấy bữa nay sao em không đến bệnh viện? Mọi người đều có mặt chỉ trừ mình em. Dược Bình có về giận đó.
- Em mới nghe thím Ba nói khi nãy. Nhưng bệnh viện nào hả anh?
- Bệnh viện 175.
- Em không biết đường đi.

Thế Phan ngã người trên giường có vẻ mệt mỏi. Pha Lê nhìn quanh tìm ghế nhưng không thấy. Thế Phan hiểu ngay, anh giải thích:

– Hôm nay dì Tuyết bệnh, người nhà đến thăm nên lấy ghế sang bên đó hết.

Anh chỉ tay xuống giường:

– Em ngồi xuống đây.

Pha Lê không dám cãi, cô sợ anh giận một lần nữa. Cô ngoan ngoãn ngồi xuống, chẳng dè cô lại đụng anh nên vội nhích ra. Nhưng nhanh hơn, Thế Phan ôm choàng lấy cô, cho ngã cái đầu xinh xắn lên ngực mình:

– Gì mà sợ anh như vậy? - Thế Phan vuốt tóc cô, mắt dỗi lên trần nhà.

Pha Lê rung quá, cô ấp úng:

– Em ... em ...

– Chưa bao giờ như thế này phải không?

– Dạ.

– Ngồi yên như vậy đâu có sao.

– Dạ. Nhưng em cảm thấy có tội.

– Có tội ư?

Thế Phan bật ngồi lên. Anh nựng mặt cô, nhìn sâu vào đôi mắt đẹp như mơ và ghé môi hôn nhẹ lên trán, lên tóc, lên môi rồi ôm chặt Pha Lê vào lòng:

– Em nghe dễ chịu chứ?

Giọng Pha Lê run rẩy:

– Nhưng tại sao anh phải làm như vậy?

Thế Phan im lặng. Một câu hỏi thật khó trả lời. Nếu nói anh yêu Pha Lê

thì không đúng. Hai người tuổi tác quá chênh lệch. Người yêu phải là người bạn đồng hành của anh suốt đời, nhưng Phan Lê thì không biết gì hết, và anh cũng không biết cô từ đâu tới. Nhưng không hiểu sao sự xuất hiện của cô làm lòng anh không bình yên chút nào. Đây đâu phải là lần đầu tiên anh tiếp xúc với một cô gái, nhưng những cuộc tình đi qua đều không có cảm giác như vậy. Cảm giác muốn chiếm lấy cô, độc tôn, sở hữu thân xác trinh nguyên của cô.

Pha Lê vẫn nằm yên ngoan ngoãn trong lòng anh. Một mùi hương dịu dàng toả nhẹ từ chân tóc, từ làn da thơm sữa của cô. Thế Phan chợt đứng dậy, khoá cửa lại. Pha Lê ngồi lên nhìn anh. Không biết anh định làm gì mà bật đèn sáng như thế? Nhưng chỉ trong một giây, cô lại nằm yên trong vòng tay ấm áp của anh. Một luồng điện chạy dọc sống lưng theo cái vuốt ve mỗi lúc một dồn dập hơn từ nơi anh. Đôi môi gợi cảm của Pha Lê bị anh nuốt từng chập rồi lần xuống chiếc cổ thon thả. Bàn tay anh, đôi môi anh vẫn ấm lên từng hồi. Pha Lê có cảm giác như mình được thương yêu, được nâng niu, tôn trọng, để cuối cùng một thân hình tuyệt tác với làn da nõn nà đã phô bày trước mắt anh trong một tư thế sẵn sàng dâng hiến.

Bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại reo vang. Thế Phan tắt máy. Rồi có tiếng chân dồn dập trên dãy hành lang. Tiếng của Ngọc Bạch:

– Anh Phan! Mẹ em thở không được nữa, chết lâm sàng. Anh mau tới xem giùm. Ngủ gì mà dữ vậy. Chắc phải kêu anh Hải lên kêu giùm quá.

Làm như cửa kiếng không nghe.

Pha Lê hốt hoảng bật ngồi lên, cô mặc đồ thật nhanh rồi đứng nép mình run rẩy vào cửa phòng.

Thế Phan hôn vội cô một cái, anh thay áo rồi nói nhanh:

– Anh không khoá cửa, em chải đầu đi rồi từ từ xuống sau nhé! Không có gì đâu. Thật là không đúng lúc.

Pha Lê ngồi trong phòng tắm cô ro cho đến khi ngôi nhà vắng lặng trở lại, cô mới chải tóc rồi bê mâm cơm xuống. May quá! Nhà không có ai.

Chỉ có anh Phú tài xế ngồi ở tay lái, chờ Thế Phan xuống chở đi.

Nhưng Thế Phan không biết điều đó, anh vội leo lên chiếc mô tô của mình lao thật nhanh.

Thấy Pha Lê nhìn theo, Phú Gia đến bên cô:

– Này, cô gái xinh đẹp ạ! Đừng phải lòng anh chàng bác sĩ đó, không tốt cho cô đâu. Anh ta cái dáng nghiêm nghị, nhưng một bước ra ngoài là có hàng tá bồ, nổi tiếng là Phan “đểu” đó em. Hồ Hải đi chơi gặp hoài nhưng nó không muốn lật tẩy anh ta. Ở trong nhà này, chuyện của ai người nấy biết thôi. Hơn nữa, anh ta tuyên bố là không cản trở việc làm ăn của Hồ Hải nên nó cho qua. – Anh ta cười khẩy – Nói chung là họ rất thủ đoạn.

Pha Lê không muốn nghe, cô nhìn Phú Gia lắc đầu:

– Nói xấu sau lưng người ta là xấu đó, anh Phú.

Phú Gia không có vẻ gì là tự ái sau lời phê bình của Pha Lê. Anh ta khoanh tay nhìn cô như muốn thách thức:

– Thật ra tôi, có nhiệm vụ khác trong gia đình này, là bảo vệ cô, nhắc nhở cô.

Cô nghĩ lại mà xem, tôi không có động lực nào để nói xấu gã Phan cả.

Chỉ sợ cô chưa ra đời nên dễ bị làm thôi.

Thấy Phú Gia nói có lý, nhưng Pha Lê vẫn chưa hoàn hồn trở lại.

– Anh nói chữ “họ” là ý muốn chỉ ai?

– Bà Tuyết và Thế Phan. Hai người đó chỉ thấy ngấm ngấm nhưng độc hại vô cùng.

Cái cách của Pha Lê là muốn nghe chuyện về Thế Phan, nếu không quan tâm đến người đó, cô đã không hỏi như vậy. Bất chợt, một ý nghĩ vừa về lên trong đầu Phú Gia, nên anh lảng qua chuyện khác:

– Cô về phòng ngủ một chút đi, rồi đưa tới bệnh viện thăm bà chủ cho phải phép. Cô nhớ suy nghĩ lời tôi nói. Hãy tin đó là sự thật mà phòng thân. Dù sao cô cũng không thể quay về cô nhi viện được nữa. Cô đã chính thức nhập hộ khẩu nơi ngôi nhà này rồi.

Pha Lê gật đầu:

– Tôi biết mà.

Pha Lê về phòng, cô nhớ lại chuyện lúc nãy y như như mơ. Nhưng nghe Phú Gia nói về anh ta, cô lại nghe chán nản vô cùng. Nếu như anh ta chiếm được cô rồi mà bỏ đi như thế thì cô biết phải làm sao. Tìm anh ta để bắt đền ư? Hay là bắt anh ta phải cưới cô? Chắc cô không sống nổi vì uất ức quá.

Tự nhiên cô nghe lợm giọng trước sự yếu hèn của mình để người ta lợi dụng.

Tuy nhiên, Pha Lê nghe bối rối vì một thứ tình cảm nào đó lại chen vào lòng.

Nước mắt ứa ra, Pha Lê thiếp dần trong giấc ngủ mệt nhọc cho đến tối.

Chương 4

Nước mắt rơi trên đôi má mịn màng của Phan Lê đã khô tự bao giờ. Pha Lê thiếp đi trong mộng mị. Một lát sau cô bừng tỉnh, nghe như có một lớp keo thật mỏng mà ai đã dán mặt cho cô. Một thoáng suy tư lại trở về, cô cũng không biết chuyện xảy ra ban trưa là thực hay mơ? Nhưng chiếc nệm êm ái, cùng với mùi hương thơm của mền gối mới tinh và những cơn gió dịu dịu như lướt nhanh khắp thân thể cô một cơn gai ốc thật sự. Lẽ nào mình buông thả đến thế. Lập tức cô trỗi dậy đọc một lời kinh nguyện và cố đừng nghĩ đến chuyện đã xảy ra. Một lát sau, dường như cô đã bình tĩnh trở lại.

Pha Lê vào toa-lét tắm. Dòng nước mắt như tẩy xóa mọi vết nhơ nơi tâm hồn của cô. Thật lâu, cô mới lau khô tóc và thay đồ. Cô chọn bộ y phục màu xanh ghi có đính nơ trên túi áo rồi đi xuống sân vườn. Phú Gia dường như cũng chuẩn bị như cô trong tư thế sẵn sàng để đến bệnh viện.

Pha Lê lên xe, Phú Gia lập tức cho xe chạy đi. Pha Lê hỏi Phú Gia:

– Có cần mua gì vào thăm bà không anh?

– Không. Tới thăm là được rồi.

Pha Lê được Phú Gia dẫn đến phòng bà Tuyết rồi anh ra bên ngoài chờ. Cô vào thăm một mình, nhưng cũng chỉ trao đổi với ông Bình ít câu mà thôi, vì ai cũng có vẻ mỗi một ứ rữ.

Ông Bình quay sang Ngọc Bạch ngồi bên cạnh:

– Con về nghỉ đi, để ba ở đây được rồi. Có Phan Lê đến thăm mẹ kìa.

Ngọc Bạch khẽ nhướn mi mắt nhìn Pha Lê rồi nói khẽ:

– Mẹ tôi đang nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt. Các bác sĩ không cho ai vào đó cả. Chỉ biết ngồi đây chờ đợi để khi cần đến là có người nhà ngay. Chuyện công ty của ba đã có Hồ Hải trong coi, cho nên hai cha con túc trực nơi này. Cô chỉ cần đứng bên ngoài phòng, nhìn qua cửa kiến là thấy mẹ tôi nằm ngay giường đầu tiên rồi về đi, ngày mai còn đi học nữa.

– Dạ.

Pha Lê làm theo lời Ngọc Bạch. Quả nhiên, cô nhìn thấy bà Tuyết nằm bất động, người được phủ bằng tấm chăn bông trắng, mắt nhắm nghiền.

Cô đứng đó nhìn một lúc rồi chào ông Bình ra về.

Trên đường về, Pha Lê nói với Phú Gia:

– Anh dừng xe nơi nào đi, tôi muốn uống chút cà phê.

Phú Gia liếc cô một cái rồi ghé một quán gần đó. Anh chỉ cho cô ngồi tránh thùng loa rồi gọi một ly cà phê đen và một ly cam vắt.

Giọng anh khô cứng:

– Buồn chuyện gì à?

– Không.

– Cô đừng dối tôi.

Nước được mang ra, Phú Gia đẩy ly nước cam về phía cô. Pha Lê thở ra rất nhẹ:

– Tại sao người ta gọi là Phú Gia?

– Đó không phải là câu cô muốn hỏi, nhưng tôi sẵn lòng đáp lại. Vì tôi khá giả. Tôi theo ông chủ lâu ngày, nên cũng có dịp học hỏi làm ăn chút ít.

– Sao anh có nhiệm vụ bảo vệ tôi?

– Câu này thì cô không nên tò mò, nhưng không được coi thường lời tôi nhắc nhở, và cũng đừng quá tin những gì tốt đẹp đã xảy ra trong gia đình này.

– Anh làm tôi hoang mang.

– Thà rằng như vậy còn hơn cho cô sập bẫy người ta. Vào thời điểm thích hợp, cô sẽ khắc biết, như vậy sẽ hay hơn.

Pha Lê nhìn vào ánh mắt có rèm mi dài và chiếc cằm đôi của Phú Gia:

– Anh làm như biết rõ tôi từ đâu đến và có tân trang như thế nào?

– Chính xác.

– Tại sao tôi phải tin anh?

Phú Gia bình thản:

– Vì đó là quyền lợi của cô.

– Tôi được nuôi cho ăn học đàn ông phải không?

– Chuyện đó thì cô biết rõ mà. Nhưng vấn đề này không phải là được nuôi mà phải hỏi là ai nuôi mới đúng. Tôi biết tuổi thơ của cô sống trong sự che chở của các xơ. Trong nghèo khó và chịu nhiều áp lực, nhưng cô đã không ngừng vươn lên.

Câu nói trên như một lời khen khiến Pha Lê đỏ mặt thừa nhận. Cô có

nói một câu hết sức ngây ngô:

– May phước là tôi không có bạn trai, chứ như có chắc anh cũng biết.

Phú Gia bật cười lớn:

– Như vậy là cô đã tin tôi rồi đó.

Pha Lê ngồi thêm một lát để uống hết ly nước cam. Chút hơi thở nhẹ nhàng của buổi chiều dần buông bên Phú Gia, tự nhiên cô nghe lòng dễ chịu. Người tài xế này có một cái gì đó hơn người mà cô không thể phân tích được. Nhưng ngoài cái dáng cao to và phong cách lịch sự kia, còn một cái gì đó khiến Pha Lê cảm thấy con người của anh ta vừa dữ dội vừa sâu lắng. Cô không biết Phú Gia đang lãnh nhiệm vụ gì ngoài chuyện lái xe, nhưng qua giọng điệu của anh đã cho cô có chút bình yên qua bài học xương máu vừa rồi. Nhưng nếu anh ta có là ai, như thế nào thì cô cũng mặc, miễn là với cô, anh ta tỏ ra vô hại là được.

Pha Lê về nhà, Cô lập tức nhận ngay tô cháo cá thơm phức từ tay thím Ba.

Ăn xong, cô lăn ra giường nghĩ ngợi. Hai hình ảnh lại hiện lên trong tâm trí cô:

một là của Phú Gia, và một là của Thế Phan. Nhưng với một cô gái lành tính như Pha Lê, cô nhận ra lời nói ban chiều của Phú Gia là đúng.

Một người có tâm hồn cao thượng thì không thể hành động như Thế Phan ban trưa, dù cho anh có biện minh thế nào đi chăng nữa. Cô nghe nhẹ lòng hơn một chút khi có những suy nghĩ chính chắn.

Mười ngày sau, Bà Tuyết từ bệnh viện trở về. Bà sẽ ở nhà tịnh dưỡng để chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật sắp tới.

Không có sự xuất hiện của Hồ Hải thì cuộc sống vẫn trôi trong yên

lặng.

Buổi tối, nơi ngôi nhà thênh thang này dường như ập ập hơn vì có nhiều người cùng về đây ngủ ...

Đêm nay, Pha Lê cảm thấy lạnh dù tiết trời đang vào xuân ập ập. Có một cơn mưa gió ủa vò và hình như cô không thấy ánh sao ngoài cửa sổ. Thế thì gió từ đâu làm rèm cửa lay động như thế.

Phản xạ tự nhiên làm Pha Lê trỗi dậy bật đèn lên. Có ai đó vào phòng cô tìm kiếm cái gì đó. Máy cái học tủ bị lôi ra, quần áo vứt lung tung.

Có trộm ư? Kinh khủng thật! Bỗng dưng Pha Lê chợt nhớ tới những văn bằng chứng chỉ của mình, cô chỉ có nó là vật quý nhất mà thôi. Hên quá! Nó vẫn còn nằm yên trong bì da cứng. Cô ngồi lên ngắm cảnh tượng hoang tàn mà hết hồn, rồi nhặt mấy thứ vương vãi cho vào tủ, không buồn xếp lại, vì cô biết, nếu ai đó muốn tìm kiếm cái gì mà chưa ra, tất nhiên người ta sẽ trở lại. Chỉ có cô không chịu khoá cửa phòng trước khi đi ngủ nên mới xảy ra cơ sự này.

Chương 5

Chỉ còn hai hôm nữa là Pha Lê nhận văn bằng tốt nghiệp Cử nhân xuất

sắc.

Cô có một sổ thiệp mời trên tay nhưng không biết mời ai. Pha Lê nhẩm tính:

hai thiệp cho hai xơ ở cô nhi viện; Một cho Mai Lan; một cho ông Cao Bình. Chỉ có thế thôi. Nhưng không biết những người đó có nhín chút thời gian cùng cô đến dự buổi lễ quan trọng này không? Thôi thì chuẩn bị tâm lý phải đứng bơ vơ bên những người thân bạn bè vậy. Và cô sẽ không buồn khi biết nó là sự thật.

Tan học, Pha Lê ghé vào cô nhi viện và cảm thấy vui lên ngay. Bốn tầng lầu ngang dọc được thiết kế hoành tráng và sắp sũas hoàng thành, chỉ còn khâu trang trí nội thất nữa thôi.

Đàng xa, dáng xơ quản lý như khòm đi, những tiếng hát của các em nhỏ cô nhi từ phía hội trường vang lên làm xơ mỉm cười. Xơ đã thấy Pha Lê tiến đến.

Pha Lê trao cho xơ mấy hợp kèo với lời nhận xét:

– Noi đây thay đổi đến không ngờ. Công trình được thi công nhanh quá.

Xơ quản lý gật đầu, dặn dò:

– Ngày lễ mừng kỷ niệm Cô nhi viện Thanh Trúc tròn hai mươi tuổi, con phải có mặt đó.

Pha Lê phấn khởi hứa ngay:

– Da. Nhất định con sẽ về trước một ngày. Hôm nay con đến mời xơ đến dự lễ tốt nghiệp của con.

– À, ra là thế! xơ chúc mừng con.

Rồi xơ nhìn tên người nhận trên hai thiệp mời còn lại với vẻ quan tâm:

– Ngày đó mọi người phải họp với rất nhiều ban ngành đoàn thể. Còn Mai Lan, không biết nó có tranh thủ đến được hay không? hiện nay nó cũng vừa đi mua sắm các dụng cụ giảng dạy với các xơ. Nhưng con hãy đưa cho xơ, xơ sẽ đưa giúp cho. Học tốt như vậy, mọi người hãnh diện vì con nhất rồi, và đó cũng là món quà thiêng liêng con dành cho cô nhi viện này đó. Nhưng Pha Lê này chúng ta rất nhớ con.

Pha Lê ôm chầm lấy xơ rồi bật khóc. Cái vỗ vai nhẹ nhàng, rồi tay nắm tay như muốn truyền cho Pha Lê một sự cảm thông, dù cho Pha Lê không nói và xơ cũng không hỏi.

trên đường về nhà, Pha Lê đi từng bước chậm chạp. Bỗng có tiếng xe đồ xích bên cạnh, Phú Gia thò đầu ra:

– Lên xe đi!

Pha Lê nhìn anh ta ngạc nhiên, nhưng không hỏi gì thêm. Người bảo vệ cho cô đây mà.

Phú Gia nheo mắt:

– Cái kiểu của cô đi như thế là ... sợ con đường mau hết vậy. Trời nắng chang chang mà có thể đi dạo thế sao. Coi chừng bị bệnh đó.

Pha Lê mỉm cười:

– Xe tôi bị bể bánh.

– Tôi thấy xe cô trong ga ra từ sáng và đã đem đi thay ruột rồi. Chiều nay, cô khỏi đi bộ nữa.

– Cám ơn.

Phú Gia đang lái xe, tự dưng thắng lại cái kị rồi chìa tay ra:

– Cho tôi xem cái gì mà làm cho cô buồn quá vậy?

Pha Lê lẳng lẳng đưa mà không nói một lời. Phú Gia nhìn cô một

thoáng rồi trả lời:

– Không có cái nào cho tôi sao? Nếu tôi được mời, nhất định tôi sẽ tới.

– Mời miêng được không?

– Nhưng thế thì không có quà mừng.

– Không sao, chỉ cần có người đứng bên cạnh tôi hôm đó là được. Hôm qua, tôi có nói, nhưng ông chủ bảo là không đi được vì phải bay ra Hà Nội.

Phú Gia cho xe chạy tiếp:

– Tôi cũng rất bận, nhưng có người mời là tôi có mặt.

– Cảm ơn anh.

Phú Gia giữ đúng lời hứa. Hôm sau anh xuất hiện với chiếc máy ảnh trên tay.

Đây là một ngày trọng đại nhất đời Pha Lê, và Phú Gia ghi hình cho cô hết hai cuộn phim. Thấy anh lảng xảng, ai cũng ngỡ anh là thợ chụp ảnh, vì chiếc máy trên tay anh là của thợ chuyên nghiệp. Nhưng cái dáng của thợ này thì oai phong hết chỗ nói. Một cô bạn đến kể Pha Lê, hỏi:

– Bạn không có người thân à?

Pha Lê chưa biết nói sao thì một cô bạn khác lại bảo:

– Pha Lê mồ côi cha mẹ. Tôi không có đọc sơ yếu lý lịch của bạn ấy.

– Thế Pha Lê đến từ đâu?

– Từ cô nhi viện.

Phú Gia đang trong tư thế ngấm cho Pha Lê, anh chụp nhanh một kiểu trong cảnh cô trò chuyện với hai cô bạn gái. Anh chợt xen vào:

– Em phải tự hào vì điều đó, Pha Lê. Vì với hoàn cảnh như thế mà em

đã phấn đấu vượt bậc cho kết quả mỹ mãn như ngày hôm nay.

Một cô mạnh dạn hỏi:

– Anh có phải là thợ chụp ảnh không?

Phú Gia nói ngắn gọn:

– Là anh trai của Pha Lê.

Nghe nói như thế, hai cô gạt đầu chào rồi đi nhanh một nước.

Thấy cô ngân ngấn nước mắt, Phu Gia rút nhanh chiếc khăn tay chậm thật nhẹ nhàng cho cô mà không nói gì. Pha Lê cũng nhận ra là anh rất trung thực trong lời nói khi nãy, bởi cách đối xử của anh ta với cô y như người anh trai với đứa em gái vậy.

Dự lễ xong, Pha Lê một mực đòi anh đưa cô đi phô tô ba bản những văn bằng mà cô đem theo, rồi đi công chứng một thể. Sau đó, cô quay về cô nhi viện gửi bìa sơ mi đựng những văn bằng được ép nhựa cẩn thận. Xơ văn thư nhìn cô mỉm cười thông cảm. Có ai mà không quý những thành tích học tập của mình, nhất là đứa có chỉ số thông minh như Pha Lê, tất nhiên là cô luôn nhận được những văn bằng ưu rồi.

Xơ sẽ cất vào tủ rồi ghi trong sổ lưu mã số hồ sơ của con.

Pha Lê vòng tay lễ phép:

– Cảm ơn xơ ạ.

Về lại đây, Pha Lê có cảm tưởng rằng mình luôn là đứa con của cô nhi viện này, dù cho những ngày sống khi xưa, cô nhi viện còn quá nhiều khó khăn.

Nhưng một người luôn chú tâm vào việc học như Pha Lê thì chuyện ăn ngon, mặc đẹp là không quan trọng. Tự dưng Pha Lê nhớ đến căn phòng bề bộn hôm qua của mình mà nghe lòng chán nản lạ thường.

Bao giấc mơ xinh đẹp trên chiếc gối thêu hoa đỏ báo hiệu cho cô những ngày khó khăn sắp tới. Nếu mà người ta có những rắc rối, thì cô cũng tránh không khỏi những chuyện đụng chạm, vì cô đã là một thành viên nơi gia đình đó.

Rời cô nhi viện lần nào thì Pha Lê cũng ngân ngấn nước mắt. Phú Gia nhìn cô một thoáng rồi đề máy xe. Vừa ra đến đường lộ, anh nói nhỏ:
– Đi đâu đó thư giãn một chút nha Pha Lê! Tôi thấy cô rất căng thẳng.
– Dạ.

Tiếng dạ nhỏ nhẹ như hơi thở khiến Pha Lê thở dài. Anh ghé tiệm mua một ít thức ăn và vài lon nước trái cây rồi cho xe chạy ra hướng ngoại ô.

Pha Lê vụt hỏi:

- Anh không sợ ông chủ la khi ông cần mà anh có mặt sao?
- Mọi chuyện ở công ty đã có Hồ Hải lo. Cô đừng quên là ông chủ ở tận Hà Nội.

Gương mặt Pha Lê sáng lên một chút:

- Như thế thì tôi yên tâm rồi. Thực ra, nơi ngôi nhà sang trọng đó tuy được ăn ngon mặt đẹp, không phải vất vả, nhưng không hiểu sao tôi không muốn về.

Phú Gia chế giễu:

- Đúng là con gái, chuyện gì cũng mũi lòng cho được. Mấy cô đi lấy chồng, bịn rịn như không thể chia tay với gia đình, nhưng sau đó thì quên hết. Mai một cô phải theo chồng, cô lại thấy ngôi nhà sang trọng mà xa lạ đó lại trở nên thân thương hơn bao giờ hết.
– Cũng có thể anh nói đúng.

– Tôi là chuyên gia tâm lý mà.

– Anh nhiều nghề quá nhỉ!

– Đa hệ.

– Kể cả lãng nhảm với các cô?

Phú Gia nghiêm mặt:

– Cái đó thì không. Tôi có nhiệm vụ riêng chưa hoàn thành thì tôi chưa nghĩ đến chuyện tình cảm.

Pha Lê biết mình nói chuyện như thế nào là xen vào đời tư của người khác, nhưng không hiểu sao cô lại tò mò rồi muốn đoán xem anh ta sạo bao nhiêu phần trăm. Nhưng bây giờ, không biết nói chuyện gì ngoài việc tán gẫu như thế này.

Xe dừng lại trước một hoa viên. Lập tức cánh cổng được mở ra. Phú Gia cho xe chạy thẳng vào và dừng lại trước ngôi biệt thự sang trọng.

– Nhà của má nuôi tôi. – Phú Gia vừa ngừng xe là nói ngay.

– Thế bà có ở nhà không?

– Bình thường.

– Anh ta chở tôi tới đây, bà ta có la không?

– Yên tâm đi, bà ta không có ở nhà.

Pha Lê thở phào nhẹ nhõm:

– Thế thì chúng ta đừng bày biện lung tung, lỡ có ai mách lại thì anh bị rầy đó.

Phú Gia mỉm cười, mở cửa xe:

– Cứ vào đi. Cô mà hỏi nhùng nhằng thế này thì tôi bị rầy trước đó.

Pha Lê le lười nhìn anh. Phú Gia cười hóm hỉnh:

– Thế, cô có sợ tôi không?

- Có, nhưng chỉ một chút thôi.
- Như thế là được rồi. Sợ một chút thôi, người ta sẽ biết nghe lời. Còn thật sự bị người ta sợ, chắc tôi biến thành ông kẹ mất.
- Tôi sợ nhưng không thương anh như các xơ của tôi.

Phú Gia hơi ngạc nhiên vì câu nói đó. Cô nghĩ là vô tình thôi ư?

- Đừng thương tôi, cô bé. Trái tim tôi kiêu ngạo lắm và chưa hề khuất phục trước một ai. Thấy cô ở trong căn nhà đó lẻ loi, cho nên tôi muốn chăm sóc cô như một đứa em nhỏ.

Chẳng ngờ Pha Lê lại bằng lòng với câu nói đó:

- Anh nhận làm anh trai của tôi nhé!

Phú Gia lắc đầu:

- Cái đó thì không. Tôi sợ gặp phải chuyện rắc rối sau này. Mỗi cái mỗi nhõng nhẽo kêu anh, nếu sau này tôi có bồ dễ bị hiểu lầm lắm.

Tự dung Pha Lê nghe khở sở:

- Cái này cũng không, cái kia cũng không. Anh làm tôi mệt mỏi quá.

Phú Gia vừa định bước vào nhà, anh chợt dừng lại nhìn sâu vào đôi mắt của cô:

- Hãy cứ là cô, Pha Lê! Đừng vấn vương vào một mối quan hệ nào trước khi cô vững vào trong cuộc sống, độc lập trong suy nghĩ của mình. Như thế sẽ tốt cho cô hơn.

– Dạ.

Trong nhà có một người giúp việc độ khoảng bốn mươi. Chị ta gật đầu chào cô rồi đi lấy nước. Phú Gia tự tay bày thức ăn ra mâm rồi bung vào một căn phòng nhỏ sau vườn.

Pha Lê quán sát chung quanh rồi thích thú reo lên:

– Vườn hoa phía trước bao là và được trồng thành luống đẹp quá! một số loại kiểng quý và hoa trái. Phía sau vườn trồng cây ăn quả, những loại giống mới, vừa có bông là trổ trái hết trơn.

– Chịu khó nhận xét đó. Tất cả một tay má nuôi tôi làm đó.

Pha Lê hết sức khâm phục:

– Má nuôi anh giỏi quá! Thế bà ta có nhiều con cái không?

– Có một đứa con gái.

– Có lẽ khu đất này được khai khẩn từ lâu rồi, phải không?

– Nhận xét đúng lắm. Nơi đây có từ hơn hai mươi năm trước, lúc đó rất rẽ, dường như là không ai dám ở. Còn phía sau là tự mình khai hoang, đóng thuế rồi nhà nước cấp sổ cho. Thật nơi đây có khoảng mười người công, nhưng họ tự làm tự sống, tự đóng thuế. Cô tôi không phải trả lương cho họ.

– Thế họ có nhà riêng không?

– Tất nhiên họ cũng mua được một ít đất bên ngoài cho con cháu làm ăn và xây dựng nhà cửa. Bây giờ vùng đất này được đô thị hoá, cho nên tuýp người trẻ tuổi đi học, đi làm ở các hảng, xưởng. Có điều cách sử dụng của má nuôi tôi quá tuyệt vời, cho nên bà có những người bạn nghèo rất trung thành.

– Tôi muốn gặp má nuôi của anh.

– Tôi sẽ chuyển lời.

Thức ăn mang về được hâm nóng lên, Phú Gia chừa một phần cho nhà bếp rồi cùng Pha Lê dùng bữa. Món ếch xào lăn nghe cay cay, gia vị thật ngon. Phú Gia nghe Pha Lê hít hà liền hỏi cô với nụ cười thật tươi:

– Ngon lắm phải không?

– Rất ngon, nhưng hơi cay một chút.

– Tôi làm còn ngon hơn và vệ sinh hơn thế nữa.

Pha Lê nhìn anh lắc đầu:

– Anh có quá nhiều nghề rồi.

– Bảo đảm sau này phục vụ cho bà xã tận tình chu đáo. Thật ra làm cái gì cũng dễ, nhưng làm người mới khó. Người thật đẹp, thật trong sáng như cô vậy.

Pha Lê cứ ngỡ Phú Gia nói đùa nên thản nhiên:

– Cám ơn.

Ăn xong, Phú Gia dùng khăn thu dọn mọi thứ. Pha Lê quét nhà và lau khô.

Cô cho bàn ghế vào vị trí cũ rồi xách giỏ, xô đá với mây lon nước theo Phú Gia ra nhà chòi mát được lợp bằng lá dừa hình chóp. Nơi đây có treo sẵn hai cái võng và chiếc quạt máy xoay.

Phú Gia cười cười nhìn cô đang nhún thử chiếc võng:

– Thật ra nơi đây mới chín là giang sơn của tôi. Thấy gạch lát nhà còn dư nên tôi chọn địa điểm, chủ yếu là xây theo hồ cá, không làm choáng đất, nhưng đồ nên cao lên cho dễ quan sát chung quanh. Nào, ngồi xuống đi! Tôi cứ mãi mê làm việc bên ngoài, thỉnh thoảng về đây thăm chừng nhà rồi đi ngay.

Pha Lê đóng cửa võng rồi nhìn Phú Gia gật đầu:

– Nơi đây lý tưởng thật! Tôi rất thích.

Pha Lê thoải mái trong lòng, cô cất giọng hát một đoạn nhạc rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Khi cô thức dậy thì bóng đã xế chiều. Phú Gia đưa cô đi ăn bánh canh

cua rồi mới quay về căn nhà đông người đó.

– Cảm ơn anh vì một ngày thật đẹp.

– Tôi phải cảm ơn cô vì suốt ngày nay chịu đi theo tôi.

– Anh bảo tôi phải tin anh mà.

– Nhưng vì sao cô lại tin tôi, trong khi đó tôi chỉ là một tài xế quèn? cô có thể tiếp xúc với những người có địa vị trong xã hội và làm theo lời họ mà.

Pha Lê thẳng thắn:

– Tôi tin vào tính cách và con người của anh. Dù cho anh là hạng người nào thì tôi cũng nghĩ như vậy.

Tự dưng Phú Gia nắm lấy tay Pha Lê:

– Có chuyện gì trong nhà mà làm cho cô ủ rũ không muốn về như vậy? Theo tôi được biết là không ai nói gì cho cô buồn hết đó.

Pha Lê cuối đầu:

– Chuyện của tôi và Thế Phan buổi trưa đó.

– Có nghiêm trọng không?

Cô nói một cách khỏ sở:

– Anh ta lợi dụng tôi, nhưng chưa ...

Phú Gia nhăn mặt như thể không muốn nghe dù anh đang hỏi và ánh mắt anh có gì lạ lẫm, như nhất định thấy cô trị tội Thế Phan vậy.

Nhưng Pha Lê biết vị trí của anh nơi đây, anh không thể làm gì được Thế Phan hết.

– Chỉ có thể thôi à?

– Phòng tôi bị lục tung lên.

Phú Gia có vẻ chú ý:

– Nghe tôi nói này, nếu có ai hỏi ngày nay cô đi đâu, cô nói là đi chơi với bạn nghe.

– Dạ. Chúc anh ngủ ngon!

– Tạm biệt! Có gì cô nhớ gọi cho tôi nhé!

– Dạ.

Phú Gia cho xe dừng trước biệt thự một quãng để Pha Lê đi bộ vào. Nhưng mới đi được vài bước thì điện thoại của Pha Lê có tín hiệu. Cô lập tức bắt máy:

– Alô.

– Phú Gia đây.

– Tôi sẽ học thuộc số máy này.

– Cảm ơn nhé! nên nhớ, tôi luôn là người bảo vệ cô.

– Dạ.

Pha Lê mang giỏ sách lên tay đi chậm chậm vào nhà, cô đi thẳng một mạch lên phòng tắm rồi khoá cửa ngủ. Hình như là căn phòng của cô có rất nhiều người ra vào trong ngày hôm nay. Mặc kệ! Nhớ lời dặn của Phú Gia, cô không thêm bận tâm, cứ cho một ngày trôi qua trong bình yên.

Chương 6

Ngồi một mình trong phòng ăn với tô cháo nắm, Pha Lê nhón lấy hủ tiêu rắc vào một ít cho nong. Cô vừa ăn vừa nhìn ra vườn hoa. Chợt cô hướng mắt lên tường. Một bức tranh sơn dầu củ kỹ với màu sắc phối hợp kỳ lạ, vẽ toà nhà trong ánh hoàng hôn. Nhìn theo cách bố cục của tranh thì có lẽ người phác hoạ đã vẽ ngôi biệt thự này, chỉ có điều xem nó hoang tàn, âm u, không giống như cảnh vật bên ngoài.

Pha Lê đặt tô cháo xuống, cô lập tức lấy xe đi mua bột màu, giá vẽ ...

Từ lâu, cô không vẽ tranh, nhưng hôm nay được nghỉ một tuần, cô muốn thư giãn hơn là đi bát phố.

Pha Lê ra vườn hoa ngắm toà nhà rồi bắt đầu cầm cọ, nhưng cô mới vẽ được mấy nét thì có bước chân đi tới. Pha Lê nghe thấy và có hơi hồi hận khi cô không nghĩ đến chuyện ra đây sẽ gặp anh ta.

Thế Phan đứng đối diện với cô.

– Pha Lê!

Cô không ngẩng đầu lên nhưng vẫn đáp trả:

– Máy ngày qua, anh vất vả nhỉ!

Nhưng Thế Phan không trả lời, buộc lòng cô phải nhìn lên. Pha Lê bắt gặp ánh mắt lạnh tanh của anh ta. Cô mỉm cười như muốn nói:

“Thay đổi nhanh thế ư”.

Tuy nhiên Pha Lê im lặng. Thế Phan hỏi cô giọng điệu bức tức:

– Khi anh đi, em rời phòng anh từ lúc nào?

– Ngay khi đó.

– Em không tò mò xem thư từ hay hình ảnh của anh chứ?

Câu hỏi như thể thăm dò. Pha Lê buông cọ, ngồi lên chiếc ghế ngay lối đi:

– Có việc gì thế?

– Em tự hỏi mình đi. - Thế Phan cười nhạt.

– Em không hiểu gì hết.

– Anh mất hết tiền trong tủ. Hôm đó anh chưa khoá tủ, và vì em anh cũng không khoá cửa phòng.

– Nhưng là bao nhiêu tiền?

– Thấy tiền ai cũng ham hết, có điều em đã xài bao nhiêu thì trả lại cho anh.

Pha Lê đỏ mặt vì xấu hổ:

– Em không lấy cũng không biết.

Thế Phan mất bình tĩnh, anh quát lên:

– Một trăm triệu. Tôi hỏi cô đã làm gì với số tiền như vậy? Hôm đó, nhà chỉ có một mình cô và cô đang ở trong phòng tôi.

Pha Lê lắc đầu:

– Kinh khủng quá! Em không có lây.

Anh phải tin em.

Rồi như nhớ ra, Pha Lê vụt nói:

– Phòng em cũng bị lục tung lên, nhưng thật ra em đâu có vật gì đáng giá.

Vẽ chân chất của Pha Lê làm Thế Phan điên tiết lên:

– Chính tôi đã lục cùng với thím Ba đó.

– Nhưng tại sao anh lại làm như vậy? – Pha Lê xanh mặt.

Thế Phan châm biếm:

– Một con bé ăn nhờ ở đậu như cô vào đây cốt để dòm chừng chúng tôi. Tôi đã lầm vì cái vẽ trong trắng thanh thiện đó, nhưng biết đâu chỉ là xảo trá. Nói thật đi, tôi bỏ qua cho.

– Anh làm gì tôi chứ?

– Tôi sẽ nhờ công an can thiệp.

– Được, anh cứ đi báo. Nếu công an tìm được bằng chứng thì cứ thi hành theo pháp luật. Tôi không việc gì phải sợ.

Pha Lê nói cứng khiến Thế Phan hơi khựng lại. Trong anh đang bị giằng xé giữa tình cảm và lý trí. Thoạt đầu anh cũng định đi báo công an, nhưng dì Tuyết không cho. Số tiền đó là của dì Tuyết trao cho anh từ bệnh viện, anh vừa đi về.

Nay bị mất trộm, chính anh cũng bị nghi ngờ.

Pha Lê ngây thơ thật hay cô đang diễn tuồng đây? Và số tiền đó không phải là nhỏ, nếu không phải là cô thì nó rơi vào tay ai? Dì Tuyết bảo Thế Phan im lặng để theo dõi. Cho đến hôm nay, có báo công an cũng quá trễ. Từ xưa đến nay, nhà này chưa từng xảy ra chuyện này, liệu khi báo cho dựng Bình hay, dựng có tin hay không? Có thể là dựng nói dì Tuyết bày mưu tống cổ Pha Lê ra khỏi nhà cũng nên.

Chuyện mất tiền xảy ra mấy ngày nay, ai cũng biết hết. Thế Phan mất ăn mất ngủ, chỉ có Pha Lê là vẫn ung dung vui vẻ. Hai người có liên quan theo câu chuyện lại tỏ ra thái độ khác nhau khiến mọi người trong nhà không biết thế nào là thật, thế nào là giả.

Pha Lê cảm thấy uất ức kinh khủng nhưng chẳng biết tỏ bày cùng ai.

Tự dưng bước chân cô dừng lại trước cửa phòng của ông Cao Bình.

Hình như ông vừa mới về nên va li còn dựng ngay đầu giường.

Pha Lê gõ cửa phòng. Không chờ ông đồng ý, cô lao nhanh vào, giọng uất ức:

– Con không lấy tiền của Thế Phan.

– Cái gì? – Ông Cao Bình ngơ ngác.

Hình như mấy ngày nay ông vắng nhà nên chưa hay chuyện xảy ra.

– Hôm đó, con thay thím Ba đem cơm lên phòng Thế Phan. Con bị anh ấy giữ lại nói chuyện. Lúc đó, Ngọc Bạch báo là má nuôi đang cấp cứu ở bệnh viện nên anh ấy vội đi mà không đóng cửa. Rồi sau đó là anh ấy nói là mất một trăm triệu và cật vấn con. Lý ra khi bị tổn thương như thế, cô sẽ bỏ nơi này đi ngay, vì con không chịu được sự sỉ nhục.

Nhưng trước sau gì con cũng phải nói với ba nuôi một tiếng.

Ông Bình tỏ vẻ giận:

– Tại sao con phải mang cơm lên cho Thế Phan? Nếu thím Ba bận thì bảo nói xuống nhà mà ăn. Rồi tại sao con lại nói chuyện trong phòng riêng của Thế Phan như vậy. Những cái sơ suất này từ rày về sau phải tránh. Nhà đông người, cũng cần nên cẩn thận một chút.

Rồi ông hỏi Pha Lê:

– Thế Phan có nói gì không?

- Anh ấy định đi báo công an. Con không sợ. Con tin rằng các anh công an có cách làm sáng tỏ vấn đề. Đó cũng là biện pháp tốt.

Ông Bình tức giận:

- Nó dám làm như thế mà không hỏi ý kiến ta à? Sở dĩ ta chấp nhận nó là vì bà ấy. Nếu bà ta nuôi được người ngoài thì ta cũng vậy. Nhưng con về đây cốt yếu để học và làm việc chứ không phải nghe lời bất cứ một ai trong cái nhà này.

Pha Lê cuối đầu:

- Nhưng thà rằng ba để con sống bên ngoài.
- Không được. Con cần có một mái ấm gia đình. Con phải tập cách xử sự trong mọi tình huống, vì cuộc đời này đa đoan lắm con ạ. Gia đình chỉ là một tế bào nhỏ trong xã hội, cho nên phải biết đề sống.

– Con thật là hư ạ.

- Chưa có kinh nghiệm thì đúng hơn. Nhưng thôi, để từ từ xem sao. Sớm muộn gì sự thật cũng được phơi bày. Còn bây giờ, con hãy can đảm lên.

Câu nói trên như tăng sức mạnh cho Pha Lê, cô nhìn ông Bình bằng ánh mắt biết ơn.

Như nhớ ra điều gì, ông trao cho cô một phong thư nhỏ:

- Chúc mừng con thi đỗ cao! Con cầm lấy số tiền này mua sắm những gì con thích.

Pha Lê nhìn ông:

- Con có thể mở ra xem được không ạ?
- Được.
- Con cảm ơn ba nuôi.

Pha Lê mở ra xem, cô nhìn thấy hai tờ năm trăm ngàn trong đó. Lòng cô khôn vui:

- Ba nuôi đã cho con mọi chi phí, con thật tình không dám nhận ạ. Mới đây con bị người ta nghi ngờ, nên bây giờ con ghét tiền lắm ạ.
- Đừng có ngây thơ như vậy chứ. Cứ giữ lấy mà tiêu dùng. Thôi, con về phòng đi.

Ông Bình không vui khi Pha Lê nhắc lại câu chuyện trên. Từ ngày Hồng Lan, người yêu tội nghiệp của ông – ra đi với một nửa gương mặt đầy vết sẹo bỏng, lòng ông chưa bao giờ được bình yên. Ông biết mình có một đứa con gái nhưng không biết nó lưu lạc ở nơi nào, giàu hay nghèo, còn sống hay đã chết.

Mỗi lần nhớ đến nó, ông chỉ biết làm theo yêu cầu của Hồng Lan là hãy chu cấp tiền cho những đứa trẻ ở cô nhi viện Thanh Trúc. Hồng Lan hứa rằng khi nó đã lớn nên người thì chính cô sẽ trao trả cho ông sau khi đã dạy dỗ nó theo ý cô.

Và ông đã chấp thuận. Ngần ấy năm trôi qua, ông luôn giữ lời, nhưng các xơ thì kín như bưng, không cho biết là ông tài trợ đưa bé nào cho đến mùa đông vừa qua.

Khi nhìn thấy Pha Lê, ông suýt kêu lên vì giống Hồng Lan như đúc. Sự xuất hiện của Pha Lê là một niềm vui, niềm tự hào của ông, dù ông không quen biểu lộ cảm xúc, nhưng lòng luôn dấy lên sự quan tâm che chở. Ông còn lạ gì tính đào hoa của Thế Phan. Anh ta có y thuật cao, tài giỏi, biết cầu tiến nhưng cũng đầy những dự tính theo sự sắp xếp của bà Ngọc Tuyết trong cái nhà này. Và ông cũng đã lên kế hoạch dự trù để đối phó, không cho phép những chuyện trước đây xảy ra một lần nữa.

Chương 7

Bà Tuyết đứng ngay thang lầu nhìn Pha Lê đang bước từng bước xuống tam cấp. Pha Lê nhìn thấy bà nên vui vẻ gật đầu chào.

– Đứng lại!

Pha Lê giật mình, nhưng rồi sau đó, cô điềm tĩnh ngay:

– Thưa, má nuôi cho gọi con có việc gì ạ?

Bà Tuyết nhìn Pha Lê từ đầu cho đến chân như muốn tìm thấy một điều gì đó nơi cô. Bà lẩm nhẩm:

– Càng nhìn càng thấy giống thật. Chỉ có điều con bé này còn vôi tư quá, không trắng trẻo như Hồng Lan.

Pha Lê mở to mắt:

– Hồng Lan là ai ạ?

– Một người bạn. Cháu có làn da đẹp quá, đẹp hơn cả Ngọc Bạch. Cháu là một viên ngọc không tì vết.

– Cháu là Pha Lê, chứ không thích mình là viên ngọc quý nào đó. Bởi những thứ quý giá như vậy, nếu có được nó, người ta thường đánh đổi một thứ gì đó.

Bà tuyệt đối ánh mắt ra xa, giọng bà rên rĩ:

– Hồng Lan! Nếu phải bù đắp vết thương đó bằng một trăm triệu thì cô cứ nói, nhưng đừng xuất hiện trước mặt tôi.

Không hiểu gì hết, nhưng Pha Lê cảm thấy mệt mỗi khi phải nghe đến số tiền mà họ kêu mất. Cô bước đi, nhưng lập tức bị giữ lại.

Bàn tay gầy guộc xanh xao, thân hình mảnh khảnh ấy lại chứa đựng một sức mạnh từ ý nghĩ nên bà nhào đến bấu vai Pha Lê. Cô hoảng hốt kêu lên vì không muốn xô ngã bà:

– Bà làm gì vậy?

– Không ...

Pha Lê không muốn chống trả lời người bệnh nên cô cứ lùi lại, và ra vào một người mới đi tới. Cô lập tức quay lại, bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Ngọc Bạch:

– Cô làm sao thế?

Rồi Ngọc Bạch giậm chân la lên khi thấy bà Tuyết:

– Mẹ xuống đây làm gì vậy? Con thật không biết mẹ nghĩ gì mà để ý đến nói cho nhọc lòng. Tiền mất thì thôi. Nhà ta đâu có thiếu tiền, cứ xem như của này thay người vậy.

– Không.- Bà Tuyết thét lên – nó chính là Hồng Lan, là Hồng Lan đó, con biết không? Người tình của ba con.

Ngọc Bạch nhìn mẹ thương cảm. Bà có một lỗi lầm khi còn trẻ tuổi do không chế ngự được cơn ghen tuông, rồi những lúc người ta đối diện với hiểm nghèo thì nỗi đau của quá khứ thường kéo về dẫn dắt tâm tư.

Ngọc Bạch trấn an mẹ:

– Không. Con bé này không liên quan gì đến chuyện quá khứ hết.

Bà Tuyết xo tay con gái ra, thở hển hển:

– Con coi chừng nó cướp mất người con thương đó. Nó không chịu mình là một viên ngọc mà cứ nói mình là Pha Lê. Con biết không, pha lê trong hơn ngọc và sáng hơn tuyết.

Ngọc Bạch nói như ra lệnh:

– Cô về phòng đi, và nhớ là đứng xuất hiện trước mặt mẹ tôi, tôi không gánh nổi trách nhiệm này đâu.

Pha Lê xuống phòng ăn, nhưng thím Ba đã ra hiệu cho cô đến gần:

– Cháu có chuyện không hay rồi, nhưng sao cháu bình thản thế? Hãy nói thật với thím là cháu vô tình hay cố ý vậy?

– Nhưng là chuyện gì?

– Chuyện mất tiền. Không thể nào một người kỹ tính như Thế Phan lại không khoá cửa phòng khi ra ngoài. Căn phòng đó rất đặc biệt. Một đứa ngây thơ như cháu sẽ khóc to lên khi bị người ta vu khống mới phải, lẽ nào cháu thản nhiên như không có gì, trừ khi có sự sắp xếp sẵn.

– Không hề. Cháu không quen dính vào những chuyện như vậy. Cháu không làm và không cần biết nhiều điều như thế nơi ngôi nhà này.

Pha Lê đi rửa tay và lên phòng, ngồi xuống giường nghĩ lan man. Cô không ăn nổi cơm vì biết mình chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu. Cuộc sống ở đây không vui và cô phải chịu đựng vẻ mặt khó coi của mọi người. Nhưng rồi nơi này vào ngay thời điểm nhà người ta có chuyện thì thật không cần đảm chút nào.

Có tiếng bước chân đến phòng, Pha Lê lắng nghe và cô biết ngay chân đó là của ai.

– Chị Bạch!

– Pha Lê! Tôi vào được chứ?

Ngọc Bạch sà xuống giường một cách tự nhiên, nhìn Pha Lê chăm chút một lúc rồi khen thật:

– Cô có đôi mắt đen nhánh, sâu thẳm, lông mi cong vút ... một vẻ đẹp quyến rũ mà tôi chưa từng thấy. Tuy không phải là phái nam, nhưng tôi vẫn thấy thích cô. Vẻ đẹp của cô cũng chính là nguyên nhân làm mẹ tôi hoảng loạn. Bà nhớ đến tình địch năm xưa và sợ cô cướp mất đi Hồ Hải của tôi.

Pha Lê nhìn Ngọc Bạch ngạc nhiên:

– Hồ Hải là người yêu của chị à?

– Chúng tôi chưa nói với ai chuyện này hết. Nhưng dù có gặp phản đối, tôi cũng nhất định yêu anh ấy. Chúng tôi quen từ nhỏ.

– Tại sao chị lại nói cho tôi nghe chuyện này?

– Vì sắc đẹp của cô.

– Chị nghĩ rằng tôi có thể yêu bất cứ người đàn ông nào đó sao? Có thể là tôi không biết và bị lợi dụng, nhưng yêu thì chưa. Tôi yêu bản thân mình, và vì cái tôi ấy, tôi sẽ làm nhiều việc bằng con tim và khối óc của mình.

– Cô thông minh lắm!

– Cám ơn chị.

Ngọc Bạch ra khỏi phòng nhanh như lúc đến. Pha Lê hết sức ngạc nhiên nhiều người trong nhà này lại mất hết tự tin như vậy. Một lúc nào đó, cô xem họ như rất gần nhau nhưng lại không phải, vì cơ bản là mỗi người đều sống trong thế giới riêng của họ. Thế Phan đọc sách và thích yêu; bà Tuyết thì cứ giắt giữ những gì bà ta có, còn ông Bình thì cú đầu

tư vào các thương mục cho việc kinh doanh mỗi ngày một phong phú hơn. Riêng với Pha Lê, cô đã từng trưởng thành, không muốn bám vào nguồn sống của cô nhi viện, phải nhường môi trường sống tốt đẹp ấy cho các em nhỏ có hoàn cảnh bất hạnh hơn mình.

Mục đích của cô là vươn tới một tương lai tươi sáng thì ngay bây giờ, cô phải cố gắng học và không màng tới những chuyện không may xảy ra. Bỏ qua, cho qua tất cả. Chẳng phải là cô được chủ nhà này cho ăn học đàng hoàng đó sao. Cô có một căn phòng sang trọng, lịch sự. Một môi trường yên tĩnh. Pha Lê đã bình tâm đón nhận cuộc sống này thì phải cố gắng đi cho hết đoạn đường mình đã chọn.

Một tuần được nghỉ ngơi nên giải trí là tốt nhất. Nhưng giải trí bằng cách nào?

Pha Lê thêm dạo nhạc cho lòng mình bớt ưu tư, nhưng cô không muốn phiền đến những người xung quanh, cho nên có sách giá vẽ ra ngoài.

Và tự nhiên cô nhớ đến bức tranh trong phòng ăn. Trời đang ngã về chiều, cảnh vật chung quanh thật đẹp. Cô cầm cọ pha màu và vẽ tất cả niềm say mê ...

Đêm hôm sau thì bức tranh đã hoàn thành. Vẽ rục rờ hoành tráng của nó phản ánh nơi tâm hồn cô một sức sống mãnh liệt. Thế nhưng một vài bông hoa mảy xanh lơ trong đơn độc lạ lùng. Pha Lê cảm thấy cô vẽ rất thật như là những hiện tại được cô chấp nhận khi bước chân vào đây. Còn bức tranh củ của phòng ăn như một thực trạng mơ hồ, như có như không, như điêu tàn, ghi nhận một nỗi buồn sâu xa của người sáng tạo ra nó.

Pha Lê cầm cọ lên, phất hoạ một cái chấm mờ nhạt như nỗi tiếc một

cánh én cho mùa xuân đi qua. Toà nhà bỗng mang nét độc đáo riêng
trong màu nắng hạ.

Ngắm nhìn bức tranh một cách vừa ý, cô chăm chú thu xếp bút vẽ rồi
rửa tay.

Có một cái bóng áng ngang qua. Thế Phan đứng đó từ bao giờ.
Pha Lê nhú mồm và cảm thấy mình quay về phòng là hơn. Nhưng đôi
mắt mở to của anh đang trừng trên gương mặt của cô với vẻ chiêm
ngưỡng thật lạ lùng, như muốn nói:

cô đeo quá, khiến người ta cảm thấy nhớ nhung.

Pha Lê nóng bừng đôi má nhưng vẫn cười với anh.

Thế Phan nhìn vào đôi mắt của cô với vẻ hiện từ diệu dàng. Tự nhiên
cô nhớ đến những lời xúc phạm cô hôm trước mà muốn khóc. Pha Lê
quay đi, tự nhủ lòng mình không được khóc, nếu có thì chỉ một mình
trong phòng. Cô không thể để lộ sự yếu đuối của mình và không bằng
lòng cho người ta thương hại.

Một cơn gió ập đến, Pha Lê nhanh tay cầm lấy dụng cụ đi vào nhà. Cô
chỉ kịp đóng cửa lại là cơn mưa ập đến. Cũng tốt! Cho nó cuống sạch đi
những sự oi bức ngột ngạt trong những ngày nắng hạn, và trong lòng
cô, những nỗi bức xúc mà dù không muốn, cô cũng trót vẫn vương.

Chương 8

Pha Lê treo bức hoạ lên tường. Nền vôi trắng làm nổi bậc tấm phong đồ của cảnh vật có vẽ uy nghi hùng tráng. Biệt thự in bóng của mình trong màu nắng tàn phai. Cô ngắm nghía chúng, không hiểu tại sao bố cục của bức hoạ này được cô sao chép giống in như thật, và chính nó cũng mang lại cho cô nỗi buồn không tên.

Có tiếng nhạc phát ra từ điện thoại di động của cô. Pha Lê không buồn nhìn số của người gọi đến, cô áp vào tai:

– Alô.

– Ngày mai là lễ Khánh thành cô nhi viện, cô có muốn tới dự không? -

Tiếng của Phú Gia.

– Đi chứ. – Pha Lê đáp, giọng uể oải.

– Bện à?

– Chỉ hơi nhức đầu một chút.

– Ngày mai có cần tôi tới đoán không?

– Anh không đi cùng ba nuôi tôi à?

– Mai ông chủ có cuộc họp, nhờ tôi đi thuyết.

– Vậy anh cho tôi quá giang nhé!

– Được. Sáng mai bảy giờ, tôi sẽ có mặt.

– Mai gặp lại!

Pha Lê cúp máy. Nguyên ngày nay bận rộn khiến cô mệt mỏi, nhưng đêm nay trăng sáng quá khiến cô muốn đi dạo một vòng. Khoác lên người chiếc áo lên mỏng, Pha Lê lững thững ra vườn hoa. Mùi hương dịu dịu không biết từ cách hoa nào thoảng đưa trong gió, phản phát đâu đó làn sương mờ nhạt cho lòng cô cảm giác băng khuâng.

Bất chợt có tiếng cười rúc rích, rất gần nhưng không thấy đâu cả. Kia rồi!

Hai cái bóng như chập chờn vào nhau. Hình như họ cũng đã thấy cô nhưng vẫn ngồi yên lặng. Pha Lê nhận ra Hồ Hải và cô tiểu thư nhà này. Pha Lê hơi ngại vì mình làm cho họ mất đi không gian nên thơ này, nên cô thông thả đi vào nhà.

Đứng ngay dãy hành lang mờ tối, Pha Lê yên lặng một lúc trăng đêm nay tròn to, treo lơ lững trên ngọn cây cuối vườn. Cảnh vật hữu tình làm cô thấy lạnh, dù không có cơn gió nào ùa tới, nhưng có vẻ vì sương đêm. Chợt có tiếng chân khe khẽ làm cô quay lại. Trong vắng lặng, cô đã nhận ra la Thế Phan. Anh tiếng đến bên cạnh cô, thọc sâu tay vào túi áo mà không nói gì.

Pha Lê bước nhẹ nhàng lại khóm hoa, bứt một đoá hoa hồng nhưng rồi vào phòng.

Thế Phan lặng lẽ nhìn cô cho tới khi cánh cửa khép lại. Không hiểu vì sao những đêm trăng sáng như thế này luôn làm cho người ta khó ngủ. Pha Lê nghe lòng thật buồn khi nhớ đến chuyện xảy ra buổi trưa hôm

ấy trong phòng Thế Phan. Cô không thể nào tha thứ cho mình để tỏ ra yếu đuối như thế rồi sau đó, anh ta tìm cô cất vãn những câu mà có nằm mơ, cô cũng không hình dung nổi.

Vào lúc này, lòng can đảm của cô chợt tan biến, cô không muốn lưu lại nơi đây một phút giây nào nữa. Có một cái gì đó ngọt ngào mà cô không thể lý giải được nhưng không hiểu vì sao. Pha Lê cuộn tròn trong chăn ấm và chẳng mấy chốc giấc ngủ mau chóng đến với cô. Buổi sáng, Pha Lê thức dậy lúc bảy giờ. Cô mau chóng sửa soạn rồi đi vội xuống ga ra.

Tiếng ông Bình gọi cô:

– Pha Lê! Lên lấy phong thư rồi đi này.

– Dạ. Con lên ngay đây ạ.

Ông Bình nhìn cô từ đầu đến chân với vẻ hài lòng. Pha Lê có dáng người rất đẹp. Cô chọn chiếc áo sơ mi tay dài, quần tây đen, trong rất hay nhưng lại rất giản dị.

– Con lo đi đi! Nói Phú Gia ăn sáng rồi tới cũng không muộn.

– Dạ. Con cảm ơn.

Chiếc xe hơi mở rộng cánh cửa và đóng lại thật nhanh. Hôm nay, Phú Gia làm Pha Lê kinh ngạc. Anh mặc veston đen. Trong anh oai hơn một giám đốc của một công ty lớn. Không thấy anh nhìn cô một lần nào, vì phố xá đang giờ cao điểm nên rất đông người, nhưng anh hỏi như đi guốc trong bụng cô:

– Gì mà nhìn tôi giữ vậy? Bộ tôi lạ lắm sao?

– Anh rất đẹp trai, tôi thấy như vậy.

Phú Gia mỉm cười:

– Anh đẹp trai lâu rồi, cô bé. Hôm nay mới thấy hả?

– Dạ.

Phú Gia đưa Pha Lê đến tiệm mì Quảng rất đông người. Hương vị của nó khiến Pha Lê cứ xuýt xoa khen:

– Ước gì mình thường đến đây ăn nhỉ!

– Cái đó không khó.

– Nhưng là với anh kia.

Phú Gia không đáp, anh nhìn cô lưỡng lự như muốn nói điều gì nhưng lại thôi. Pha Lê lầy lăm lẹ nhưng cô cũng không thắc mắc. Ăn xong, cô bắt chước anh uống một tách trà nóng rồi ra xe.

Lễ Khánh thành cô nhi viện Thanh Trúc được tổ chức tung bừng trọng thể.

Có rất nhiều ban ngành đoàn thể đến dự. Phú Gia vừa ngồi vào hàng ghế quan khách thì lập tức Pha Lê xuống phòng tiếp tân.

Mai Lan vừa nhìn thấy cô đã trao cho cô một đoá hồng vàng gắn lên áo, rồi kéo cô đi tiếp khách. Hai đứa nhìn nhau có biết bao nhiêu điều muốn nói, nhưng những lúc này thì không thể nói được.

Ngoài kia, buổi lễ cắt bánh Khánh thành vẫn tiếp tục. Một người được phân một nhiệm vụ và cố gắng hoàn thành.

Mai Lan nhìn Pha Lê một thoáng rồi nói ngay:

– Mi ra ngoài ở đi. Ta thấy mi có vẻ buồn. Hình như nhà ngươi có vấn đề.

– Ngươi làm thầy bói được lắm. Nhưng thực ra cũng không có gì nghiêm trọng.

– Ta lúc này lên làm chị của mấy em nhỏ nên cực thân lắm. Nhưng cực

mà vui.

– Xin chúc mừng!

– Uống nước ngọt không? Khát quá chừng!

Vừa than khát là Mai Lan tu một hơi gần hết lon nước khiến Pha Lê lắc đầu:

– Bao nhiêu tuổi rồi mà con uống như con nít.

– Làm con nít dễ thương chú có sao đâu. Nhưng may cho tao không có mặt trong chương trình văn nghệ.

– Thôi, mi làm bao nhiêu đó đủ rồi làm kịch nữa chắc không ai xem mà chạy hết.

Nhỏ Mai Lan nheo cô một cái đầu điếng. Bỗng nhiên nó nhìn xuống hàng ghế quan khách rồi bảo nhỏ:

– Có ông giám đốc công ty tư vấn nguồn nhân lực kia.

– Sao người biết?

– Ông có giúp mấy người ở đây tìm việc làm.

Theo tay Mai Lan, Pha Lê nhìn thấy Phú Gia. Cô bật cười vì biết nó lắm rồi.

Hôm nay Phú Gia nổi hứng mặc đồ đẹp với lý do đi thay ba nuôi cô, con nhỏ này chắc quáng gà. Có lẽ nó luyện chương hoà nên trong người này hoá người kia.

Mai Lan liền thảng:

– Nơi đây có rất nhiều sự thay đổi, nhiều đến nỗi ta phải ghi nhận rồi viết ra thành một cuốn “bí kíp” cho chính mình. Rất tiếc là lúc này lại không có mi.

Nhiều khi ta muốn reo mi nhưng sợ bảo để cho mi yên tâm làm những

việc lớn hơn.

Pha Lê rất ái ngại vì những ngày qua cô rảnh, nhưng ở đây lại tất bật, thế mà cô quên ngày lễ Khánh thành cô nhi viện gần kề. Cô vô tâm đến nỗi tưởng chừng như không tha thứ được. Những lúc này Pha Lê tự hỏi:

Cô có còn là cô nữa hay không, hay là một người nào khác?

Buổi lễ trân trọng nào rồi cũng tới hồi kết thúc. Pha Lê cứ nán lại không nhớ đến một người đang đợi mình, cho tới khi cô nhìn thấy chiếc xe cuối cùng còn lại trong sân cô nhi viện.

Thôi chết rồi! Xe của Phú Gia. Pha Lê vội chào xơ và một vài người đứng gần đó rồi vội vã rá xe. Mai lan nhìn theo, có lắc đầu.

– Hôm nay Pha Lê làm sao vậy, y như người mất hồn. Hình như có điều gì suy nghĩ lâu lắm.

Ra xe, Pha Lê lăm lét nhìn phú Gia rồi nói thật nhỏ:

– Xin lỗi anh, thật tình tôi quên có người cùng đi với mình, cứ ngỡ là mình đi Honda.

Phú Gia cười thông cảm:

– Cô đừng nói với tôi là muốn quay lại cô nhi viện nhé! Con người luôn tiếng về phía trước chứ không thụt lùi. Nhất là cô.

Pha Lê cười nhỏ:

– Anh làm như tôi là nhân vật nào đó. Tôi chỉ là một con bé chống chọi với những yêu cầu trong lòng.

– Nhưng nhất định không khóc trước mặt người khác, đúng không?

– Khóc xấu lắm, nên tôi không thích khóc.

– Những người kiềm nén những cảm xúc của mình hay chịu thiệt thòi

lắm, biết không?

– Có lẽ vậy.

– Nay! Hôm nay đi đâu đó với tôi một chút nhé!

– Dạ.

Pha Lê có một tiếng dạ rất dễ thương mà cô không biết. Vẽ xinh đẹp và ngoan hiền nhưng lại không mề theo làm Phú Gia cảm thấy thoải mái khi ở gần bên cô. Nhưng nhiệm vụ của anh đã sắp kết thúc, tự dưng anh nghe tiếc vô cùng và anh muốn kéo dài nó nhiều hơn. Nhưng anh không thể để cho cô tiếp tục ở trong ngôi nhà đó để phải hứng chịu sự nghi kỵ của những gì thuộc về quá khứ.

Đồng thời chính anh cũng không muốn làm những chuyện mà họ đã từng làm, dù đây là cơ hội cho anh báo thù thay cho dì Hồng Lan, thế nhưng vào cuối giờ, dì lại muốn bỏ qua.

Dù sao bà Tuyết cũng luôn sống trong sự dằn vặt và lo âu khi nhìn thấy Pha Lê - một hiện thân trước kia của Hồng Lan trong ngôi nhà này.

Quay lại sang Pha Lê, anh nói:

– Hôm trước, cô có nói là muốn đi gặp má nuôi của tôi. Thế bây giờ cô còn giữ ý định đó nữa không?

– Sao vậy anh? Hôm nay má nuôi anh có ở nhà à?

– Một tuần nữa bà mới về tới. Nhưng lúc trưa này, tôi có nhận được điện thoại của bà và tôi có nói về cô.

– Nói thế nào?

– Như một người bạn tình cờ tới thăm hao viên và cảm thấy thích ở đó. Hiện nay bà có dự định sẽ mở một công ty nho nhỏ. Nếu cô cần làm việc thì có thể đến đó học hỏi, làm thêm ngoài giờ học.

– Cảm ơn anh.

Pha Lê không có vẻ phẫn khởi trước lời đề nghị của anh. Tự nhiên cô nghe nhức đầu và muốn nằm một mình trong phòng. Cô cảm thấy những chuyện mà cô trải qua không ai có thể giúp được gì.

– Sắp tới, tôi rất bận. – Phú Gia lên tiếng - Nếu cô thích hay muốn điều gì cứ nhắn tin hay gọi trực tiếp cho tôi. Đừng ngại!

– Cảm ơn anh.

Dù đang bị nhức đầu nhưng Pha Lê cũng lơ mờ nhận ra Phú Gia rất quan tâm đến cô. Pha Lê không muốn phiêu lưu nữa. Một lần bị người ta gán ghép tội đã là quá đủ. Cô có ý thức thân phận mình và muốn học tiếp hai năm nữa, rồi tung cánh bay đi. Nhưng không biết cô có chịu đựng nổi chuyện bất ngờ xảy đến mà không kịp ứng phó như lần trước không? Tự dưng vào lúc này, cô cảm thấy không thích nói và cũng không muốn nghe bất kỳ điều gì cả.

Phú Gia không hỏi thêm gì nữa, anh đưa cô về. Anh cứ liếc sang cô, và biết lòng cô đang bất ổn nhưng không biết phải làm sao. Tự dưng anh nhớ ơ tới Hồ Hải rồi lắc đầu khi chưa thể lộ diện ngay lúc này được, đành vậy.

Chương 9

Pha Lê vừa đi lên phòng, cô bắt gặp Ngọc Bạch đang đứng nơi góc hành lang nói chuyện điện thoại với ai đó. Nhưng vừa thấy cô, Ngọc Bạch đã tắt máy ngay, quay sang cô rủ rê:

– Tối nay là sinh nhật tôi, tôi muốn mời Pha Lê cùng tham dự. Đi nhé!

– Tại sao lại phải đi? Ngọc Bạch không tổ chức ở nhà ă?

Ngọc Bạch bĩu môi nhìn lên lầu:

– Ở nhà sao mà nhảy được. Có ba mẹ mất vui.

– Nhưng em không biết nhảy.

– Thì đến cho vui mà. Chị em trong nhà nói không biết nghe, tôi cũng chả cần.

Pha Lê không giận vì câu nói ấy, cô thừa biết tính của Ngọc Bạch tuy dễ thân thiện nhưng cũng dễ ... nổi khùng.

– Nhưng Ngọc Bạch tổ chức ở đâu?

– Nhà hàng Hoàng Lâm. Tối nay cùng đi nhé!

Pha Lê gật đầu rồi bước thong thả về phòng. Nhưng cô chỉ nghỉ yên được một chút thì Ngọc Bạch lại đến tìm Pha Lê:

– Này! Qua giúp tôi xếp lại đồng đồ coi. Tôi bận quá!

Pha Lê chưa kịp có phản ứng thì Ngọc Bạch đã lôi cô qua phòng mình.

Một đồng quần áo được Ngọc Bạch xóc tung lên cả thành núi quần áo đủ màu sắc và còn một số trong giấy gói. Pha Lê lắc đầu:

– Chắc em phải xếp cả đêm quá.

Ngọc Bạch tỏ ra dễ dãi:

– Xếp được bao nhiêu thì xếp, rồi xem bộ nào mặc được thì cứ lấy. Tôi định cho hết, nhưng mấy đứa bạn, đứa nào cũng giàu có, không thèm, nó chê quê.

Pha Lê có vẻ tiếc khi nhớ đến mấy đứa trẻ ở cô nhi viện.

– Vậy cái nào chị không mặc nữa thì cho em, em đem về phòng xếp cho tiện.

– Mà lấy mấy cái bao dòn vô hết đi. Khi nào rảnh thì lôi ra mà xếp. Tao không tiếc chi mấy cái thứ này đâu. Lỗi thời rồi. Bây giờ tao chỉ mặc đồ tự tay vẽ kiểu thôi.

– Chị nói thật chứ?

– Cái con nhỏ này, bộ tao thích giỡn chơi lắm sao.

Nói rồi, Ngọc Bạch tiếp tục tuôn một mớ đồ trong tủ ra, trong đó có mấy hộp mỹ phẩm và cả chục đôi giày.

– Hàng hiệu không đó.

– Dạ, em biết.

Ngọc Bạch nạt ngang:

– Mà mà biết gì, chỉ ngồi ở nhà nghe lời bác sĩ rù quên. Tao không hỏi nhưng tao biết hết. Đừng có ngốc mà nghe lời hần nha. Hôm đó tao biết mà không phải là người lấy tiền dù số tiền đó có mất hay không

thì tao không biết.

Nhưng có như thế thì bà mẹ yêu quý của tao mới nhận ra được Thế Phan không chân thật, không hiền lành như bà tưởng. Kỹ thuật dụ gái của anh ta cũng ngang bằng cách anh ta ganh ghét với tao vậy.

Pha Lê không ngờ con người của Ngọc Bạch lại thẳng tuột ra đó. Nghĩ gì nói nấy, không sợ mịch lòng ai hết. Nhưng cô không hỏi gì thêm, bởi cô đang mê đồng đồ trước mắt. Cô cứ xếp lại bỏ vô bao rồi đem qua phòng mình. Còn lại mớ đồ lặt vặt, Pha Lê gom lại rồi quét dọn cho Ngọc Bạch. Nhưng lập tức cô bị Ngọc Bạch chặn lại:

– Mà chỉ có việc là thu dọn đồ thôi, còn chuyện lau nhà là của thím Ba.

Ngọc Bạch nhìn quanh rồi thở ra:

– Tao nghe khoẻ quá trời. Cái cảnh dọn đồ làm tao ám ảnh. Thoạt đầu tại tao mê quần áo quá, rồi sau đó cũng lựa chọn, cũng tiếc rẻ nhưng bây giờ là dứt khoát.

Pha Lê mỗi như đôi tay nhưng cũng không khỏi lạ lùng nhìn Ngọc Bạch:

– Hình như chị muốn dứt khoát một chuyện gì đó?

– Ừ. Tao giận Hồ Hải rồi. Hôm đó Hồ Hải vừa về trước, tao thấy anh ta nhìn mày chăm chú, rồi sau đó tao mới nhảy vô chặn đường anh ta, chủ động tỏ tình, nhưng bây giờ thì chán rồi. Anh ta nói bận việc không rảnh để đi chơi với tao.

Nhưng mấy lần đi tìm Hồ Hải, tao thấy anh ta toàn vô quán đánh bài.

Lần này thì Pha Lê không khỏi tò mò:

– Thế chẳng phải Hồ Hải thay ba nuôi làm giám đốc công ty ư?

– Là một người khác. Anh ta chỉ là bức bình phong thôi. Hình như bằng cấp của anh ta cũng là giả đó.

– Không thể nào ...

– Cái gì mà không thể. Bằng cấp mua cũng được vậy.

– Nhưng anh ta có vốn ngoại ngữ rất khá.

– Thì có gì đâu, mày đi học ngoại ngữ cũng giỏi vậy.

Ngọc Bạch có vẻ chán đời và muốn quậy nhưng lại tỏ ra bình thản đón nhận.

Hình như tình yêu của chị là không có thật, mà chỉ tưởng tượng ra thôi.

Thái độ bất thường ban chiều của Ngọc Bạch càng làm Pha Lê suy nghĩ, nên khi xong việc, cô thấy cần phải nghỉ ngơi và ăn một chút gì đó, nhưng không cô về phòng quăng bao đồ lên giường rồi đi tắm. Cô chọn cho mình chiếc quần Jeans màu xám, áo thun vàng với một chút son hồng trên môi rồi sang phòng Ngọc Bạch.

Hôm nay có mấy người thợ làm móng tay, làm đầu, trang điểm cho Ngọc Bạch. Chị mặc áo dạ hội màu hoa cà, phô một phần ngực trần, tóc vén cao để lộ chiếc gáy trắng ngần và sợi dây chuyền bạch kim thật mỏng. Trông chị chẳng khác một cô dâu.

Bảy giờ, Ngọc Bạch ra xe cùng Pha Lê. Không hiểu vì sao trong nhà này có hai chị em gái mà Ngọc Bạch và Pha Lê không thân nhau cho lắm, nhưng cũng chẳng ghét nhau. Có một cái gì đó diễn ra như một sự thân mật nhưng không bộc lộ rõ ràng.

Thấy Pha Lê ngoan ngoãn nghe lời mình, Ngọc Bạch cũng không bình phẩm về cách ăn mặc của Pha Lê. Một lát sau, Ngọc Bạch mới bảo nhỏ:

– Ra ngoài cho biết khôn với người ta, đàn ông ở những chỗ này hàng
khỏi.

Thượng lưu có, giao dịch làm ăn hay đề bàn công chuyện cũng có. Chị
mày đâu phải dễ bị lừa vậy mà còn bị lừa đó. Nhưng mày nghe chị dặn
này, vào ăn uống rồi quan sát cho biết, khi nào muốn về thì nói tài xế
đưa về. Đừng chờ, tao đi chơi tới sáng luôn đó.

– Dạ.

Pha Lê ngồi một mình với ly cô ca. Có vài người đến làm quen, nhưng
cô chỉ cười cười mà không trả lời. Tuy buổi tiệc diễn ra cuồng loạn một
chút nhưng vui nhộn. Nói chung là nhóm bạn của Ngọc Bạch chịu chơi
đến cùng.

Pha Lê định ngồi chơi một chút rồi về. Nhưng Hồ Hải rời sàn nhảy,
lững thững đến chỗ cô.

– Hôm nay có chuyện lạ à nha! Pha Lê lại đến chỗ này.

Pha Lê không nhìn Hồ Hải, nhưng vẫn đáp:

– Rất vui.

– Một câu vô nghĩa.

Pha Lê hớp một ngụm cô ca rồi lấy khăn lạnh lau tay.

– Để tôi châm thêm nước cho.

– Nghe no rồi.

– Lại một câu vô nghĩa!

Pha Lê bị anh ta chê liên tục nhưng cô không màng. Cô đứng lên:

– Hôm nay sinh nhật của chị Bạch, tôi là em út không thể không đến.

Nhưng bây giờ đã có anh lo cho chị rồi, tôi về trước nhé.

– Nhưng cô đi bằng gì?

– Anh đừng lo. Khi tôi đi thế nào thì khi về thế ấy.

Hồ Hải đi theo cô ra cổng. Khi thấy cô lên xe về nhà, anh mới quay vào. Lập tức anh bị bàn tay mềm mại vây lấy. Ngọc Bạch có vẻ say vì cô uống quá nhiều.

Hồ Hải nhìn Ngọc Bạch rồi nói:

– Bây giờ em muốn gì?

– Yêu anh.

– Biết rồi.

– Nhưng chưa đủ.

– Đây! Đừng nói với anh chuyện đó trong lúc này!

Chợt có vài người đến làm quen với Hồ Hải rồi kéo anh đi uống rượu thay cho Ngọc Bạch. Anh vui vẻ nhận lời. Thế là không khí hoà bình đã tràn ngập căn phòng này. Ngọc Bạch được đưa vào phòng trong nghỉ cho khoẻ rồi họ lại đưa nhau đi chơi tới sáng ...

Chương 10

Buổi tiệc mừng Pha Lê nhận văn bằng tốt nghiệp chỉ có vài người: Ngọc Bạch, Hồ Hải, ông Bình và Thế Phan. Một lát sau, bà Tuyết mới

đứng đỉnh từ trên lầu đi xuống.

Pha Lê bất ngờ cho buổi tiệc này. Những thức ăn được mua về từ nhà hàng Thượng Hải, hương vị rất ngon. Ông Bình tuyên bố vài lời trước khi nhập tiệc:

– Pha Lê đã là một thành viên trong gia đình, ngày nay được lãnh bằng cử nhân ưu hạng, cho nên tôi muốn mọi người trong gia đình chung vui với nhau.

Thế Phan và bà Tuyết có vẻ ngạc nhiên, không ngờ con bé này giỏi như vậy, dù cho bề ngoài nó không lớn hơn, khôn thêm được chút nào.

Hồ Hải nâng ly:

– Chúc mừng em, Pha Lê!

Liên tiếp hai, ba người cùng nâng ly về phía Pha Lê. Mấy tiếng cốc va nhau và cùng đồng loạt uống cạn. Màu vang đỏ như thoa phấn cho Pha Lê thêm phần xinh tươi.

Ông Bình lên tiếng:

– Ba muốn tạo cho gia đình mình không khí ấm cúng, và ba rất hãnh diện khi trong nhà có người đỗ đạt. Muốn làm gì cũng phải có tri thức, nó cũng là kiến thức mở đầu cho một lối đi, và sau đó là nỗ lực của mọi người dành cho công việc. Ngọc Bạch muốn trở thành ca sĩ, ba không cấm. Có thể là cấm không nổi, nhưng con phải trau dồi chuyên môn, về kỹ năng thanh nhạc ...và ba chúc con thành công.

Ngọc Bạch có vẻ cảm động:

– Con cảm ơn ba.

Tự dung trong gia đình được buổi ăn ngon với không khí nhẹ nhàng thoải mái, ai cũng đều thích, nhưng với Pha Lê thì khác. Cô cảm thấy

nhớ nhớ một người, thiếu thiếu một cái gì mà không hiểu vì sao.

Hồ Hải vô tình lên tiếng:

– Phú Gia siêng việc nhỉ, đã biết nhà có việc mà không về.

Bà Tuyết chen vào:

– Chứ không phải Phú Gia lái xe đưa ông về sao?

Ông Bình nhìn Hồ Hải một cái như nhắc nhở, lập tức anh chuyển sang chuyện khác. Nhưng bà Tuyết vẫn không ngừng thắc mắc:

– Hình như công ty của ông chưa hoạt động à?

– Công việc chạy trôi chết đây mà. Hai công ty nhà đang hỗ trợ cho nhau.

Bà Tuyết nhìn Hồ Hải:

– Thế ông giám đốc ở đây có bận rộn đâu?

Ông Bình lại cười:

– Tại bà không biết, nó vừa làm việc vừa điều khiển công ty qua điện thoại, vừa kiêm luôn bảo vệ cho con gái bà. Nó giỏi lắm đó.

Đến cuối bữa ăn Phú Gia mới bước vào phòng. Tóc anh dựng đứng, vầng trán còn lấm tấm những giọt mưa như mới đi đâu đó về.

Anh nhìn Pha Lê, mỉm cười:

– Xin chúc mừng Pha Lê!

– Em cảm ơn ạ.

Rồi Phú Gia ngẩng lên:

– Xin lỗi vì không có quà mừng.

– Nói như thế, tất cả ở đây đều xin lỗi. Vì không ai có quà hết.

Bà Tuyết cười hiền, bà trao cho Pha Lê chiếc nhẫn bằng vàng thật mỏng:

– Con đeo vào xem, nhỏ nhưng dễ thương đó.

– Con cảm ơn má nuôi ạ.

Cử chỉ đẹp của bà Tuyết như xoá sạch những lời khó chịu của bà trước đây.

Ông Bình lên tiếng:

– Con nghỉ một thời gian cho thoải mái rồi đi làm. Vừa học, vừa làm mau tiến bộ hơn.

– Dạ con muốn đến công ty liền ạ.

Bà Tuyết cười nhẹ:

– Gấp gáp gì, cứ thủng thỉnh rồi đi. Học bao nhiêu năm chưa ngán sao mà cứ vùi đầu học mãi.

Ngọc Bạch chen vào:

– Mẹ không biết gì hết, đi làm mới vui, ở nhà chán lắm. Cái cảnh nằm nhà một mình đọc sách là con chào thua. Thà rằng đi shop mua sắm còn thú hơn.

Hồ Hải trở mắt nhìn Ngọc Bạch:

– Nếu anh không làm thì hình như phòng em đã chất đầy những đồ, không thể thở được nữa.

– Nhưng em đã cho hết rồi. Tại anh không biết, phòng của em sống từ bé đến giờ nên nhỏ xíu hà. Nhà mình chỉ có phòng của Pha Lê là lớn gấp ba người khác, vì trước đó là nhà kho được sửa lại.

Bà Tuyết háy mắt như muốn con gái chuyển đề tài, nhưng chưa kịp thì ông Bình đã buông đũa đứng lên, còn Phú Gia thì điện thoại reo liên tục. Anh ra ngoài trả lời và chỉ vào gậy đầu chào mọi người là vội vã đi ngay.

Ông Bình nhìn theo rồi lắc đầu:

– Cái thằng thiệt là ...

Buổi tiệc kết thúc thật nhanh. Hồ Hải nhìn Ngọc Bạch một thoáng rồi
trêu chọc:

– Hồi nãy điện thoại anh cũng reo, nhưng anh ngoan, anh tắt máy.

Ngọc Bạch có vẻ hài lòng, cô hết nhìn Thế Phan rồi nhìn sang Pha Lê
thương hại cho mối tình vu vơ của họ. Dù tình yêu bao phen đắng cay,
nhưng có tận hưởng hết hương vị ngọt bùi của nó thì mới nhận ra được
đâu là hạnh phúc.

Còn Pha Lê chỉ là một con bé ngốc nghếch, ăn xong lại bụng chén đi
rửa rồi đi học. Cái đầu tưởng chừng thông minh ấy chỉ để dành cho
công việc, chứ không thể nào nhảy bén trong tình yêu như cô được.
Hôm nào, Ngọc Bạch chứng kiến Pha Lê dọn đồ là biết ngay. Con nhỏ
này cái gì cũng tiếc, cho nên nó mới dễ bị dụ. Để rồi xem, mẹ đang đổi
chiều thức mới qua cách tặng quà ban nãy. Trước sau gì, con nhỏ này
cũng bị Thế Phan”cống” cho xem.

Hồ Hải khều tay Ngọc Bạch:

– Đi chơi không em?

Ngọc Bạch khoanh tay nhìn anh:

– Thưa, không thích vậy. Em muốn ngủ sớm để mai thử giọng.

– Vậy anh ra ngoài một chút nhé.

Ngọc Bạch khoanh tay vẻ như bất cần:

– Thế giới bên ngoài đang náo nhiệt, nhưng anh không phải là người
đàn ông hiền nhất thế gian này cho em phải giữ. Nhưng coi chừng, vô ý
có ngày xe đụng đó.

Hồ Hải gái đầu:

– Lời thề anh vẫn giữ mà, em nhắc làm chi nghe rùng rợn vậy.

Cô bỏ lên lầu. Hình như cô như giữ chừng anh ta vậy. Cô bắt đầu lên chương trình tập dợt cho mình trong điều kiện tương đối thoải mái. Rồi một ngày kia, cô sẽ bỏ rơi anh không hối tiếc.

Hồ Hải đi xuống thanh lâu với bộ mặt dầu dàu, trong bụng thâm so sánh:

Tất nhiên là Pha Lê xinh đẹp và có học thức hơn Ngọc Bạch, nhưng cô ta lại ở chung nhà với Ngọc Bạch, cho nên dầu anh có muốn cũng không đường quay đầu lại. Anh đã để ý tới Pha Lê trong lần gặp đầu tiên, nhưng lại dây dưa vào Ngọc Bạch, thế mới khổ.

Tối nay, Pha Lê về phòng nhưng không tài nào ngủ được, bởi cô cảm thấy có một nỗi nhớ mơ hồ. Pha Lê cảm thấy buồn khi nhớ đến cái nhìn của Phú Gia quan sát cô khi nãy, rồi anh liếc nhìn Thế Phan. Chuyện qua rồi cô cũng không muốn nhớ tới, nhưng sao Phú Gia lại nhìn cô như vậy. Ba người đàn ông có mặt lúc nãy, ngoại trừ ông Bình thì cô dường như đã hiểu được người nào ra làm sao. Cô không thể tỏ ra bất lịch sự trước Thế Phan, hay nói móc Hồ Hải như Ngọc Bạch được. Cô có cách nghĩ của riêng cô mà ...

Pha Lê lấy viết chì ra vẽ một người. Thế nhưng cô bỗng nhớ đến từng chi tiết và dùng than bột trang điểm cho gương mặt lãnh đạm bất cần ấy. Cuối cùng bức hoạ hoàn thành trong một tiếng đồng hồ. Pha Lê cảm thấy mệt và lên giường ngủ ngay. Sáng sớm ra khi thu xếp phòng cho gọn, cô chợt nhìn thấy bức hoạ và lập tức giấu nó đi. Sao cô hoạ giống anh y như khuôn vậy? Cuối cùng thì cô thương hay ghét người

bảo vệ của mình đây?

Pha Lê cảm thấy hoang mang và muốn trong khoảnh khắc này, cô không biết tới một ai. Cô chỉ là cô bé mồ côi được mái gia đình này che chở cưu mang. Giá mà cô đừng biết ghét và thương ai hết, cô sẽ thấy lòng bình yên và vui sướng hơn.

Ngay lúc đó, thím Ba gõ cửa phòng cô và nói nhanh:

– Ông chủ cần gặp cô. Hình như ông chủ đang cần cô làm cái gì đó.

Vừa thấy mặt cô, ông Bình chỉ cái ghế thấp trước mặt:

– Ngồi đó đi! Lúc nãy con nói là muốn làm việc ngay, và con còn nghỉ một tháng nữa mới vào học phải không?

– Vâng ạ.

– Vậy thì con hãy thu xếp rồi ra trước cổng chờ. Phú Gia sẽ rước con tới công ty. Hôm nay, công ty có việc gấp.

– Con cảm ơn ạ.

Ông Bình vỗ vai Pha Lê:

– Cố mà học hỏi ở Phú Gia, nó rất giỏi. Con mới làm việc tất nhiên là có cái sơ sót, nhưng đừng tự ái và phải cố gắng tuân theo kỷ luật đề ra.

Gương mặt Pha Lê sáng lên:

– Thế khi nào con có thể bắt tay vào việc hử ông?

– Ngay bây giờ. Con có mười phút để chuẩn bị rồi ra xe ngay.

Pha Lê sửa soạn tức hành. Cô chọn chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen và vội vã mang theo giấy bút rồi ra xe ngay. Thế nhưng vừa thấy Phú Gia, anh ta chẳng những không hỏi câu nào mà cứ nhìn đồng hồ:

– Suýt trễ rồi!

– Chỉ suýt thôi nhưng chưa trễ mà. Anh đừng có nói mình là giám đốc

nha.

Như anh Hồ Hải kia, chỉ điều khiển công ty qua điện thoại từ xa, không phải vất vả.

Gương mặt lạnh băng của Phú Gia như giãn ra khi Pha Lê nói tới Hồ Hải.

Dường như là anh ta rất tức cười nhưng rồi chỉ một phút thoáng qua, anh ta lại lao xe nhanh đi như tên bắn khiến Pha Lê la lên:

– Chạy gì mà dữ vậy? Tôi không muốn đi nhà thương.

– Tất nhiên thừa người đẹp, đã đến nơi rồi.

Pha Lê nhận xấp tài liệu trên tay Phú Gia:

– Cô có mười phút để đọc, rồi theo dõi cuộc họp, nếu có gì không hiểu hay thắc mắc có thể hỏi trực tiếp tôi. Sau đó trải qua một cuộc thi để bố trí công việc theo năng lực. Ở đây không có chuyện vị tình, mà phải dựa vào chính bản thân mình để phấn đấu.

Pha Lê nhận tài liệu và đọc ngay. Cô quan sát cách Phú Gia trình bày cơ cấu hành chính và hướng nghiệp của công ty qua lời nói, hình ảnh và những đoạn phim trình chiếu rất thú vị. Nói chung, tự Pha Lê có nhận xét rằng công việc này rất mới và cũng rất thích hợp với cô. Công ty tư vấn nguồn nhân lực do Phú Gia đang thao thao trước micro như một giảng viên thực thụ khiến cho cô có cái nhìn khác về anh. Trình độ của Phú Gia không phải tầm thường, và cách xử sự của anh ta trước đây đối với cô cũng rất đặc biệt.

Pha Lê nắm bắt công việc thật nhanh. Cô nhận ra những ưu khuyết điểm cần được bổ sung để đào tạo nguồn nhân lực cho phù hợp với yêu cầu của công ty và nguyện vọng của công nhân đến làm việc. Pha Lê

vừa được tham gia các khoá đào tạo mà còn khảo sát thực tế.
Một tuần lễ trôi qua thật mau, dù vất vả nhưng có nhiều niềm vui bất ngờ.

Hơn một tháng làm việc, cô mới có cơ hội nói chuyện riêng với Phú Gia dù mỗi ngày người đưa rước cô đi làm vẫn là anh.
Ngày nghỉ cuối tuần cũng là ngày nhận tháng lương đầu tiên. Pha Lê nhận lấy phong bì nhưng không mở ra xem là bao nhiêu. Tự dưng cô muốn đi ăn với anh, nhưng không biết mở lời cách nào.

Chiếc xe vừa ra khỏi công ty, Pha Lê đã quay sang Phú Gia:

– Ở gần đây có quán kem nào không anh?

Phú Gia gật đầu và chọn quán cà phê kem có sân vườn rất thoáng mát.

– Tôi cũng muốn nói chuyện riêng với cô.

– Vậy ư? Nhưng là có chuyện gì?

Phú Gia chọn chiếc bàn ngồi dưới gốc cây trướng cá râm mát. Anh nhìn cô một thoáng rồi mỉm cười:

– Hôm rày hiểu đến đâu rồi?

– Chỉ thắc mắc ở khâu đào tạo nguồn nhân lực. Dù công ty mình nhận rất nhiều đơn xin đăng ký của công nhân, nhưng vấn đề không chỉ là đào tạo hoặc phân bổ việc cho họ, mà chủ yếu là chính ở con người của họ.

Phú Gia rất chú ý lắng nghe.

Pha Lê như có hứng nói tiếp:

– Tại sao vì tôi nói như thế, vì có một số công nhân rất nhanh nhẹn, thạo việc chỉ chú ý đến số lượng mà không làm đúng chất lượng quy định. Và nếu ở khâu đó, nhằm người kiểm hàng dễ cho qua, sẽ gây thiệt

hại lớn cho công ty. Có những người biết sáng tạo làm được việc một cách khoa học nhưng lại làm việc chậm chạp quá ...

– Cách Pha Lê nói chủ yếu là do con người chứ gì?

– Vâng. Tính cách và năng lực của con người rất quan trọng.

Phú Gia nhìn cô cười hiền:

– Tôi đã nghiên cứu vấn đề này trong nhiều năm qua và đã có phương sách làm việc. Với tôi, những kỷ luật và chế độ khen thưởng cũng góp phần rất lớn trong việc đào tạo nguồn nhân lực. Nhưng tôi muốn những người sát cánh bên tôi đều đưa ra phương cách của mình rồi bổ sung ý, hoặc giải thích với họ. Tất nhiên với những gì người ta tự nhận thức hay sáng tạo đều có giá trị riêng, thúc đẩy họ năng nổ hơn, và việc khen thưởng lúc này là xứng đáng.

Pha Lê nhìn Phú Gia ngạc nhiên:

– Thì ra anh đã có những thông tin và đường lối cần thiết để làm việc, nhưng lại hướng dẫn người ta cách đi để tự khám phá.

– Chắc là vậy.

Pha Lê nhìn anh một thoáng rồi quay đi.

– Anh không hiền chút nào.

Phú Gia cười hóm hỉnh:

– Giờ mới biết hả?

Pha Lê nhón từng muỗng kem ăn ngon lành, bỗng nhiên Pha Lê ngẩng lên:

– Anh không phải là tài xế.

– Ai bảo vậy? Nếu không là tài xế, tại sao tôi phải đưa đón cô.

Pha Lê suy nghĩ một lát rồi nói:

– Tôi không hiểu anh cho lắm, nhưng có một cái gì đó trong chuyện này.

– Bí mật!

– Nhưng có ngày anh cũng phải nói thật.

– Còn lâu lắm.

Tự dưng Pha Lê cảm thấy anh ta chế giễu mình. Cô liền nói:

– Anh xem tôi như con nít.

Phú Gia cũng không vừa:

– Chứ cô là người lớn với ai?

Pha Lê tức khí, cãi bướng:

– Không lớn nhưng sao tôi ... có bồ.

– Ai vậy?

– Thế Phan.

Vừa nói xong câu này, Pha Lê có cảm giác như là mất Phú Gia tối sầm lại vậy, song lại chỉ có một câu nói nhẹ nhàng:

– Vậy mà tôi không biết chứ.

Và rồi anh mĩa mai:

– Nếu như tôi không làm thì hình như hẳn vu cho cô lấy cắp một trăm triệu mà. Bồ bịch gì kỳ vậy?

– Nhưng hẳn đã hôn tôi.

– Hôn xong rồi thì cô lấy tiền hay hẳn đã vu khống cô?

– Chuyện của tôi anh hỏi chi vậy?

– Tò mò thế mà. Nhưng này hẳn hôn cô nhiều lắm không?

– Bí mật. Anh đừng hỏi có được không?

– Và bây giờ nếu như tôi muốn hôn cô?

Pha Lê cố nén giận để chọc tức Phú Gia:

– Một nụ hôn, mười ly kem.

– Chấp nhận.

Pha Lê tưởng Phú Gia nói chơi, ai dè anh làm thiệt. Anh nâng cằm lên, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

– Nông nổi!

Phú Gia gọi người phục vụ tính tiền, sau khi nói hai chữ nông nổi rồi im lặng đi về. Anh giữ đúng lời hứa mua hộp kem sữa cho cô rồi ra xe.

Một điều thuốc gắn hững hờ trên môi Phú Gia với một thoáng đắm chiều.

Tự dung Pha Lê nói nhanh:

– Ngày mai, anh không cần đón tôi.

– Sao? Nghỉ việc à? Nhanh vậy!

– Tôi thích đi một mình.

Phú Gia cười nửa miệng:

– Được. Đó là do cô nói nhé. Thật ra tôi tình nguyện đưa đón cô chứ không phải chấp hành mệnh lệnh ai cả. Vì vừa nhìn thấy cô là tôi muốn che chở. Gia đình mà cô đang sống, tôi quá biết. Nhưng từ xưa nay, ông Bình là người nuôi dưỡng cô, nên ông có quyền nhận cô làm con nuôi hợp pháp. Không ngờ cô tuyên bố là mình có bồ thì chuyện đưa đón cô kiểu này trước sau gì cũng bị người ta hiểu lầm. Sẽ khó xử đó. Tự dung Pha Lê nghe buồn vô cùng nhưng đã lỡ rồi biết làm sao đây.

Phú Gia giữ im lặng cho tới khi xe đến nhà.

Đêm đó, Pha Lê cứ trông trời mau sáng, như muốn xem anh ta nói chơi, rồi tiếp tục đưa đón hay là cô phải tự lái xe một mình. Nhưng cô

cứ trông mãi mà không thấy anh đâu cả.

Pha Lê rất mệt khi phải lái xe vào giờ cao điểm, bởi cô không rành đường chạy vòng như người ta. Cô cứ khởi điểm thế nào, thì khi về cũng y như vậy.

Cho nên cô tới công ty muộn, bị làm kiểm điểm với gương mặt khó đăm đăm của phú Gia.

– Đừng giải thích với tôi, nếu như không làm kiểm điểm thì cứ nghỉ việc.

Pha Lê tức mình lắm, cô muốn nghỉ ngay, nhưng xin việc đâu phải dễ, hơn nữa cô rất thích công việc nơi đây thế mà bây giờ tình trạng xe cô như vậy biết làm sao.

Pha Lê viết bản kiểm điểm với đôi mắt đỏ hoe. Phú Gia nghe cô sụt sịt khóc nên ngẩng lên:

– Ai hiếp đáp gì cô?

– Anh. Chuyện có chút xú mà cũng làm kiểm điểm.

– Đó là nguyên tắc của tôi. Chuyện nhỏ lớn gì cũng như nhau. Không xem thường việc nhỏ, thì việc lớn mới được tôn trọng.

Thế rồi công việc làm Phú Gia bận suốt, anh đi giao dịch khắp nơi để mở thêm chi nhánh. Ngày qua ngày, Pha Lê đều tới công ty thật sớm, cô ngồi một mình giữa đống hồ sơ xin tuyển dụng của công ty. Thật ra, cô không phải nhân viên chính thức nên lương của cô chỉ có một triệu đồng mà thôi. Ở đây, lương của ai nấy biết, tùy theo năng lực làm việc mỗi người. Pha Lê thấy mình cứ bị điều từ khâu này sang khâu khác như những nhân viên làm lâu năm mà không có bằng cấp, khiến cô bần luôn tay. Tuy nhiên cô không thể bỏ cuộc được, không thể vấp ngã

ngay công ty đầu tiên này được.
Phải chứng tỏ năng lực của mình. Pha Lê muốn như vậy và cô làm việc
hết sức chăm chỉ.

Chương 11

Sáng thứ hai, tại văn phòng công ty đã có mặt đầy đủ nhân viên vì cuộc
họp bất thường. Ai nấy háo hức rằng có bà chủ về tới. Bà ta là cấp
trên của Phú Gia và cũng là tổng giám đốc hai công ty mà Phú Gia
trông coi.

Đúng bảy giờ, Phú Gia xuất hiện cùng với một đàn bà xinh đẹp. Tuy có
hơi lớn tuổi, nhưng không có ai đoán được tuổi chính xác của bà ta, trừ
Phú Gia.

Một vài thông tin rò rỉ truyền đi thật nhanh:

- Bà ta đẹp thật, nhưng nét đẹp khó gần.
- Phải nói là lạnh lùng.
- Có cái gì đó không thật. Hình như toàn bộ trên gương mặt đó là của

...

thẩm mỹ viện.

– Phải nói là bà ta lạnh như nước đá vậy.

Phú Gia lập tức giới thiệu:

– Hôm nay, tổng giám đốc công ty của chúng ta vừa về nước, nên ghé thăm các anh chị.

Bà ta đi bắt tay từng người, tới chỗ của Pha Lê, bà nhìn cô hơi lâu một chút.

Nhưng bàn tay ấm áp của bà khiến Pha Lê vội gật đầu chào. Tự xưng Pha Lê buột miệng:

– Thưa bà, tụi con phải xưng hô thế nào ạ?

Môi người đàn bà nở ra nụ cười thân thiện với Pha Lê:

– Cô bé thật là xinh. Thế, cô làm việc ở công ty này bao lâu rồi?

– Dạ, ba tháng ạ.

Giọng nói của bà thật chuẩn xác:

– Tôi tên là Trần Hồng Lan. Các em cứ gọi tôi là cô Lan được rồi.

– Dạ.

Quay sang Phú Gia, bà Lan nói:

– Tiếp tục thử thách cô bé này nhé. Khoan ký hợp đồng vội. Bởi một khi cô ta làm việc hiệu quả thì hợp đồng là rất đặc biệt.

– Vâng, tôi hiểu ạ.

Có một nhân viên nữ đẩy lưng Pha Lê một cái:

– Nói làm chi cho khổ vậy không biết nữa.

Pha Lê quay lại:

– Nhưng bà ta đâu có làm khó em.

– Câu nói đó có hai nghĩa:

Phải chú ý cô đặc biệt, làm không được việc là đuổi ngay. Ai chứ ông

chủ này thẳng tay, không nói chơi đâu.

Niềm vui của Pha Lê chợt biến tan. Thì ra ăn được đồng tiền của người ta không dễ chút nào. Nói nhiều không được, lười biếng không được. Làm cho người khác chú ý cũng không được. Thế mới hiểu thế nào là đi làm công, và cách biểu hiện của cô khiến người khác phê bình ngay không nhân nhượng.

Mọi người tản ra đi làm việc, thế mà Pha Lê còn đứng chôn chân một chỗ.

Phú Gia tiến lại gần bên cô, hỏi thật nhỏ:

– Có gì thắc mắc à?

– Không có ạ.

Pha Lê vội vã đi làm tiếp công việc của mình.

Ngay lúc đó, bà Hồng Lan đi về phía Phú Gia:

– Con bé đó nói gì à?

Phú Gia thở dài:

– Tại sao mà nuôi lại nói câu đó. Cô ta rất thông minh, và ngay từ đầu đã tỏ ra thân thiện, nhưng mà lại có thái độ răn đe khiến cô ta e ngại.

Bà Lan nhìn thẳng vào Phú Gia:

– Con tội cho nó à? Ai mà không thương đứa con nhỏ do mình dứt ruột đẻ ra chứ. Nhưng nếu ngày đó ta ở lại thì nó không có tương lai. Nó không thể sống với bà Tuyết, càng không thể đem nó theo lúc ta đang điều trị những vết bỏng trên má, đành phải nhờ cô nhi viện nuôi dưỡng theo một điều kiện riêng. Nếu con bé chịu học thì phải đầu tư chất xám cho nó ngay lúc còn nhỏ, và cho nó tuân theo một quy tắc riêng. Ta bắt buộc ông ấy cấp dưỡng, vì ông ta là cha nó, và càng phải có trách

nhiệm với ta sau tai nạn do vợ chồng ông gây nên.

– Nhưng tại sao bà tự tin đến độ cho Pha Lê trở về nơi ngày xưa bà đã ra đi?

– Kinh nghiệm trên thương trường được áp dụng vào đây. Ta thích đánh đòn trí mạng, một mất một còn vào bà Tuyết.

– Nhưng Pha Lê không phải là công cụ trả thù.

– Con có vẻ bệnh Pha Lê, nhưng nghe cho kỹ đây. Phải huấn luyện nó theo khuôn khổ của công việc và cả tình cảm, cho nó theo sát công việc điều hành.

Muốn lên làm chủ, trước hết phải là người làm công giỏi nhất, và đó cũng là phương pháp tốt nhất.

– Vâng, con hiểu rồi.

– Thế biểu hiện tình cảm của nó thế nào?

– Yếu đuối và chưa có kinh nghiệm.

– Như thế thì không được. Phải nghĩ cách thôi. Con phải hứa là sẽ giúp ta chuyện này.

– Con hết sức cố gắng ạ.

– Ta biết con rất vất vả, nhưng hãy cố lên và quan tâm tới nó một chút, dù có giận cũng đừng bỏ nó.

– Dạ.

Rồi bà lãng sang chuyện khác cười tủm tỉm:

– Chúng ta sang công ty sản xuất ngay đi.

– Dạ. Công việc ở đó đã đi vào nề nếp. Và đó cũng là nơi mà chúng ta thử nghiệm nguồn nhân lực do công ty tuyển dụng chính thức.

Qua vài câu trao đổi, bà Lan cùng Phú Gia tới công ty sản xuất linh

kiện điện tử Hoàng Gia suốt buổi chiều. Sau đó bà làm một chuyến du lịch suốt chiều dài đất nước trước khi đến gặp người đàn ông mà bà đã hẹn lúc vừa đặt chân xuống sân bay Tân Sơn Nhất.

Chương 12

Từ ngày bà Hồng Lan về nước đến nay, Phú Gia không hề trao đổi điều gì với Pha Lê. Thật ra, cô cũng không thể vì chuyện đó mà chết đi. Chỉ hơi buồn một chút và cô giải khuây bằng cách xin phép ông Bình cho cô lấy chiếc xe cà tàng mà ông sắp quăng vào nghĩa địa học lái.

Ngọc Bạch vừa thấy đã vội la lên:

– Này, điên vừa thôi chứ! Muốn học người ta mượn xe hoặc nhờ xe, chứ chiếc đó cũ quá.

Pha Lê trả lời gọn lỏn:

– Em không dám mượn xe của chị với Thế Phan, càng không dám lấy xe của ba nuôi. Nhưng bề ngoài không quan trọng, chỉ cần máy nổ tốt là được. Mai, em nhờ chú Ba đem nó đi rửa.

Ngọc Bạch chợt nhớ tới Phú Gia nên hỏi:

– Thế tên tài xế của ba mình đâu?

– Anh ta đi làm việc khác rồi.

– Hôm rày ba tự lái xe, có khi nhờ Hồ Hải, vậy mà tao quên. Này! Sao hôm nay mày nổi hứng tập lái xe chi vậy?

– Em muốn học cho biết.

– Mày nhất như thỏ, chạy đi đâu cho được.

Thấy Pha Lê ham như vậy, ông Bình cho thợ tới sửa, sơn mới toàn bộ rồi đem nó đến điểm học lái xe, để mỗi chiều sau giờ làm việc là Pha Lê được hướng dẫn sử dụng.

Được một tháng, cô quen dần, tự lái xe đi làm và về nhà, nhưng cũng chưa dám chạy những con đường mà cô chưa đi. Thấy thế, Ngọc Bạch rủ rê:

– Tao không ngờ mày bạo phổi như vậy. Thế có muốn cùng tao đi khiêu vũ không. Đừng có nói với tao là mày đi học ban đêm đó. Hai tháng nữa mới nhập học đó cung.

– Học cho biết cũng được. Nhưng chị lái xe hơi của chị cho em chở.

Ngọc Bạch khoanh tay ngó lên trời:

– Điều này chắc tao phải dán lên xe hai chữ “tập lái” quá. Mà hôm nay mày chạy thì mai mới tới.

– Em sẽ cố gắng và nhất định sẽ tiến bộ ngay ạ.

– Tao thấy mày như con ong thợ cần cù chăm chỉ trong mọi việc.

Nhưng ở trên đời này, mình tính không bằng ông trời tính. Ý tao nói là mỗi người có số kiếp riêng. Như tao từ nhỏ đến giờ đều ăn ngon mặc đẹp, không phải vất vả như một số bạn bè khác.

– Vâng. Em thấy tướng của chị rất sang và hình như chị không phải lo, đã có người sắp sẵn cả rồi. Còn em thì khác, không thể so sánh với bất

kỳ ai được.

Hôm nay em theo chị chơi, chứ đừng nói gì học nhảy. Em dốt lắm, không tự nhiên được.

– Mày không dốt nhưng nhút nhát. Mạnh dạn lên. Nhiều khi phải vượt qua chính bản thân mình thì mới có cơ hội sống tốt được. Nhưng nói về cơ bản thì mày đã có nhiều văn bằng để đảm bảo cho tương lai rồi, những chuyện vặt vãnh này không biết cũng không sao.

Ngồi vào tay lái, Pha Lê thích thú khi được Ngọc Bạch hướng dẫn cách sử dụng. Có khi cô la hét rân trời vì nhắc nhở Pha Lê. Kết quả là Pha Lê hết hồn quá, thắng gấp, làm đầu mỗi đĩa u một cục.

Thế nhưng không khí nhộn nhịp của vũ trường làm Ngọc Bạch quên ngay.

Chẳng mấy chốc, cô hoà vào niềm vui nơi đây. Pha Lê được một cô gái tập nhảy. Do sự tận tình của cô ta và vì chính bản thân Pha Lê cũng biết âm nhạc, cho nên cô cũng hoà theo nhịp thở của vũ trường chứ không lạc lõng như đã từng nghĩ trước khi nơi này. Thế là hai chị em, mỗi tuần đều đi với nhau mấy lần và nó trở thành thói quen suốt mấy tháng nay.

Một hôm, ông Bình họp cả nhà lại, bắt đầu lên chương trình cho công việc mới. Ông tuyên bố chính thức thành lập một siêu thị lấy tên Sài Gòn. Hồ Hải và Ngọc Bạch đều nắm giữ các chức vụ quan trọng. Riêng Pha Lê không được ông nhắc tới, vì ông cho là cô tiếp tục học.

Bà Tuyết lắng nghe rồi hỏi một câu không ăn nhập vào đâu, nhưng nó lại là mấu chốt của công việc:

– Thế còn hai công ty mà ông nhắc tới hôm trước, chẳng phải nó đang

hoạt động hay sao. Thế ai là giám đốc?

Ông Bình trả lời thẳng vào sự thật:

– Đó là kế hoạch của Phú Gia, nhưng tôi ngần ngại không đầu tư cho nó, và cũng may là nó được một người ngoại kiều về trợ giúp. Từ đó tôi không biết đến nữa. Tôi thích mua bán sinh lợi ngay trước mắt. Tất nhiên là làm ăn lớn như vậy phải có giám đốc điều hành hàng hoàng, và tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng. Kế hoạch dự trù được phê chuẩn và xây dựng xong.

Bà Tuyết cười khẩy một tiếng, rồi quăng nhẹ tờ tạp chí lên bàn. Chương mục công ty đang phát triển của nguyệt san Kinh Tế tháng này là đầu tư nguồn nhân lực, có trích bài phát biểu của tiến sĩ Đại Phú, in hình Phú Gia trong bộ veston màu đen trên trang bìa.

– Thế này là thế nào? Có phải đây là một người lái xe đã theo xách cặp táp cho ông từ nhỏ, và khi ông làm thủ tục cho thằng cháu Hồ Hải yêu quý của ông thì Phú Gia đã theo cậu ấm này ra nước ngoài để tiện chăm sóc hay không? Thế bây giờ Phú Gia đã đứng đầu hai công ty” Đầu tư nguồn nhân lực” và” sản xuất linh kiện điện tử Hoàng Gia”, ngang bằng với những doanh nhân trên đất nước này hay sao? Hồ Hải, hãy giải thích đi.

Hồ Hải không ngần ngại nói thẳng:

– Qua bên đó, hai đứa tụi con chỉ được một chi phí nên phải vừa học, vừa làm. Phú Gia rất siêng học nên chỉ cần phân nửa tiền đầu tư của nhà này gởi sang là nó có thể sống, học và làm việc. Nhưng con thì không như thế, con chỉ học được nửa chừng thôi.

Ngọc Bạch xanh mặt lấp bắp:

– Anh nói gì? Vậy ra hôm đó là tiệc mừng anh trở về, nhưng không phải anh đậu tiến sĩ mà là Phú Gia. Thế nhưng sao anh ấy lại im lặng làm tài xế cho ba trong suốt khoảng thời gian dài?

Ông Bình lên tiếng:

– Tôi đã biết chuyện này từ lâu rồi, nhưng không thể trách Hồ Hải, vì ngay từ đầu, tôi cũng nhận ra chí khí của Phú Gia. Còn Hồ Hải, nó thương bạn nên cũng nhờ bạn giúp sức, hỗ trợ qua lại với nhau từ nhỏ, riết rồi thành thói quen.

Phú Gia lại có chỉ số thông minh đặc biệt và quen làm chịu học. Cũng không hẳn là tôi tài trợ cho Phú Gia hết, còn có một Mạnh Thường Quân nữa. Nhưng chuyện đã rồi, không trách ai làm gì. Tôi tin rằng Hồ Hải cũng từng học, cũng đã có những nhận xét riêng về nền kinh tế trong và ngoài nước, bây giờ đem áp dụng thực tế là được. Bấy lâu nay cũng vì thất chí mà Hồ Hải thường đi chơi.

Tưởng chừng bấy nhiêu đó đã đủ, bây giờ sự thật đã phơi bày, cũng không cần giấu giếm ai nữa, lo làm việc đi. Chỉ tiếc là đưa mình muốn cho nó học thì lại không học, đưa không cần lo thì học như điên, như muốn ngốn cả thế giới này vào đầu. Con Ngọc Bạch và Pha Lê cũng là một điển hình.

Bà Tuyết cũng không vừa:

– Thái độ của ông làm tôi hài lòng đó. Trước khi trách người thì hãy trách mình đi đã. Nếu từ xưa đến giờ, ông không gây ra chuyện thì tôi cũng không buông xuôi việc như thế này.

Ông Bình xua tay:

– Thôi mọi người về phòng ngủ đi. Chuyện đã bàn rồi.

Quay sang Ngọc Bạch và Hồ Hải, ông nói như than:

– Tụi bây lo làm việc mà sống, đừng có bày đặt yêu đương. Thủng thỉnh rồi ai nấy đều phải có gia đình, nhưng bây giờ chuyện nào cần thì phải làm trước.

Ông Bình nhìn Pha Lê một cái rồi bước đi, không nói thêm một lời. Bây giờ cô mới nhận ra một điều, là dường như ông ta nuôi cô vì một trách nhiệm nào đó chứ không phải là kẻ bàng quang, rộng tay giúp người. Mọi việc xảy ra trong cái nhà này, ông đoán biết từ lâu, nhưng không hề trách cứ ai cả, cứ bình thản đón nhận và tìm cách xử lý. Nhưng hôm nay mục đích của câu chuyện là việc mở siêu thị và việc đi du học của Hồ Hải, nên cô bị bỏ qua một bên. Mừng muốn nín thở. Thế nhưng Pha Lê có chút yên tâm vì cả nhà không ai biết cô là người của hai công ty đó. Họ cứ ngỡ là cô đang học và thực tập bên ngoài do ông Bình xin cho. Hơn nữa lúc này, cô chỉ về nhà buổi tối nên không phiên với ai, cô lại tỏ ra thân thiện với Ngọc Bạch nên không khí trong nhà vẫn vui vẻ bình thường không có chuyện gì.

Hồ Hải bỏ đi ngay sau đó. Bởi anh biết Ngọc Bạch sẽ nói gì, ít nhất là cũng cần nhàn hết mấy ngày.

Thế Phan thấy cô em họ đứng bất động tựa một bên lan can nên đến an ủi:

– Anh thật không ngờ Hồ Hải lại vụng về như thế. Rất tiếc anh chỉ là một bác sĩ, không thể phụ giúp gì được cho ba em, mà lúc sau này anh thấy dì Tuyết cũng không được vui.

Ngọc Bạch không muốn bộc bạch với Thế Phan - người mà trước đây cô từng dị ứng, vì mẹ cô rất tin tưởng Thế Phan.

Thực ra một người có tài như anh dễ dàng tự lập cho mình, chứ không phải tôi ngày nuôi hoài bão và chí lớn tại ngôi nhà này.

Ngọc Bạch lảng chuyện:

- Chuyện giữa anh và Pha Lê ra sao rồi?
- Giậm chân tại chỗ. Cứ sáng sớm là mạnh ai ấy đi. Chiều về anh thấy cô ta đi theo em chơi, lấy đâu mà nói chuyện.

Ngọc Bạch bật cười:

- Thiếu gì cách gặp nhau. Chẳng hạn như anh tìm hiểu nơi nó đi làm, rồi gửi tặng một vài thứ cho nó, dò xem thái độ thế nào. Hoặc có thể chặn đường Pha Lê lại gây chuyện chẳng hạn.
- Anh không thích hạ mình như thế. Tại sao anh phải lên tiếng trước trong khi Pha Lê lại thấp kém hơn anh.

Ngọc Bạch nhún vai:

- Vậy thì hãy chờ xem!

Thế Phan nhướn mày ra vẻ bất cần:

- Anh không tin là Pha Lê khôn ngoan, cô ta rất khờ. Mà những người như vậy thường không quên những khoảnh khắc đẹp. Phải nói là Pha Lê rất đẹp, em có hiểu không?

Ngọc Bạch nhăn mặt:

- Anh định nói chuyện gì thế? Nói xấu à? Phải bảo vệ người mình thương chứ, có đâu lại gieo vào đầu người ta những chuyện riêng tư cho người khác tò mò. Nhưng chưa chắc anh đã đạt được ý muốn của mình, cho nên anh là người nhớ nó, còn nó thì ghê tởm anh. Pha Lê là đứa con gái rất lạnh tính. Ngay từ khi nó bước vào nhà này, em có nhận xét như vậy và bây giờ vẫn đúng.

Thế Phan nổi quạu:

– Nếu Pha Lê là em gái của em thì sao? Đừng có ngu! Nên biết, tài sản này sẽ bị chia đôi đó.

Ngọc Bạch nhận ra có cái gì đáng sợ trong đáy mắt của Thế Phan, như anh đang hình thành một dự tính nào đó.

– Em không lo. Tài sản này đều do mẹ đứng tên, và là của hồi môn ông ngoại cho mẹ nhân ngày vu quy. – Cô đùa – Em đừng phải chia đôi với anh là được.

Thế Phan tranh luận:

– Em là con gái, trước sau gì cũng phải theo chồng, nếu trúng người đàn ông hoàng thì đỡ. Em coi chừng Hồ Hải, nó nường hết vào sông bạc đó.

– Cảm ơn anh đã nhắc nhở. Nhưng em đảm bảo tính Hồ Hải không giống tính anh. Tuy anh ta học không bao nhiêu. Hồ Hải có chơi cũng biết dừng lại đúng lúc.

– Em bênh cho người dung à?

– Thì đã sao nào?

Ngọc Bạch quay lại, vô tình thấy cuốn tạp chí trên bàn:

– Em không tin là mẹ phát hiện ra chuyện này, mà là chính anh đã đưa mẹ em xem, phải không?

– Em nói đúng đó. Chuyện lạ mà. Chưa hết, anh còn biết chuyện của bà Hồng Lan. Trước đây, bà là đứa con hoang, đi giúp việc cho gia đình người ta lấy tiền ăn học, cho đến khi gặp ông chủ.

Ngọc Bạch quay ngoắt lại:

– Chính anh đã cho mẹ tôi biết chuyện này.

- Ồ, thì anh phải cho dì Tuyết hay chứ, để tiện việc đối phó.
- Mẹ tôi làm một rồi lên con đau tim từ hôm đó đến nay.
- Bà thật sự bị ám ảnh khi nhìn thấy Pha Lê.
- À! Thì ra, hôm đó anh là người mà mẹ cho thừa kế trên các khoản tài sản, nên anh mới đi rút tiền lời hàng năm về được một trăm triệu cất giữ, nhưng bị trộm lấy mất.
- Em nói chính xác đó, bởi đừng có chủ quan mà mất trắng, em cung ạ. Anh có bốn phận phải nuôi dưỡng và chăm sóc cho em suốt đời, vì dì Tuyết đã nhờ luật sư làm giấy nhận anh làm con nuôi từ lâu, nên anh là người hợp pháp thừa kế gia sản này. Rồi có lúc em sẽ ngoan với anh thôi.

Ngọc Bạch ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Nhưng ông trời không giúp anh. Số tiền đó đã mất. Mẹ tôi tuy không nghi ngờ anh, nhưng bà cho đó là điềm xui xẻo nên đã huỷ di chúc và sang tên người thừa kế lại cho tôi. Cách đây một tháng, có luật sư tìm tôi lấy giấy chứng minh nhân dân, và bảo tôi điền vào mấy chỗ còn bỏ trống để làm di chúc thừa kế tài sản.

Ngọc Bạch tiếp tục đoán:

- Anh định phủ đầu bằng cách làm cho con bé nhơ nhớp không thể ngẩng mặt lên với đời?

Thế Phan không chối, vì anh và Ngọc Bạch quá hiểu nhau, cho nên anh gật đầu thừa nhận ngay.

- Nhưng hiện tại là anh đang nhớ Pha Lê, đúng không? Kết quả ngược lại, trông anh rất thảm hại.

Thế Phan không nói thêm một câu nào, anh lững thững vào nhà.

Ngọc Bạch dường như không chịu nổi áp lực từ ba phía. Chuyện của Hồ Hải không học mà được, cả nhà mừng rỡ tin tưởng đón tiếp như thật, anh lừa dối cô; chuyện Thế Phan định chiếm đoạt tài sản, và bây giờ đến lượt Pha Lê là con của ba. Ngọc Bạch nghe như đất dưới chân mình bị sụp đổ. Cô chạy như bay về phía phòng ông Bình. Nhưng cô kêu ơi hỡi cũng không thấy trả lời. Tức quá!

Cô tông vào cửa một cái rầm nghe đau điếng.

Có tiếng quát khê trên cao, ông Bình đang leo trên cái thanh sắc treo ngôi sao lên trần nhà.

– Chuyện gì thế?

– Ba ơi! Ba xuống đây, con nói chuyện này nghe nè.

Thấy ông Bình còn nần nã, Ngọc Bạch liền rung cái thanh sắc mấy lượt.

– Từ từ, cái gì mà dữ vậy? Nhà cháy à?

– Ba! Ba nói cho con biết đi. Pha Lê có phải là đứa con rơi của ba không?

Ông Bình tụt xuống đến ngồi vào chiếc đồng bằng sứ, ông rót trà ra chung, chờ nó nguội, ông hớp một ngụm rồi nói khê:

– Nó là con của ba.

Ngọc Bạch uất ức:

– Tội nghiệp mẹ. Thế mà bấy lâu nay, con trách làm mẹ. Nhưng sao mẹ không nói với con điều đó?

– Vì mẹ đã tha thứ cho ba. Hơn nữa chuyện đó qua lâu rồi. Nếu con không thích thì không nhìn nhận nó. Ba không ép, vì con là chị nó. Sở dĩ ba hay la rầy con là vì ba thương và quan tâm đến con nhiều.

Ngọc Bạch cúi đầu:

– Con cũng không ghét bỏ nó, nhưng ba phải hứa với con một chuyện.

– Con nói đi!

– Ba không cho nó một cái gì trong nhà này cả. Hãy để cho con đến với nó bằng tình cảm, chứ không phải đối phó thêm một người.

– Được, ba hứa. Tài sản này là của con. Nếu sau này con muốn cho nó một tí gì hay không thích giao du với nó là tùy ở con. Nhưng con phải hứa với ba là không được ỷ lại. Của cải do tay mình tạo nên vẫn hơn.

– Vâng. Nhưng con muốn hỏi ba câu này, ba có thương nó không?

– Không so sánh với con được. Cha mẹ con cái sống với nhau từ nhỏ, có cực khổ, gian truân, sung sướng bên nhau thì tình thương đó mới đậm đà. Còn chuyện quá khứ đâu có nói thương thì cũng chẳng được bao nhiêu. Hiện tại mới là tất cả.

Ngọc Bạch mỉm cười:

– Thế thì con yên tâm rồi. Thật ra, con không có chị em, nên cũng rất muốn có người bầu bạn. Nhưng con muốn nó đến với con thật sự vì tình cảm hơn là bất kỳ thứ gì khác.

– Ba cũng muốn như thế.

Ngọc Bạch ngân ngân nước mắt, cô biết nguyện vọng của ba là nuôi dưỡng Pha Lê nên người, và ông rất vui về điều ấy. Tuy nhiên cô cũng có chút ích kỷ là muốn ba trọn vẹn là của cô và thương duy nhất có mỗi mình cô thôi.

Ngọc Bạch đi về phòng, cô liếc nhìn ngang phòng của Pha Lê. Tối om.

Tự dưng cô muốn nhìn em gái ngủ yên ra làm sao nên ghé lại.

Cửa phòng khép hờ không đóng, mùng buông ngang mặt trông nó rất

vô tư.

Phải nói là Pha Lê quá xinh đẹp. Đôi mi nặng trĩu viền quanh đôi mắt thẳng đứng, chóp mũi thóp lại vừa tầm, đôi môi xinh xắn lúc nào cũng chúm chím thật dễ thương ... Nói chung là cô em gái này rất xinh đẹp, dễ thương mau mắn.

Đích thực là em gái của Ngọc Bạch rồi.

Pha Lê vừa choàng tỉnh, cô chợt thấy ánh trăng chiếu vào tận giường thì bỗng như cô nhớ lại và hốt hoảng ngồi lên:

– Ai đó?

– Chị đây.

– Có việc gì không, chị Ngọc Bạch?

– Không, chị chỉ tiện đường ghé qua em. Nhưng sao em không buông rèm mà cũng không khoá cửa phòng lại. Làm thân con gái, phải cẩn thận một chút, biết chưa?

Pha Lê ngồi lên:

– Em nghĩ lan man một chút rồi ngủ quên. Sao hôm nay chị thức khuya vậy?

Ngọc Bạch cười:

– Bây giờ mới sắp tới mà cô nương. Mà này nhà mình sắp mở siêu thị lớn đó. Em có cần việc gì cứ nói với chị. Không biết em ra ngoài làm những việc gì, nhưng theo chị thấy, làm với người ngoài căng thẳng lắm, không như trong nhà đâu. Hơn nữa, nhà ta cũng rất cần người.

Pha Lê có suy nghĩ:

– Em rất thích công việc đang làm, nhưng nếu tới cuối tháng mà không ký hợp đồng chính thức thì em sẽ xin về.

Ngọc Bạch cười thân ái:

– Không sao, đó là do chị cảm thấy lo lắng. Khờ như em thì rất dễ bị người ta ăn hiếp. Nhưng nếu chỗ nào thích hợp thì em cứ làm.

– Hôm nay chị có vẻ vui?

Ngọc Bạch thở dài:

– Lý ra chỉ phải buồn mới phải, nhưng thôi, con người ai cũng có duyên số riêng trách ai được bây giờ. Em biết không? – Ngọc Bạch nói như tâm sự - Chị không ngờ, người mà mình hằng trông mong, cũng như cả gia đình đang kỳ vọng lại không phải là anh Hồ Hải. Một phần nào đó chị cũng từng hy vọng vào anh ta. Thế nhưng Hồ Hải không phấn đấu để rồi bỏ lại sau lưng tất cả. Trong khi đó, một người về nước âm thầm, không cần ai đưa đón, không cần một ai biết tới ... Anh ta ngồi giữa mọi người, có thể nhận xét và biết hết mọi điều nhưng không buồn thanh minh. Vì anh ta có lý tưởng riêng, cho nên mọi xa hoa vật chất tầm thường không cho là quan trọng. Ba đã thích một người như thế nên mới nuôi Hồ Hải cho ăn học nên người. Cuối cùng, Hồ Hải thành kẻ lừa đảo, dù lòng chị muốn tha thứ, và ba cũng bất lực, không lẽ đem anh ta ra xử bắn nhưng cũng không tránh khỏi chuyện buồn. Chị

hư quá phải không em?

Nêu nhe chị không dẹt mộng làm ca sĩ thì giờ đây ba đâu phải thất vọng trong khuynh hướng đào tạo cho công ty nhà một người có năng lực hoàn thành nghiệp lớn, mà không phụ thuộc vào người khác? Phú

Gia thường đi cùng em, thế mà em cũng không biết anh ta ư?

– Em cứ ngỡ anh ta là tài xế của ba, tuy nhiên em vẫn thấy ngỡ ngàng về cung cách Phú Gia. Em chỉ dự đoán là nếu anh ta cố gắng sẽ là một ông

chủ lớn sau này. Nhưng Phú Gia là một người của công việc, anh ta không dễ chịu như Hồ Hải đâu. Con người nhiều khi chỉ cần có một thứ hơn là cần một lúc nhiều thứ.

– Là cái gì?

– Em ao ước có một người thương em thật lòng. Nhưng mới ra đời, em sớm thấy chuyện như thế và biết không phải là không có, nhưng mình không gặp được tri kỷ.

– Còn chị thì ngược lại, chị thấy không có gì là tuyệt đối cả. Tình thương đầu có cũng chỉ là chừng mực nào đó thôi, tương lai mới là quan trọng. Nếu lâm vào cảnh nghèo đói hay bệnh tật mà không có tiền cũng không thể ngoi lên được.

Pha Lê vẫn bảo vệ lý lẽ của mình:

– Thì chính những lúc đó, con người mới cần vào tình thương. Như mỗi lúc chị buồn chị có thể nhào vào lòng mẹ, khóc vùi vĩnh viễn với ba. Như thế là hạnh phúc lắm rồi, không phải nhà không giàu có, nhưng ba lại muốn giàu hơn, vì ba thương chị muốn cho tương lai chị được sung sướng. Nhưng với em, khi vui hay buồn thì chỉ có một mình, và em chỉ vui sướng khi thấy mình đạt thành tích trong học tập, đó cũng là niềm vui duy nhất để em có thể sống, cho nên em phải phấn đấu từng ngày.

– Em giống như một loài cỏ dại.

– Vâng. Nhưng lòng chị đang bất ổn đúng không?

– Chị muốn nói chuyện với Phú Gia một lần. Hay nói đúng ra, chị muốn làm bạn với Phú Gia. Chị mến mộ người ấy.

– Em hiểu.

Ngọc Bạch cười tươi:

– Mong là em ủng hộ chị.

– Vâng.

Ngọc Bạch đứng lên:

– Không phiền em nữa. Chúc ngủ ngon nhé!

Ngọc Bạch ra khỏi phòng nhanh như một cơn lốc. Mười phút sau, Pha Lê vừa khép cửa thì bà Tuyết đi tới. Cô gật đầu chào. Bà nhìn cô một thoáng rồi nói nhỏ:

– Ngọc Bạch dễ tin người quá, nhưng tôi không tin là người đàn bà ấy chịu thua cuộc. Nhưng có làm cho lắm thì cũng không níu kéo được quá khứ trở về.

Kết quả của một mối tình giành giật là phải ôm hận ra đi, bỏ con lạc loài, bôn ba khắp xứ. Bây giờ giàu có thì sao? Được cái gì nào? Không dám nhận con, chồng cũng không phải là của mình. Bởi người đàn ông đó vẫn làm cho của cải nhà này sinh sôi nảy nở, vẫn ở trong cái gia đình này, vẫn tôn trọng vợ con. Trong khi mẹ con cô mấy chục năm qua sống không ra người. Ai có thể cam đoan rằng chuyện quá khứ không thể lặp lại. Cho nên, cái thân phận lẽ mọn đời nào cũng có nhưng được gì đâu. Ta chẳng hề tự ái mà giận dỗi bỏ đi, cho người khác nhảy vào. Hồng nhan bạc phận là chỗ đó. Sắc đẹp luôn làm cho nó tưởng chừng có thể có được tất cả để rồi phải nhận một vai diễn trong bi kịch của cuộc đời.

Bằng mọi giá, cô phải nghe lời Ngọc Bạch. Nếu cô làm cho nó buồn, ta sẽ không tha cho đâu.

Ánh mắt bà ánh lên tia lửa dữ dội khiến Pha Lê ngẩn ngơ. Cô không hiểu gì hết. Nhưng bà Tuyết không màng đến chuyện Pha Lê có hiểu

những lời bà nói hay không, bỏ đi một nước. Pha Lê nhìn theo dáng dấp sang trọng của bà chủ mà lòng hoang mang không dứt. Bà ta luôn lẫn lộn chuyện quá khứ và tương lai. Cũng có thể là một ám ảnh, dù rằng bà luôn bảo vệ được mái gia đình của mình. Nhưng có ai đoán chắc rằng bà ta không đau khổ, không bị hối hận giày vò triền miên. Và sự thất bại của Hồ Hải, sự nhầm lẫn của Ngọc Bạch càng làm cho bà ta điên tiết lên.

Pha Lê lờ mờ hiểu được những chuyện đã xảy ra nơi đây. Hình như cô vô tình là một thành viên trong gia đình này, nhưng lại là nỗi khổ của người khác, cứ ngỡ rằng cô tuân theo sự sai khiến của một ai đó. Tự dung Pha Lê nghe buồn khi nghĩ rằng mình có thể tìm được một mái ấm nơi đây. Rằng sống nơi đây không khó khăn, khắc nghiệt như đã tưởng nhưng lại nặng nề từng ngày. Thế tại sao cô phải đeo mang nó, không thoát ly khỏi nó. Cô cũng có thể vừa học, vừa làm. Có thể sống ung dung hơn khi không gặp lại họ trước khi mọi thứ nơi đây trở nên quá khắc nghiệt với cô.

Nhưng liệu khi rời bỏ nơi này, cô có hèn hạ quá không? Có phải sạch ơn nghĩa bao nhiêu năm qua ông Bình đã kỳ vọng ở cô không? Cô mang ơn ông ta sâu nặng như thế, liệu sự ra đi của cô lúc này đem đến cho ông cú sốc như chuyện của Phú Gia vừa qua không?

Những cái chầm hỏi lớn dần theo Pha Lê vào giấc ngủ.

Chương 13

Buổi sáng Pha Lê lái chiếc xe cà tàng của mình vào công ty. Cô muốn mình không trở nên lạc hậu trước người khác và cần có những phản xạ quen tay khi ngồi cầm lái. Thế nhưng Pha Lê nghe đói quá. Theo thói quen, cô mang theo một vài lát thịt nướng ăn với rau dưa và bánh mì.

Có khi cô ăn cơm chiên hoặc trứng gà luộc. Thật là không giống ai nhưng cô rất thích. Sáng nay ngủ muộn nên cô không mang theo một cái gì, đến khi vào tới công ty mới nghe ruột gan réo tung bùng.

Pha Lê vừa chui ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Phú Gia tay ôm bó hoa cười tươi tắn. Hình như anh cũng thấy cô, nhưng cô giả vờ vô tình qua luôn. Vừa ngồi vào bàn giấy, chị kế toán trưởng đã đem qua một sổ hoá đơn. Chị văn thư đặt lên bàn hai xấp tài liệu bảo đánh gấp và ngay lúc

đó Phú Gia đi vào, anh đến trước bàn cô:

– Cắm hoa cho tôi!

Anh nói mà không nhìn cô.

– Cắm ở đâu ạ?

Cô hỏi mà không nhìn anh, chỉ lui cui lau bàn giấy rồi than:

– Bụi ở đâu mà lấm thế này.

Anh buông lời gọn lỏn:

– Tùy cô.

Trời! Trong phòng chỉ có một cái bình bể, hồng lẽ bây giờ phải ra tới chợ mua. Thây kệ! Chuyện nào cũng gấp, Pha Lê cắm hết bó hoa vào chiếc bình rồi để lên bàn giám đốc, sau đó cô làm nốt công việc của mình.

Hình như Phú Gia cũng không màng đến chuyện chưng hoa, chỉ bảo lấy lệ mà thôi. Nhưng sau giờ giải lao thì bỗng nhiên có một dòng nước đen sì từ trong bình chảy ra.

May phước Phú Gia trông thấy nên đã dẹp giấy tờ sang một bên và nhìn cô như kẻ thù.

Pha Lê bận túi bụi nên không có thì giờ quan sát chung quanh, kể cả chuyện cười của mấy cô thư ký gần cô.

Phú Gia thấy mình dường như bị lu mờ khi thấy phòng làm việc mất đi trật tự ban đầu. Mà đối với anh, chuyện đó là đại kỵ.

Phú Gia ngẩng lên gọi:

– Pha Lê!

Dường như Pha Lê không màng đến chuyện chung quanh. Cho tới khi cô nghe ai níu tay mình một cái, Pha Lê la lên:

– Này! Sáng nay, chị đừng có giỡn nhé. Nội em tính mấy cái hoá đơn này đã hết buổi sáng, còn mấy vi tính mười trang văn thư nữa đó. Em phải làm cho kịp.

Sáng nay quên ăn, đói muốn xỉu nè.

– Cô biết cái bình bể nhưng vẫn chế nước vô để chộc tôi phải không?

Tiếng của Phú Gia. Pha Lê đứng lên nhìn quanh rồi đi tìm cái giẻ lau:
– Tôi biết bình bể nên đâu chế nước. Có lẽ ai đó sợ gió ngã lật bình nên
chế giùm chứ gì.

Câu nói của Pha Lê như giải thích chứ không nhằm tố giác ai cho nên
Phú Gia không thể lôi chuyện đó ra làm trời được. Anh bỏ ra ngoài một
nước.

Phải nói là Pha Lê có khả năng tập trung cao, có năng lực làm việc dù
cô đang đói bụng. Cô tất bật và quan trọng là cô không câu nệ công
việc. Cho nên trong phòng, ai thấy cô cũng muốn sai bảo vì cô nhỏ tuổi
nhất nơi đây mà.

Pha Lê chỉ cần liếc sơ qua là thấy hết, nhưng văn phòng của anh một
tuần nữa mới hoàn thành. Thôi đành chịu khổ một tuần lễ nữa bé ời.
Phú Gia có xem qua sổ lương và lấy làm bức mình cho cung cách làm
việc của các cô. Hiện tại, ai cũng làm thêm giờ, lương tăng nhưng hầu
hết công việc của họ đi ra bên ngoài đều réo Pha Lê. Ngược lại, Pha Lê
lại giữ mức lương thấp nhất vì chưa có hợp đồng. Thế nhưng cô chưa
lần nào gặp riêng Phú Gia để mắng vốn anh một lời. Hình như anh
cũng không tồn tại trong mắt cô, mà chỉ có công việc. Nhưng Phú Gia
cũng không muốn làm oai với Pha Lê, vì anh quá biết cô là ai.
Còn một việc ngoài giờ làm mà anh phải tập cho cô đó là sự cứng rắn
trong tình cảm, không được xiêu lòng trước hoàn cảnh khó khăn, và
nếu không ai nhận ra điều tiềm ẩn nơi cô thì họ khó mà khám phá cô
cho được.

Chuông di động của Pha Lê rung một điệu nhạc. Chỉ cần nhìn số là cô
biết ngay của Phú Gia, nên cô tắt máy. Hơn một tháng nay, anh không

hề gọi hỏi thăm cô như lúc trước thường làm. Và nơi cách đây vài phút, anh vừa ngang qua chỗ cô ngồi nhưng cô có nghe anh nói gì đâu, bây giờ gọi điện thoại làm gì không biết.

Năm phút sau, Phú Gia xuất hiện trước mặt cô với dáng vẻ của một ông chủ.

Thấy ghét! Sao tự dưng cô không thích anh làm giọng bộ như vậy. Đối với cô, Phú Gia tài xế hay Phú Gia giám đốc thì cũng như vậy thôi.

– Pha Lê! Sau giờ làm việc, đợi tôi trước công!

– Có chuyện gì vậy anh?

Pha Lê làm ra vẻ vô tư như không hề có cuộc điện thoại khi nãy. Nhưng Phú Gia chẳng nói thêm một lời nào khác rồi bỏ đi. Đúng là anh ta đã thay đổi thái độ. Tự dưng Pha Lê cảm thấy dị ứng và lòng cô dậy lên sự phản kháng như thể bất phục. Cô cảm thấy mình thật hèn nhất khi nhất nhất phải làm theo mệnh lệnh của anh ta, dù cho Phú Gia có thể đuổi việc cô bất kỳ lúc nào.

Hai giờ làm việc còn lại qua thật mau, Pha Lê còn nán lại mười phút để làm cho xong mọi việc như thường ngày rồi thu dọn, chỉnh trang y phục mới xuống thang lầu.

Pha Lê vừa ra đến sân, liếc nhìn chiếc xe hơi bóng lộn nằm im lìm dưới gốc hoa anh đào. Lập tức cô mở cửa chui vào xe, nhưng Phú Gia ra lệnh:

– Ngồi vào tay lái đi!

Phú Gia đưa mắt nhìn cô từ phía băng sau.

– Nhưng ...

– Không nhưng nhị gì cả, tôi bảo thì cứ làm đi!

Trên tay Phú Gia vẫn là bản hợp đồng.

– Chạy tới nhà hàng Bích Câu, tôi phải gặp gỡ một khách hàng. Tuy hẳn cũng không phải là nhân vật ghê gớm lắm để tôi có thể huỷ bỏ giờ tập thể thao thường ngày, nhưng cách nói chuyện của hẳn qua điện thoại khiến tôi muốn bàn công chuyện ngay.

– Nhưng đó là chuyện của anh.

– Không! Của công ty.

– Nhưng tôi đã làm xong việc ngày nay và đang đói. - Pha Lê cãi lại.

– Tôi biết. Sở dĩ tôi muốn cô đi theo là để học hỏi, rút kinh nghiệm.

Thực ra, mọi người làm việc trong văn phòng đều được chăm sóc theo camera. Lương hàng tháng cũng vì thế mà thay đổi. Tuy cô chưa nhận việc chính thức, nhưng một khi đã được cất nhắc thì cho cô yên tâm. Còn bây giờ thì cố mà học hỏi đi.

Pha Lê cũng không ngạc nhiên vì điều anh vừa nói. Có một lần cô sang phòng anh nhận chữ ký, cô đã nhìn thấy anh quan sát camera trước mặt từ phòng làm việc riêng kiểm soát những người làm việc từ bộ phận văn phòng.

Hơn nữa, công việc hằng ngày đã được cô hạ quyết tâm thì nhất định phải có kết quả tốt.

Phú Gia tranh thủ xem văn bản mà cô vừa đánh máy trao cho chị văn thư.

Thật ra chỉ có Pha Lê, anh mới tin tưởng và vừa ý trong mọi việc, vì anh biết tính cô trung thực lại mau mắn và rất cẩn thận. Nhìn chung là nghiệp vụ văn phòng của cô rất tốt chỉ còn khả năng giao tiếp. Anh muốn xem cô có nhạy bén với công việc như thế nào.

Xe tới nhà hàng vào lúc năm giờ chiều. Khách hàng của anh cũng đã có mặt.

Qua cuộc trao đổi ngắn, hai bên đã có một thoả thuận chung. Pha Lê nhìn người đàn ông trung niên trước mặt và khâm phục cách nói chuyện lịch sự của ông ta.

Tất nhiên là Phú Gia cũng giỏi không kém. Thỉnh thoảng, ông ta có quay sang hỏi cô vài câu và cô trả lời tự nhiên lưu loát. Nhưng ông ta vốn là người Pháp nên có đôi khi ông ta xen vào vài từ và lập tức Pha Lê đáp lời lại bằng tiếng mẹ đẻ của ông, khiến đôi bên hết sức hài lòng.

– Cô có biết ngôn ngữ La tinh không?

– Tôi cũng có học qua. Nói chung là đã từng hát và đọc tiếng La tinh qua thánh lễ.

Đôi mắt của ông ta sáng lên những tia nhìn thiện cảm:

– Cô là một người rất đặc biệt. Có phải cô từng có ý nghĩ phục vụ đời mình cho tha nhân không? Có một lúc tôi tưởng chừng mình chỉ có thể sống vì lý tưởng đó, nhưng tôi không có được ơn đặc biệt.

– Tôi thích được phục vụ hơn là được người khác phục vụ.

– Cảm ơn cô vì câu nói dễ thương đó.

Pha Lê mỉm cười đón nhận và cô ưu tiên chọn thực đơn cho ba người. Sau bữa ăn, Phú Gia có cái hẹn chính thức đón ông vào sáng ngày thứ hai tại văn phòng công ty. Họ chia tay nhau trong sự luyến tiếc.

Trên đường về, Phú Gia cầm lái. Anh đưa cô tới một khách sạn sang trọng và chọn một phòng ở tầng hai:

– Vào đây một chút!

Pha Lê cứ ngỡ đây là một nhà hàng, vì cô thấy có phục vụ tiệc cưới bên

dưới. Có lẽ Phú Gia muốn chọn một phòng để uống cà phê hay ăn thêm một món nào đó, hoặc có hẹn với một nhân vật nào đó mà cô chưa từng biết.

Lên đến phòng, Phú Gia tự nhiên đi tắm. Anh xối nước ào ào. Còn Pha Lê ngồi xuống ghế xa lông ngắm lọ hồng nhung trước mặt với những ý nghĩ băng quơ thoáng qua trong đầu. Cô muốn hỏi anh kêu lên đây có chuyện gì, và nếu chỉ để nghỉ ngơi thì cô xin phép về trước. Thực ra, cô có thể bỏ đi mà không cần phải nói, nhưng như thế ngày mai gặp lại anh ta có lý do bắt bẻ cô. Hơn nữa trong chiếc cặp táp kia có biết bao giấy tờ quan trọng làm cô ngần ngại.

Phú Gia tắm xong, anh phơi mình trần trước anh mắt sượng cùng của Pha Lê. Lần đầu tiên ở Phú Gia, cô bắt gặp cái nhìn thiếu tôn trọng như vậy. Anh quét khắp người cô như ngằm đánh giá một điều gì.

Pha Lê đứng lên:

– Hình như anh có chút rượu nên hơi mệt. Anh cứ nghỉ ngơi. Tôi phải về đây.

– Ngồi nói chuyện một lúc được không? Chỉ có công việc mới kết nối cô và tôi thôi hả? Cô cần phải biết nhiều thứ để có thể vững vàng trong sự nghiệp sau này.

Pha Lê cười:

– Anh đừng có nói mai một tôi sẽ làm giám đốc nhé?

– Biết đâu, bởi công ty đó không thuộc về tôi. Sau khi mãn hợp đồng, họ có thể thay người.

– Má nuôi anh sẽ không làm như vậy đâu.

– Tôi biết, nhưng bà có thể vì con gái mình mà vứt tôi đi không chừa.

Một thoáng lơ mơ trong đầu Pha Lê khi cô tự liên kết những câu nói mơ hồ của Ngọc Bạch và dì Tuyết lại. Có một cái gì đó chưa được sáng tỏ trong chuyện này và nó có liên quan đến cô.

– Anh không dám khinh thường tôi, đúng không?

– Cô nhảy bén đó. Vì nếu cô đáng đánh đòn, tôi không có quyền trừng phạt mà chỉ có thể đặt lên má cô một nụ hôn thôi.

– Tại sao?

Phú Gia nheo mắt lại, anh với tay lấy chai rượu vang trước mặt rót một ly nhỏ rồi nhấp môi.

– Cô muốn biết lắm à?

– Vâng.

– Đừng vội! Hãy uống với tôi một ly, tôi sẽ bật mí cho biết.

Pha Lê nhìn cái ly nhỏ mà Phú Gia xoay trên tay, cô ước lượng mình có thể say vì một ly nhỏ này không? Nhưng cô cũng muốn biết rõ ràng mọi chuyện về cuộc đời mình. Pha Lê đắn đo, cuối cùng trí tò mò khiến cô gật đầu:

– Được. Vậy thì hãy nói đi!

– Cái gì đối với cô là quan trọng nhất?

– Bí mật cuộc đời.

– Có cần nôn nóng như thế không?

– Tôi muốn được biết tất cả. Cô có nghe câu dục tốc bất đạt chưa?

– Rồi. Nóng quá là không thành công chứ gì?

– Phải. Một người có tánh này thì chỉ có nhận lấy sự thua thiệt, trong công việc lại cần phải điềm tĩnh hơn.

Pha Lê khó chịu, cô không chịu được cái kiêu vừa gợi ý, vừa răn đe

như thế, mặc dù anh đang là sếp của cô và cô từng nghĩ đến anh với một tình cảm tốt đẹp. Cô rót rượu vào đầy ly, rồi trút vào miệng mình, liên tiếp đến năm, sáu ly gì đó, rồi nhìn anh thách thức:

– Nói đi, tôi đã uống rồi đó.

Không có câu trả lời mà chỉ có cái nhìn vừa dịu dàng vừa nóng như những ly rượu vừa chảy qua cổ họng cô xuống bao tử, tạo thành một thứ nong nóng rồi như có lửa trong người. Pha Lê đứng lên:

– Anh không nói thì tôi đi đấy.

Mới bước được mấy bước, đôi chân cô như nhấc không nổi, bước chân xiêu vẹo, mặt cô đỏ như gà nòi, đôi tai nóng phùng lên, mắt hoa lên, cô nhìn có đến mấy Phú Gia lặn.

– Cô say rồi, để tôi đưa cô lại giường nằm, đi về chưa ra tới cửa đã ngã cho mà xem.

– Ai nói với anh, tôi ...

Pha Lê ngã dúi vào người Phú Gia, cô nghe toàn thân mình được nhấc bổng lên và chuyện gì đã xảy ra cô hết còn biết nữa ...

Pha Lê thức giấc vào lúc nửa đêm. Cô nằm lặng im, nghe đầu mình văng vắt nhức và cơ thể cô như lạnh lạnh nổi gai ốc, như trống trải vậy.

Pha Lê hắt hơi mấy cái, và giật mình vì hình như có một vật gì đó đè lên thân thể cô. Một cái chân? Hoảng hốt, Pha Lê bật ngồi dậy. Pha Lê kêu lên hoảng sợ, hai tay cô bung miệng, bởi ...

Pha Lê nhìn lại thân thể mình, không mảnh vải che thân, cái áo của cô rơi xuống nền gạch bóng loáng. Còn Phú Gia, anh ta cởi trần nhưng mặc quần dài nghiêm chỉnh, có cả dây nịt to bản trên thắt lưng.

Pha Lê dùng hết sức mình giở cái chân anh ta ra khỏi chân cô. Hành

động này làm Phú Gia thức giấc, anh mở mắt ra nhìn Pha Lê.

Pha Lê nhảy xuống giường, cô vợ lấy cái áo và lập tức chạy vào toa-lét mặc vào. Cô ở luôn trong toa-lét khá lâu, rồi mới trở ra vì không thể ở mãi được, dù gì cô cũng phải đối mặt với anh ta. Chuyện gì đã xảy ra khi cô say rượu, anh ta lợi dụng cô như Thế Phan từng lợi dụng cô? Pha Lê thấy nổi giận. Đàn ông cùng một lũ như nhau. Tiếc là bây giờ mới ba giờ sáng, cô không có can đảm một mình đi ra đường. Làm sao đây?

Phú Gia mở to mắt nhìn Pha Lê khi thấy cô đi ra, tuy nhiên anh vẫn ngồi tựa vào thành giường, cái ngồi mà như nằm, giọng thật khẽ và

cũng thật thản nhiên:

– Nằm lại một chút đi, sáng hẵng về.

Pha Lê đáp ứng:

– Nhưng tôi ...

Chỉ nói được hai tiếng Pha Lê cúi đầu im lặng. Cô nói gì đây? Hỏi anh ta, giữa cô và anh ta có chuyện gì đã xảy ra rồi?

Phú Gia nói mà không nhìn Pha Lê:

– Không khóc à? Cũng gan lắm. Nhưng đi về lúc này ... chắc ... muốn làm cho cả nhà náo động lên hay sao?

Pha Lê nhìn anh hần học:

– Tôi căm ghét anh.

– Còn gì nữa?

– Anh có chủ ý gì khi dẫn tôi vào đây?

– Muốn dạy cho cô một bài học.

– Tôi cần gì anh dạy. Anh dạy tôi cái gì, lợi dụng tôi thì có.

– Cô nhìn lại bản thân mình đi. Quần áo là do cô tự cởi, tôi không cần

vì thấy cô bút rút, đã như vậy cô còn nôn đầy phòng, bắt tôi dọn dẹp.

Phú Gia cười nhếch mép:

– Thú thật nhé, tôi chỉ thấy mà không làm gì cả. Tôi không có hứng thú với người say và háo thắng. Hơn nữa, nếu tôi cần gì hay giải quyết vấn đề gì, tôi chỉ cần bấm chuông là có người phục vụ ngay. Nhưng này, bỏ cái tính háo thắng ấy đi, không hay chút nào.

Pha Lê muốn khóc vì buồn và tủi nhục. Anh ta rỏ rúng cô như thế đấy và cái nhìn mới thật đáng ghét. Cô cảm thấy xấu hổ và bơ vơ, không còn biết tin tưởng vào ai thì ra bọn đàn ông cùng một giuộc như nhau, họ là con cáo già mà cô chỉ là một con cừ non, cả tin, khờ dại.

Tự dung ý muốn phấn đấu cho công việc, cũng như ao ước biết rõ bản thân mình chợt tan biến đi từ lúc nào. Cô nghe mọi ý thức rã rời.

Phú Gia nói phải, cô không còn là một khối pha lê tinh khiết nữa vì tính nông nổi của mình. Vậy mà bấy lâu nay cô luôn hãnh diện cho bản thân mình, vừa học giỏi, vừa khôn ngoan vừa xinh đẹp. Nhưng mới bước ra đời, cô đã được một bài học, mọi chuyện không đơn giản như cô từng nghĩ.

Phú Gia đứng dậy, anh lấy áo mặc vào, xong anh đến cạnh cô.

– Muốn về, tôi đưa về.

Bốn giờ sáng, Phú Gia đưa Pha Lê đến một tiệm mì, anh gọi cho cô ly sữa cùng hai tô mì. Pha Lê ăn uể oải, tô mì và ly sữa voi không hết phân nửa.

Năm giờ anh đưa cô về công ty nói như ra lệnh:

– Lên phòng tôi ngủ một chút đi.

Pha Lê bị anh lôi đi. Vào đến phòng riêng, anh mở cửa và đẩy cô vào.

Pha Lê không biết mình có nên chống lại, cô lơ đãng một cách vô cảm, mặc cho anh ấn cô nằm xuống giường.

– Ngủ một chút đi, để thôi mắt thâm quầng, khó lấy lại lắm.

Pha Lê nằm xuống, cô nói với giọng hết sức chán nản:

– Tôi còn gì mà lấy lại?

Phú Gia đứng ra xa, anh duỗi tay làm động tác thư giãn:

– Tại sao em bị quan quá vậy?

Tiếng” em” vừa trầm ấm vừa thân thiện khiến Pha Lê quên hết, cô ôm chầm lấy anh như tìm lấy một mình một chỗ dựa.

– Chuyện gì đã xảy ra vậy anh Phú?

– Không có.

– Có mà.

Phú Gia nhìn vào mắt Pha Lê, cái nhìn lạ lẫm:

– Không tin ư? Tôi không làm như vậy khi người ta say rượu. Hơn nữa, tôi vốn có cảm tình với cô, nhưng bên cô lại có một áp lực lớn đè nặng. Vì cô còn khờ lắm, mà tôi thì có nhiệm vụ dạy dỗ hướng dẫn cô thành một con người tự tin, bản lĩnh.

Pha Lê gục đầu vào bờ ngực rộng của anh:

– Nhưng em không tin.

Phú Gia gác tay lên trán vẻ như không muốn ôm lấy hay âu yếm cô:

– Cô muốn như thế ư? Nếu thích thì tôi sẽ đáp ứng.

Vẻ lảng tránh của Phú Gia vừa thân mật và xa lạ khiến Pha Lê ngỡ ngàng, cô tránh người khỏi vòng tay Phú Gia toan đi, nhưng anh kéo tay cô lại:

– Ngủ một chút đi!

Pha Lê thở dài đi lại nằm xuống giường, cô nằm sát vào trong và trùm mền kín cả đầu đến chân. Thật lâu ... Pha Lê lắng nghe tiếng xe bên ngoài và một chút ánh sáng của một ngày xuyên qua khung cửa sổ, trời đã sáng.

Hôm nay là ngày chủ nhật, cô không có đi làm, cũng không thể ở đây mãi được. Một ý nghĩ đến, Pha Lê tức mền ra ngồi dậy.

– Tôi về.

Cô nặng nề bước chân ra cửa và đi như chạy.

Phú Gia đứng lên lâu nhìn xuống qua cánh cửa sổ, anh thấy Pha Lê lên xe tắc xi, cái dáng đi lảo lồi của cô làm anh nao lòng. Anh hạnh phúc được ở bên cô, anh đâu phải thánh mà làm ngơ trước vẻ đẹp yêu kiều của cô. Anh không ngờ cô xinh đẹp và hiền lành đến như thế. Nhiều lần anh cố dẫn lòng để tránh ôm lấy cô, hôn lên đôi môi mọng ấy và yêu cô. Hẳn cô đâu có biết anh bị cô thu hút ngay trong lần đầu gặp gỡ. Phải nói rằng đi chu du khắp nơi, nhưng anh lại chỉ tìm thấy một người. Trong hoàn cảnh đặc biệt của cô, anh không có quyền tấn công cô như vài cuộc tình trước đây, mà anh cứ ngỡ mình đã yêu, bây giờ nhìn lại, mới hiểu là không phải. Anh chỉ thật sự rung động trước một người cùng giường với anh đêm qua. Anh đã cố gắng giữ gìn cho cô mà không biết phải giải thích như thế nào. Vì càng nói càng làm cho cô hiểu lầm, đẩy tới sự việc nghiêm trọng hơn.

Có thể cô đang nhớ tới chuyện đêm qua với một sự hoài nghi.

Phú Gia lắc đầu, anh không ngờ mình yếu đuối đến như vậy khi biết rõ mình đã yêu một người say đắm.

Trong anh là tiếng thở dài thật sâu, nhẹ nhàng thay cho lời anh muốn

nói.

Pha Lê! Anh yêu em. Anh yêu em và nhớ em thật nhiều, bởi anh cũng có những nỗi khổ tâm riêng.

Anh đang làm việc cho một người và không thể nào lẫn lộn giữa công việc và tình cảm. Biết bao nhiêu lần ông Bình đã gợi ý anh về giúp ông, nhưng suy cho cùng, anh là người của bà Hồng Lan, dù anh từng công tác cho ông Bình theo yêu cầu của bà, cô con gái duy nhất có tên Pha Lê. Và một người đầy tớ không thể làm tôi cho hai chủ.

Chương 14

– Anh Hải! Mở cửa, mở cửa!

Tiếng của Ngọc Bạch. Cô vừa hét vừa đập tay âm âm lên cửa bằng tất cả tức giận.

Trong phòng, Hồ Hải trỗi dậy, anh ta lấy áo quần mặc vào, và nhìn cô tình nhân của mình đang nằm một cách hờ hênh. Ngọc Bạch xuất hiện không đúng lúc chút nào, cô làm cho Hồ Hải mất cả hứng thú.

Hồ Hải chỉ mặc có cái quần đùi, anh ta đi ra mở cửa với ý định ngăn cô ở bên ngoài, bởi vì anh ta không thể im lặng với tính cách quá âm ỉ kia.

Vừa rút chốt cửa, Hồ Hải vừa cầu nhàu:

– Em làm cái gì mà anh tưởng như là sắp sập nhà tới nơi vậy hả?

Cánh cửa vừa rút chốt, một tay Hồ Hải đẩy mạnh Ngọc Bạch ra để cô không vào được trong phòng.

– Em làm cái gì vậy hả?

– Em hỏi anh đang làm cái gì đúng hơn.

Ngọc Bạch nhìn Hồ Hải từ đầu tới chân, rồi bất chợt cô xô mạnh anh ra, chạy ào vào phòng, đến bên chiếc giường. Một sự thật đang phơi bày trước mắt cô. Cô gái nằm trên giường, tấm chăn hồng hờ phủ qua nửa người, lộ một phần vai trắng nõn và đôi chân trần dài. Cô ta nhìn lại Ngọc Bạch không chút sợ hãi, còn rít một hơi thuốc, nhả khói ra.

– Sao thấy rồi chứ? Rõ rồi thì cút xéo đi. Anh Hồ Hải đã chán cô rồi, anh nói như thế đấy. Còn cô thì cứ bám chặt lấy anh ta, không biết xấu hổ à?

Ngọc Bạch nổi xung thiên lên ngay, cô lao ào lên giường, túm tóc cô gái mà đánh. Cô gái kêu rú lên:

– Anh Hải ơi! Cứu em ...

– Thôi đi!

Hồ Hải nắm tay Ngọc Bạch kéo mạnh ra, xô cô ngã dúi về phía cửa, quát:

– Cô làm cái quái gì vậy, hả? Cô có tư cách gì mà đánh người yêu của tôi hả?

Ngọc Bạch chụp tay vào thành ghế gượng lại cho khỏi ngã. Cô đau vì hành động phũ phàng của anh và đau cả vì lời nói bạc tình bạc nghĩa kia. Cô uất ức nhìn Hồ Hải:

– Anh nói tôi không có quyền? Vậy còn những lúc anh nói yêu tôi, hứa sẽ cưới tôi, những lúc anh nhận tiền của tôi? Căn nhà này cũng là căn nhà tôi bỏ tiền ra, tôi có quyền tổng cổ nó ra khỏi nhà này.

– Cô hãy nhớ lại xem, căn nhà này ai đứng tên chủ quyền vậy? Là Hồ Hải, Hồ Hải đứng chủ quyền. Nhưng trong nay mai, tôi cũng chẳng ở trong nhà này nữa, tôi bán căn nhà này cho Thế Phan rồi. Ha ha ... Vui thật? Cô em bỏ tiền ra mua, ông anh trai mua lại. Cuối cùng, tôi vẫn có một số tiền. Thế Phan mua căn nhà này để dụ Pha Lê đến đây đó, cô rõ chưa?

Những lời lẽ của Hồ Hải thật tàn nhẫn, như lưỡi dao bén ngọt xuyên vào trái tim Ngọc Bạch đau đớn. Cô có lỗi làm gì khi yêu Hồ Hải thật lòng?

Bưng hai tai, Ngọc Bạch chạy lao ra ngoài. Sự thật đau đớn và quá phũ phàng, khiến cô chỉ muốn chết đi cho xong một đời.

Chương 15

– Bác sĩ! Con gái tôi như thế nào?

Bà Ngọc Tuyết lao lại lo âu, dòng nước mắt ràn rụa trên đôi má xanh

xao.

Ông Bình vỗ nhẹ lên vai vợ cho bà bình tĩnh, song bà Tuyết như không nghe thấy, cứ hỏi dồn:

– Sao hả bác sĩ? Con gái tôi như thế nào rồi?

Vị bác sĩ nở nụ cười hiền từ:

– Cô ấy đã qua được cơn nguy hiểm, nhưng chưa tỉnh lại được, vì thuốc ngủ hãy còn trong cơ thể. Ông bà hãy yên tâm, ngày mai cô ấy sẽ tỉnh lại thôi.

Ông Bình thở phào nhẹ nhõm:

– Cảm ơn bác sĩ.

Chờ cho vị bác sĩ đi, ông Bình mới địu bà ngồi xuống ghế.

– Bà ngồi một lát, tôi bảo tài xế đưa bà về. Con không sao rồi.

Bà Tuyết sụt sùi:

– Tại sao nó lại đại dột như vậy? Sớm biết Hồ Hải là cái đũa không ra gì rồi thì dang nó ra đi, cứ đeo theo một thằng suốt ngày chỉ biết ăn chơi, để cho nó lợi dụng rồi uất ức mà tự tử, không biết nghĩ đến công ơn cha mẹ.

Ông Bình nghiêm giọng:

– Đó là việc bà nuông chiều con quá đáng đó.

– Nuông chiều con quá đáng ư? Tôi muốn bù đắp cho nó đó. Ông là một người chồng phản bội vợ, ông có biết tại sao tôi đau tim không?

Đừng tưởng tôi không biết con Pha Lê là giọt máu rơi của ông.

– Sao khi không bà lại lôi chuyện này nói ra ở đây vậy?

– Bởi vì từ lúc có con Pha Lê, tôi khó chịu, khó chịu ông rõ chưa?

Hãy bảo nó trở về cô nhi viện hay cuốn xéo đi đâu cho khuất mắt tôi

đi.

Ông Bình lạnh lùng:

– Tôi có bốn phận với con gái của tôi, như bà có bốn phận đối với
thằng Thế Phan vậy.

Câu nói của ông làm cho bà giật mình sùng sộ:

– Cái gì có Thế Phan ở đây nữa?

– Nó là con riêng của bà trước khi bà làm vợ tôi, không phải sao?

Bà Tuyết hoảng sợ cúi đầu. Thì ra ông đã biết, vậy mà ông vẫn im
lặng, và có lẽ vì vậy mà ông đã dang dúi với Hồng Lan.

Đứng bật dậy, bà đi ngay ra cửa, quên hẳn Ngọc Bạch còn nằm trong
phòng cấp cứu. Ông Bình thở dài nhìn theo, song ông cũng đứng lên
bước vào phòng với con gái.

Ngọc Bạch vừa tỉnh lại, cô ghen ngào:

– Ba ơi! Ba không trách con đại dột chứ hả ba?

– Nhưng nếu con cứ tiếp tục sự đại dột, ba sẽ trách và rất giận con.

Một cái đứa không ra gì lại hơn hẳn cha mẹ mình sao con?

Nước mắt Ngọc Bạch trào ra:

– Con xin lỗi. Nhưng sau lần chết hụt này, con tỉnh rồi ba ạ. Hồ Hải
chỉ lợi dụng con, một người như vậy đáng gì cho mình nhớ hay yêu,
phải không ba?

Ông Bình vuốt tóc con, mỉm cười:

– Con đã suy nghĩ thấu đáo như vậy, ba vui lắm. Con uống sữa, ba
lấy cho con nhé.

– Dạ.

Pha ly sữa, ông Bình dịu dàng đỡ con gái dậy, ông bón từng muỗng

sữa cho con. Ngọc Bạch cảm động nhủi đầu vào ngực cha. Cô sẽ quên Hồ Hải, nhất định như vậy, tên lừa đảo sở Khanh. Chăm sóc cho cô con gái lớn, ông Bình lại liên tưởng đến đứa con gái nhỏ.

Nó thông minh xin xắn như Hồng Lan, ông vẫn chưa dám nhìn nó. Và nếu như có biết ông là cha nó, liệu sẽ như thế nào đây? Một đứa con gái sống sung sướng đầy đủ trong tình yêu của cha lẫn mẹ, và một đứa con gái sống ở cô nhi viện từ lúc nó ra đời đến khi lớn khôn. May mà cuộc đời nó tốt đẹp, nếu không ông ân hận mãi một đời. Ông muốn bù đắp cho nó, nhưng nó hãy quá xa lạ với ông.

Chương 16

Pha Lê về tới cô nhi viện Thanh Trúc vào lúc chín giờ, cô đi tìm xơ quản lý ngay. Xơ rất ngạc nhiên vì sự có mặt của Pha Lê, nhưng cô không biết nói gì ngoài một lời thú tội:

– Con muốn xin xơ, cho con quay về. Thật ra, con đã vấp ngã và cảm thấy hồn con thật nặng nề.

Xơ quản lý nhỏ nhẹ:

– Chuyện gì thế Pha Lê?

– Con xin xờ cho con nường nấu.

Xờ quản lý gặt đầu:

– Nơi đây rất cần cho một người tự nguyện vì công việc và có năng lực như con. Nhưng khi có người tìm con, con phải giải quyết như thế nào cho hợp lý.

– Con xin vâng ạ.

Pha Lê trở về cô nhi viện. Cô không trở về nhà, căn nhà đang có quá nhiều lộn xộn. Bà Tuyết gần như điên lên vì biết Hồng Lan trở về, còn ông Bình sống trong ray rứt, Ngọc Bạch tự tử, cô vẫn thầm mong một sự quay về ăn năn hối lỗi của Hồ Hải, nhưng anh ta vẫn như chim trời cá nước bắt tằm.

Cho nên sự ra đi của Pha Lê như những chiếc lá rụng cuối mùa, không ai đi tìm cô, cũng không ai nhớ cô. Người Pha Lê mong nhất và cũng làm cho cô quá đau khổ, chính vì anh ta mà cô quay trở về cô nhi viện, và cũng nhận rõ ra tâm hồn cô không còn bình thường nữa. Cô nhi viện quá lạnh lẽo cho cô thêm nhớ một người, nhớ nhưng đến cháy lòng.

Hai tháng trôi qua, Pha Lê vào khoá học cuối cùng. Cô đi học bằng chính lương của cô nhi viện trả cho những giờ lên lớp của mình. Tuy đồng lương khiêm tốn và những vật dụng nơi đây cũng đơn giản, nhưng có những tấm lòng nhân hậu tiếp nhận cô vào một cộng đồng phục vụ hy sinh cho tha nhân quanh mình.

Pha Lê nghe lòng bình yên trở lại. Một hôm, xờ quản lý gọi lên văn phòng, nhỏ Mai Lan cũng có mặt nơi đó. Mấy tháng nay, hai đứa luôn kề một bên nhưng không thể nói cho nhau nghe tâm trạng buồn vui bất

chợt của nhau, vì giờ đây hai đứa đã lớn lên nhìn cuộc đời với nhiều cảm nghĩ khác nhau và mỗi người đều bận, cho nên chỉ nhìn thấy hiểu nhau và một cái siết tay thật chặt đã là quá đủ. Hơn nữa, Pha Lê chưa có thể tâm sự được nên Mai Lan biết ý cô, không hỏi, để chừng nào Pha Lê muốn nói thì nó sẵn lòng nghe.

– Pha Lê! Con về ngay đi, ông Cao Bình đang bệnh nặng.

– Con sẽ tới thăm ông ấy?

– Nhưng ông Cao Bình chính là cha ruột của con. Ngày xưa, ông không cưỡng lại sắc đẹp của bà Hồng Lan cho nên hai người đã có quan hệ với nhau, và kết quả là bà Tuyết trả thù tình địch bằng một ca a-xít. Thù hận, bà Lan ra đi với một quyết tâm sẽ quay về rửa hận, cho nên khi vừa sinh ra con, bà đã gửi con tại cô nhi viện này để đi chữa bệnh và lao vào kinh doanh. Vốn là người thông minh nhạy bén với thương trường, cho nên bà Lan nhanh chóng thành công. Bà muốn cho Pha Lê xuất hiện trong nhà ông Bình khi bà vừa nhìn thấy ảnh của con bé. Nó giống bà như khuôn. Vốn được học hành cho nên Pha Lê có phần ngây thơ và hiền lành hơn. Đứa bé ấy chính là con.

Pha Lê đáp lại một cách bình thản:

– Chuyện đó con cũng đã đoán ra một phần nào, nhưng con muốn nghe từ một người. Không ngờ người đó lại là xơ. Con rất tin tưởng ở xơ ạ.

– Thế bây giờ con định như thế nào?

Pha Lê thở hắt ra:

– Thoạt đầu, ông Bình cương quyết nhận con về vì muốn giữ trọn lời hứa với bà Lan, là chu cấp nuôi dưỡng một đứa trẻ theo ý của bà. Cho đến khi trong nhà ông Bình xảy ra lắm chuyện, mỗi ngày càng mâu

thuần với nhau hơn, đến nỗi bà Lan vì thương con nên muốn đem nó về công ty riêng của mình, mà thôi không trừng phạt bà Tuyết nữa, nhưng rồi con lại ra đi.

Xơ thở dài:

– Ngọc Bạch mới tự vận cách đây hai hôm, may mà phát hiện sớm.

Pha Lê hụt hơi:

– Nhưng chỉ đã chấp nhận con là em gái mà.

– Không phải chuyện nhận chị em đâu, nghe nói vấn đề ở chỗ tình cảm. Người yêu của Ngọc Bạch có bồ công khai, cô ta uất ức quá không nói được mà muốn chết.

– Chỉ không sao chứ xơ?

– Ngọc Bạch mới vừa tỉnh, ít ra cho tới lúc này thể trạng nó tuy ổn nhưng chưa có thể đảm bảo được.

Pha Lê nói:

– Con sẽ tới chăm sóc họ, nhưng không quay về chung sống, vì trước hay sau này, nơi đó cũng không phải là nhà của con.

Xơ quản lý thăm dò thái độ của Pha Lê:

– Con không ghét bà Tuyết với Ngọc Bạch ư? Chính vì họ mà tuổi thơ của con phải gian nan vất vả.

Pha Lê lắc đầu:

– Nếu nói mình không muốn có một mái gia đình là con nói dối. Nhưng nếu ai đó rơi vào hoàn cảnh của con thì thà sống ở nơi này còn hơn là phải đến một nơi có đầy đủ tiện nghi vật chất trong sự ghét bỏ của họ. Và nếu như bà Lan đem con theo thì bây giờ chưa chắc bà ấy thành công quay về mà số phận con lại phải lưu lạc tha hương.

Mai Lan chen vào:

- Thừa xơ, theo như nhỏ Pha Lê nói tự nãy giờ, thì chuyện nó rồi rắm không phải từ trong gia đình mà là vấn đề tình cảm.

Pha Lê cúi đầu im lặng như để thừa nhận chuyện nhỏ Lan nói là đúng, nhưng cô không có can đảm kể ra.

Hai phút trôi qua, xơ quản lý đứng lên:

- Nếu chuyện đó thì tự con suy nghĩ sẽ biết mình cần làm gì. Tuy con chưa ra đời, nhưng cứ nhớ những lời giáo dục làm người mà con học nằm lòng, đem ra xử sự cho tốt.

– Vâng, con luôn ghi nhớ lời xơ dạy.

– Cố lên con! Tương lai tươi sáng đang chờ con đó.

- Con không muốn mình làm lu mờ chị em. Nhưng quả tình, cuộc đời của con vẫn con nhiều may mắn. Xơ yên tâm, nhất định con sẽ xử sự có chừng mực, không làm xơ phải mất mặt vì có một đứa học trò như con.

Xơ quản lý dành cho Pha Lê tia nhìn ấm áp khiến cô cảm thấy hạnh phúc hơn lúc nào hết.

- Dạ, con cảm ơn xơ. Cho con chào hết các chị em đã hết lòng lo cho con từ trước tới giờ. Con phải đến bệnh viện ngay bây giờ để khỏi ân hận.

Mai Lan nhìn Pha Lê giây lát rồi nói khẽ:

– Nhà người yêu Phú Gia à?

Pha Lê cười buồn:

- Một câu hỏi thật khó trả lời. Yêu là vấn vương, là tiếc thương, là chìm đắm trong một thế giới nào đó mà ta chỉ nghe chứ chưa có dịp trải qua. Bởi Phú Gia nhắm vào ta là vì nghe một mệnh lệnh đào tạo của

người đàn bà đau khổ và lạnh lùng. Trước đây, bà Lan muốn trả thù, nhưng bây giờ bà đang mê kinh doanh và hả hê trong sự chiến thắng khi trong tay có một con chột chủ bài như ta đó. Bà ta đối xử với ta như với một con búp bê vô cảm. Rốt cuộc thì trong chuyện tình tay ba này, không có ai hạnh phúc cả.

Mai Lan tìm lời an ủi:

– Người đẹp quá mà, lại quý tướng, chắc chắn sẽ không khổ đâu. Có điều bây giờ giữa lúc hai bên ráo riết cạnh tranh nhau mà lòng người lại mong muốn hoà bình, thế mới khó xử đó.

– Nhưng ba nuôi giờ trở thành ba ruột. Gia đình ân nhân tài trợ lại đón tiếp mình cho mình nương náu, dù gì chị Bạch cũng rất thoáng trong ý nghĩ nhận ta làm em út.

– Nhưng nếu người có chút quyền lợi trong đó thì tất cả đều kết thúc, – Ta đã được họ cho ăn học, thế mà quá đủ. Nếu bây giờ không biết làm việc thì của kho, ăn cũng mòn. Cuộc sống của thanh niên ngày nay là tự lập, không thể dựa dẫm vào cha mẹ như những cậu ấm ngày xưa. Thực sự là chúng ta đã trưởng thành.

Pha Lê cúi đầu:

– Thế nhưng còn mẹ ta, người đã khổ khổ vô cùng khi có ta. Phú Gia lại là một người có bản lĩnh, luôn đứng về phía mẹ, trong khi ba chỉ toàn nuôi ong tay áo. Mẹ đã cho ta một khuôn khổ riêng, được đúc từ thép, mục đích cho ta trở nên một người hữu dụng. Bà rất khổ tâm trong chuyện này, đó là nỗi buồn băng khuâng của ta. Mai Lan! Mi nói đi, ta phải làm sao đây? Đi theo mẹ hay ở lại với ba?

Mai Lan mỉm cười hồn nhiên:

– Người nhớ. Kinh hoà bình chứ?

Mai Lan hát khe khẽ:

Tìm an ủi người, được người ủi an.

Tìm hiểu biết người, hơn được người hiểu biết.

Tìm yêu mến người, hơn được người mến yêu.

Chính lúc quên mình là lúc gặp lại bản thân .

Pha Lê giương đôi mắt đẹp nhìn Mai Lan:

– Biết là vậy, nhưng thực tế và những điều tâm niệm khác với nhau xa lắm.

Mai Lan lắc đầu:

– Cũng chỉ như vậy thôi. Cuộc đời quanh ta có biết bao là đẹp, là lòng yêu thương ... bao dung là lòng hy sinh. Nhà người có cái tâm tốt thì lo sợ gì chứ.

Pha Lê vui lên khi có người đồng tình với suy nghĩ của mình. Nhưng sao con nhỏ này hôm nay lạ lùng như thế? Cô nhớ có lần cô đọc “bí kíp võ công” của nó, trong đó chỉ toàn chuyện báo thù thôi. Đủ thứ “độc chiêu” như đem chuột bỏ vào túi áo, làm mặt nạ ma, cắt quai giày mỗi khi thấy kẻ thù sắp ra đường ...

Toàn là những điều kinh khủng. Thế mà bây giờ nụ cười trong trẻo của nó chỉ chứa toàn điềm lành thôi. Thế ai đã cải huấn tâm hồn nó như vậy?

Như đoán được ý nghĩ của Pha Lê, Mai Lan giải thích ngay:

– Ta muốn nghe người tâm sự, sau đó thì đến lượt ta.

– Có chuyện gì? - Pha Lê nghe hỏi hộp kinh khủng.

– Có lần ta nói mình sẽ làm “chưởng môn” “cô nhi viện này theo” “bí

kíp võ công” mà ta đã luyện, đúng không? Nhưng nay ta cũng sẽ theo gót xơ đi trong ân tình chúa, nhưng theo một quy luật hẫ hoi mà xơ đã nghiên cứu bằng suốt cuộc đời mình. Nơi đây là chốn nương thân của mình rồi, cô bạn thân yêu ạ.

Pha Lê đứng lên, chấp tay cúi đầu:

– Em chào xơ tương lai ạ.

Mai Lan cười hả hê:

– Sao, nhà ngươi không muốn làm. Ma ma đại tổng quản trong cung đình này sao?

Pha Lê nghiêm mặt:

– Thừa xơ, em lỡ yêu người ta mất rồi. Một người từng làm em kinh ngạc vì cách xử sự bản lĩnh của anh ta. Một nửa trái tim của em nồng ấm lên vì biết thương người đó.

– Được. Vậy thì hãy yêu đi, đừng chần chờ nữa. Hỡi cô bạn thân yêu ơi!

Trốn tránh không phải là kế sách an toàn đâu. Phải đối diện với sự thật để tìm ra phương cách sống cho mình.

– Nghe mi nói, ta có cảm tưởng mình luôn đối mặt với cái chết, toàn là những điều sấm hoi.

Rồi như Mai Lan biết nó làm cho Pha Lê không vui, nên rủ Pha Lê đi cô nhi viện Thanh Trúc. Những cánh hoa đua nở trong công viên cho lòng cô dịu lại đôi chút. Khung cảnh thiên nhiên hoang sơ ngày nào không còn nữa, mà thay vào đó là một kiến trúc hiện đại hoành tráng khiến cô phải tự hào về những truyền thống tốt đẹp nơi đây.

Mai Lan tâm sự:

– Thật ra, con người mình bé nhỏ thấp hèn, nhưng mình đã học hỏi được, và quyết tâm đóng góp hết công sức vào cô nhi viện này, cho thế hệ mai sau có một tương lai tươi sáng. Nếu có một hoài bão cho ngày mai, thì cuộc đời hôm nay luôn có những việc cần làm hết sức tốt đẹp.

Pha Lê có thấy như thế không?

Pha Lê nhìn Mai Lan trong giây lát rồi nói:

– Dẫu mai sau mình có như thế nào, thì Mai Lan vẫn xem mình là cô bạn thân như xưa chứ?

– Tất nhiên rồi.

Hai bàn tay siết chặt nhau, mỗi người theo đuổi một ý tưởng riêng, nhưng cuối cùng họ vẫn tìm đến cái chân - thiện - mỹ, những điều tốt đẹp nhất cho cuộc đời hôm nay.

Chương 17

– Hồng Lan!

Ông Bình hấp tấp đuổi theo Hồng Lan. Bà đã định đi luôn và xem ông như một kẻ xa lạ, nhưng hình như có tiếng rơi ngã làm bà dừng lại. Ông Bình đang cố tựa vào tường, cái cặp táp trên tay rơi xuống đất, mặt

ông nhăn nhúm lại trong cơn đau đớn.

Bà Lan hoảng hốt lao lại:

– Ông Bình! Ông làm sao vậy?

– Lấy thuốc ... trong cặp ... giúp tôi.

Bà Lan vội vàng mở cặp ra, một tấm ảnh của bà, tấm ảnh đen trắng chụp hồi hai mươi năm về trước ... Bà run rẩy nhìn ông, song sau đó vội vàng lấy lọ thuốc, và bơm ngay vào miệng ông.

– Ông Bình! Ông sao rồi?

Có hơn năm phút, ông Bình mới tỉnh lại. Mắt ông mở hé ra một nhọc, nhưng bàn tay ông giữ tay bà lại.

– Tôi biết em đã về.

Bà rút tay lại:

– Vâng, tôi đã về, đã nhìn lại giọt máu bị bỏ rơi. Ông làm như thế nào mà con tôi nó trở về cô nhi viện rồi hả?

– Nó bỏ đi không nói gì cả.

– Nhưng tôi biết đó. Chính vợ ông đã cho đứa con riêng của bà ta toan phá hoại cuộc đời con gái tôi, may là tôi đã có mặt.

– Nhưng em cũng biến Hồ Hải thành một người xấu, bỏ rơi Ngọc Bạch. Bây giờ thì nó chỉ có rượu, gái và cờ bạc.

Bà Lan lạnh lùng đứng lên:

– Tôi chỉ đòi hỏi lẽ công bằng cho con gái tôi. Còn công ty của ông ... nó sẽ phá sản trong nay mai.

– Là em cài Phú Gia và người của em vào chứ gì? Tôi không trách em đâu, vì tôi biết em hận tôi, hận Ngọc Tuyết.

Bà Lan quay đi. Đúng, bà đã làm như thế đó, nhưng sao sự trả thù

không tạo cho bà sự vui vẻ nào mà chỉ có nỗi buồn. Và lúc này đây, những hận thù trong lòng bà cũng tiêu tan. Điều duy nhất bà mong muốn là được gần gũi đưa con gái xinh đẹp của mình. Người trợ lý ra tới, anh ta kêu lên khi thấy ông Bình ngồi trên nền gạch, lưng tựa vào tường:

– Giám đốc ...

– Tôi không sao. Cậu giúp tôi ra xe.

– Dạ.

Bà Hồng Lan nhìn theo ông. Đó là người đàn ông từng cho bà những rung động của tình yêu. Hai mươi năm đi qua, ông đã già và bà nữa ... Bàn tay bà bắt giắc sờ lên những vết thẹo trên gáy. Vết thẹo đã lành, còn vết thẹo của tâm hồn vẫn tồn tại mãi mãi với thời gian ...

Chương 18

Pha Lê đến bệnh viện vào lúc ba giờ chiều. Cô tìm đến phòng ông Cao Bình và nhận thấy ông rất yếu. Tình trạng sức khỏe rất bấp bênh. Lúc tỉnh, lúc mê và hay nói sảng. Có hai người giúp việc luôn túc trực bên giường. Thấy cô, họ vội đứng lên chào:

– Bác sĩ nói huyết áp đã tăng trở lại và ông nhà qua được cơn nguy hiểm.

– Dạ, xin cảm ơn.

Pha Lê lấy chiếc khăn ướt, lau tay chân ông, khiến ông mở mắt ra nhìn và dường như muốn bật dậy khi thấy người đứng trước mặt mình.

– Hồng Lan ...

– Không phải. Con là Pha Lê.

– Pha Lê ư? Đứa con gái xinh đẹp của ta ư?

Pha Lê cầm lấy bàn tay sạm của ông:

– Vâng, con đây.

– Pha Lê ... - Giọng ông hơi đứt quãng – Ngày xưa, gia đình ông nội con tuy là người gốc Hoa, nhưng vẫn theo kịp những cao trào của xã hội. Biết ba có một đứa con gái, ông rất mong mỗi ba sẽ có thêm một đứa con trai. Nhưng vì vợ ba sức khỏe yếu nên không thể sinh con sau lần tiểu phẫu trước. Rồi sau đó, ba đã gặp mẹ con. Thú thật sự nghiệp mà ta có bây giờ là nhờ vào dì Tuyết. Chính vì thế mà bà ta ỷ lại, không cho ba có ý kiến dù bất kỳ hoàn cảnh nào. Rồi trong đêm buồn giá lạnh, ta lang thang nơi một quán cà phê và đã gặp Hồng Lan.

Chuyện tình éo le bắt đầu từ đó, khi ba biết Hồng Lan đang đi tìm việc và ba đã đem về nhà giúp đỡ.

Pha Lê ngắt ngang câu chuyện khi thấy một giọt nước mắt của ông lăn dài trên má.

– Chuyện đã qua rồi, ba không phải ân hận. Nói chung là ba vẫn giữ tròn bổn phận với gia đình và con cái. Ba hãy cố gắng dưỡng cho khỏe.

Con hỏi thăm bác sĩ vài điều rồi quay trở lại với ba ngay.

Nhưng ông Bình lại chìm vào giấc ngủ say, không buồn gật đầu.
Pha Lê đến phòng cấp cứu tìm Ngọc Bạch. Mới mấy ngày mà chị
xuống sắc thấy rõ. Pha Lê nóng ruột hỏi nhỏ:

– Sao chị lại ra nông nỗi này?

Ngọc Bạch chống cằm ngồi bó gối như để nhớ lại:

– Anh Hải cứ bỏ siêu thị đi đàn đúm bên ngoài. Nhưng chuyện của chị
và anh nếu thấy không phù hợp thì chia tay. Nói chung là chuyện có thể
sửa đổi được, dù qua chuyện này anh có vẻ ăn năn. Nhưng Pha Lê có
tin không, một chuyện long trời lở đất làm mình và ba cùng ngã quy.

– Chuyện gì thế? Có liên quan tới mình không?

– Không hề. Em có là em chị cũng không hại tới chị, nhưng Thế Phan
là có đó. Từ lâu, chị đã thấy mẹ cứng hần nhưng quá chủ quan mà nên
nỗi.

– Sao vậy chị?

– Anh ta là con ruột của mẹ, con của một người khác trước khi lấy ba
mình.

Đó cũng là người đàn ông mà bà thương yêu nhất. Có lẽ ba quá tin vào
mẹ nên không dò hỏi để ra có sự này.

Pha Lê giật mình:

– Vậy có nghĩa là anh ta có quyền thừa hưởng tài sản hợp pháp, vì anh
ta mang họ của dì Tuyết?

– Đúng là như thế.

Ngọc Bạch than thở:

– Hoá ra mẹ còn có một đứa con trai, và cứng nó như trứng, thế mà mẹ
đành lòng đứng đưng với mình.

– Nhưng tài sản của ba? Ông không bao giờ bỏ rơi chị.

Ánh mắt của Ngọc Bạch thoáng buồn, Pha Lê hiểu ý. Cô cầm tay chị nói thật lòng:

– Em không khi nào nhận lãnh nơi ba một phần tài sản nào đâu, ngoài tình nghĩa mà ba và chị dành cho em.

– Nhưng em cũng là con.

– Em không muốn phải lệ thuộc vào điều gì đó. Hơn nữa em học và làm việc tự nuôi sống được bản thân mình.

Có tiếng gõ cửa, Pha Lê nhanh nhẹn ra mở cửa. Nhưng người vừa xuất hiện làm cô sững sờ. Cô buột miệng gọi tên anh:

Phú Gia. Trên tay anh là một bó hoa hồng vàng tươi thắm.

Anh có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy cô:

– Em mới tới à?

– Vâng.

Pha Lê đứng lên định ra bên ngoài theo phép lịch sự, nhưng Phú Gia ấn cô ngồi xuống ghế.

– Ngồi chơi một chút đi Pha Lê.

Rồi anh quay sang Ngọc Bạch:

– Nghe nói cô bệnh nên tôi đến thăm, dù sao chúng ta cũng từng là chỗ quen biết. Mong cô mau khỏi bệnh. Nhân đây, tôi muốn cô thay đi Tuyết nhận số tiền một trăm triệu đã bị lấy mất. Nhưng theo tôi, cô hãy cất giữ số tiền này và nhận những hợp đồng theo yêu cầu. Bạn tôi từng dàn dựng chương trình ca nhạc đã nghe được giọng hát của cô. Anh ta đánh giá cao và muốn mời cô cùng cộng tác.

Ngọc Bạch có vẻ quá bất ngờ vì hai món quà mà Phú Gia dành tặng

cho cô hôm nay.

– Nhưng ... - Ngọc Bạch ấp úng.

Phú Gia hiểu ý nên giải thích ngay:

– Chính tôi là người lấy số tiền ấy, cốt để chia rẽ Thế Phan và Pha Lê.
Bởi tôi quá biết anh ta, nhưng những ngày ấy, tôi có nói thế nào chắc
Pha Lê cũng không nhận ra bản chất thật của Thế Phan.

Ngừng một chút, Phú Gia nói tiếp:

– Tôi xin lỗi vì phải dùng hạ sách này, nhưng trong hoàn cảnh đó,
không thể làm khác được.

Ngọc Bạch nâng niu số tiền gói trong một tờ giấy bạc:

– Bất ngờ thật.

Phú Gia an ủi:

– Mỗi người có một hoàn cảnh riêng không ai giống ai. Cũng như trời
phú cho mỗi người có một tính cách riêng. Cô không thể siêng học như
Pha Lê, nhưng ngược lại, trời lại phú cho cô có khả năng khác hay hơn.
Hồ Hải đã trao cho chúng tôi một đĩa nhạc của cô. Tuy phòng ghi âm
chưa hiện đại cho lắm, nhưng phong cách biểu diễn và chất giọng của
cô rất đạt, chỉ cần thời gian và sự khổ luyện nữa thôi. Bọn tôi có hứa là
sẽ giúp cô.

Ngọc Bạch cười tươi, trông có vẻ linh hoạt hơn ban nãy rất nhiều:

– Nghề ca sĩ nếu thành công sẽ có thu nhập cao. Tôi sẽ tự nuôi sống
bản thân và phát triển trên con đường nghệ thuật, đúng không?

Pha Lê động viên:

– Nhất định là như vậy.

Quay sang Pha Lê, Phú Gia khẽ nói:

- Em còn nhớ người khách hôm trước từng chuyện ở nhà hàng Bích Câu không. Chính là vị đó hứa sẽ giúp đỡ Ngọc Bạch.

Pha Lê reo lên:

- Em nhớ rồi. Ông ta là một người thành đạt và có uy tín trên thương trường.

Lần đó ông ta ký hợp đồng hàng điện tử của công ty nhà một số lượng lớn đó.

Chị này, thích nhỉ!

Phú Gia đứng lên:

- Nhớ tịnh dưỡng và suy nghĩ lời tôi nói nhé.

- Tôi bằng lòng ngay ạ.

- Thế thì tốt rồi.

Cả ba cùng cười. Phú Gia gật đầu với Ngọc Bạch rồi nhìn Pha Lê:

- Anh có chuyện muốn nói với em.

Pha Lê đi theo Phú Gia sau khi bóp nhẹ tay Ngọc Bạch một cái như thể muốn nói cô sẽ quay lại.

Trên dãy hành lang, Phú Gia đi chậm chậm bên cô:

- Em định trốn anh đến bao giờ?

- Không trốn nhưng không thích gặp.

- Thật như thế à?

Pha Lê nghe nghèn nghẹn trong cổ họng:

- Em xấu hổ thì đúng hơn.

- Anh rất nhớ em. Hôm nay anh đưa má nuôi đến thăm ông Bình. Hai người đang nói chuyện trong phòng.

Pha Lê giật mình:

– Thế à?

– Còn một chuyện nữa, anh muốn hỏi em.

– Anh cứ nói.

Phú Gia nhìn như xoáy vào đôi mắt bồ câu đẹp long lanh của cô:

– Chẳng nào em mới thật sự trưởng thành để anh giao công ty lại cho em?

– Nhưng anh là giám đốc?

– Chỉ là tạm thời, khi em là người thừa kế chính thức, anh sẽ ra đi.

Pha Lê ngậy thơ hỏi:

– Anh đi đâu ạ?

– Đến một nơi rất xa.

– Anh không lưu luyến những gì mình gây dựng nên sao?

– Tất cả là của em. Anh chỉ là người tiên phong, cô bé ạ.

– Em chưa bao giờ nói chuyện thân mật với mẹ em.

– Hạnh phúc sẽ đến với em ngay bây giờ đó. Mẹ em đã làm tất cả vì em và sẽ không bao giờ để em phải khổ. Tuy bà có hơi nguyên tắc một chút, nhưng bà là người rất hiền từ.

– Em chỉ có một điều ước trong lúc này. Không phải là em lo sợ vì phải đối diện với mẹ, mà em hồi hộp thì đúng hơn, nhưng em chỉ đủ dũng khí làm việc đó khi mà ...

– Sao?

– Bên em luôn có anh.

Phú Gia cười nhẹ, anh nhìn ra xa trong ánh nắng chiều có nhiều chiếc lá rơi rụng.

– Em khôn quá rồi bé ơi! Nhưng này ... anh sẽ bằng lòng đó.

Hai người đến trước phòng ông Bình, nhưng trong đó vẫn còn tiếng rừ rừ to nhỏ.

Phú Gia nhìn Pha Lê bằng ánh mắt nồng ấm.

– Ước gì nơi đây không có ai nhỉ! Anh sẽ hôn em một cái thật dài.

Pha Lê đỏ bừng mặt thẹn thùng, cô ngược nhìn lên cao. Bầu trời trong xanh dịu dịu có những cánh diều bay nhẹ trong gió. Thoảng vọng ra xa, tiếng chuông chiều nhẹ đổ hiên lành. Cô chợt nhớ đến cô nhi viện, đến màu xanh tuổi thơ và đến những ngày học tập gian nan cho đến ngày hôm nay, cô có được tình yêu và hạnh phúc.

Một mái gia đình và một giấc mơ thần tiên trong cuộc sống lứa đôi. Chắc hẳn nó sẽ thi vị hơn truyện cổ tích mà cô hay đọc ngày còn bé, bởi cô không còn là cô Tấm ngày xưa nữa. Cô Tấm đã hoá thân thành một cô gái trẻ trung xinh đẹp, bên cạnh một chàng danh nhân tài ba mà lòng cô luôn ao ước.

Trên lối đi, có nhiều cánh hoa sao đáp nhẹ, xào xạc những chiếc lá khô lìa cành. Những chiếc lá xanh khác thi nhau đâm chồi cho cô một tương lai hy vọng, một cuộc sống yên vui ở ngày mai.

Hết